

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

4

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

4

The Apothecary Diaries

e diğ er kuru erikler

Introduction

Gizemler için bir Yöntem mi?

Gizem hayranları *Eczacı Günlükleri'*ne bayılır. 4. ciltte, baş kahramanımız Maomao, arka sarayda karşılaştığı gizemlerin ardında başka bir şey olduğunu üzüler ek fark ediyor. Saygıdeğ er yemek uzmanımız pek çok vakayı çözmüştür ve sonunda işler doruk noktasına ulaşmaktadır - ya da aniden kendini kaçırılmış bulduğ unda öyle sanmaktadır!

Bir de güzeller güzeli haremağ ası Jinshi var ki o da yeni şeyler keş f ediyor. İkisine de ne olacak?!

Welcome to the latest page-turning volume.
Interest guaranteed!

İçindekiler

[Kapak Önsözü](#)

[Bölüm 1: Banyo Bölüm 2:](#)

[Seki-u](#)

[Bölüm 3: Dans Eden Hayalet Bölüm 4:](#)

[Söylentilere Göre Hadımlar Bölüm 5: Buz](#)

[Bölüm 6: Makat Doğum](#)

[7. Bölüm: Küskünlük \(Birinci Bölüm\) 8. Bölüm:](#)

[Küskünlük \(İkinci Bölüm\) 9. Bölüm: Tilki ve Tanuki](#)

[Zekâlarını Eşleştiriyor 10. Bölüm: İzler](#)

[Bölüm 11: Tilki Köyü Bölüm](#)

[Bölüm 13: Festival 12: Fener](#)

[Fabrikası Bölüm Bölüm 15:](#)

[Kale 14: Çalışma Sahası 16:](#)

[Lahan](#)

[Bölüm 17: Taibon Bölüm](#)

[18: Feifa](#)

[Bölüm 19: Ordu Yürüyor](#)

[Bölüm 20: Pusu Bölüm 21:](#)

[Nasıl Başladı](#)

[Bölüm 22: Tilkinin Pençesinde Sonsöz](#)

[J-Novel Club](#)

[Hakkında Renkli](#)

[Çizimler Telif Hakkı](#)

Önsöz

Annem ışı ışı ışı gülümsüyordu.

Bu *onun* da gülümsemesi gerektiğı anlamına geliyordu. O kadarını öğrenmişti. Annem babama kızgındı.

Bu, annesinin yaptığı gibi kaşlarını çatması gerektiğı anlamına geliyordu. O kadarını öğrenmişti.

Annem nedimelerden birini terbiye ediyordu.

Bu, hiçbir şey yapmadan öylece durması gerektiğı anlamına geliyordu. Bunu biliyordu.

Annesi ona bakıyordu, onu çok ama çok yakından izliyordu ve bu meydan okumaya karşı koymaktan başka yapabileceğı bir şey yoktu. Annesi güldüğünde gülmek, o üzüldüğünde üzmek.

O zaman annem kızmazdı. Yüzüne bir gülümseme gelir ve daha da çirkinleşmezdi.

Beş yaşındayken dudaklarına allık sürülürdü; on yaşına geldiğinde yüzüne beyazlatıcı pudra sürülürdü

Yanakları. Kaşları alınmış ve takma kaşlar ve sonra kendini bir maske takmış gibi hissetti. Sanki kollarına ve bacaklarına bağlı görünmez ipler vardı ve Anne onları çekiyordu. Her taraftan sıkıştırılmıştı.

Bunu kabul edebilirdi. Hayatı boyunca bir kukla olmaya tamamen razıydı.

Ama bu bir hataydı.

Maske takması, kendini bir kukla haline getirmesi önemli değildi: Annem gittikçe çirkinleşmeye devam etti. Bunu durdurmanın imkansız olduğunu keşfetti.

Ah: hepsi bir uğruna olmuştu.

Ama bunu fark ettiğinde artık çok geçti. Bir şey yapmak için çok geçti.

Bölüm 1: Banyo

"Acaba düzgün bir iş bulabileceğim bir yer var mı?" Xiaolan dedi sepetteki çamaşırları ayırırken. Her zamanki çamaşır yıkama alanındaydılar ve haremağalarından biri ona bir yük kuru çamaşır vermişti.

kıyafetler. "Söylesene Maomao, herhangi bir bağlantın yoktur, değil mi?"

Xiaolan sözleşmesinin son altı ayına girmişti. Normalde bu zamanlarda saray kadınlarının aileleri ya da kadınlar kendileri için eşler bulurlardı. Alternatif olarak, onlardan özellikle hoşlanan daha yüksek rütbeli bir saray kadını ya da eş, onların arka sarayda tutulmasını isteyebilirdi.

"Bağlantılar, ha?" Maomao söyledi. Elbette bağlantıları vardı. Öyle de oldular. Verdigris Evi her zaman çalışkan ve çekici genç kadınlar . Özellikle de Xiaolan gibi iyi huylu olanları.

Maomao elini çenesine götürdü ve Xiaolan'a baktı. Hâlâ bebeklik yağlarının izlerini taşıyordu ama güzel bir yüzü vardı. Ve zaman zaman onun bu halini takdir edecek bazı erkekler vardı. kelimelerinde tökezledi. Yine de en önemlisi ciddiydi ve bu ona uzun bir yol açacaktı. Yaşlı madam böyle kızları eğitmenin kolay olduğunu söylüyordu ve onları sık sık tedarikçilerden, yani insan tacirlerinden satın alıyordu.

Maomao yine de bu düşünceden korktu. "Eğer kesinlikle ama kesinlikle başka bir iş bulamazsan, o zaman sana tanıştırayım." Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istemiyordu. "Ne?

Bunu gerçekten benim için yapar mısın?!" Xiaolan ona doğru eğildi Maomao, gözleri parlıyordu. Maomao başka tarafa baktı.

Korkarım çok umutlanıyor.

Maomao'ya göre o son çareydi. Zevk mahallesi ve içindeki fahişeler hakkındaki ilk elden bilgisi

olarak gönülden tavsiye etmesini engellemiştir. bir meslekti. Esasen Maomao'nun kendi evi olan Verdigris House, kadınlarına nispeten iyi davranan genelevlerden biriydi, ancak genel olarak zevk mahallesi yaşlılığa kadar çalışmayı ve hayatta kalmayı umabilirdi. Kronik uykusuzluk ve yetersiz beslenme, müşterilerin taşıyabileceği hastalıklarla birlikte, birçok fahişenin hayatını erken sonlandırmak için bir araya geldi. Bir de bu yerle bağlarını koparmaya çalışıp başaramayanlar vardı ki, onlar da kendilerini bambu hasırların içine tıkmış ve diğerlerine ibret olsun diye nehre atılmış halde buluyorlardı.

Xiaolan ailesi tarafından arka saraya satılmıştı; oradan ayrıldığında kendi yolunu çizmek ona kalmıştı. Bu Bunun nasıl bir endişe yaratabileceği ya da onu "bağlantılar" hakkında sorular sormaya itebileceği anlaşılabilir.

Daha iyi bir şeyim olmadığından emin miyim? Maomao kendi kendine sordu.

Aklından onu Jinshi'ye önermek geçti ama sonra başını salladı. Onu Jinshi'yle tanıştırmak sadece Xiaolan'ın Kim bilir ne tür bir belaya bulaştı.

Belki de şarlatan doktordur. Kollarını kavuşturdu ve homurdandı -Ve sonra aniden bir yüz belirdi.

"Ne var yok?" Konuşmacı uzun boylu, kendine özgü bir saç modeli ve mahkemeye yakışmayan bir konuşma tarzı olan genç bir kadındı. Shisui.

"Oh, Shisui! Çalışmak için iyi bir yer biliyor olamazsın, değil mi?"

Boğulan bir kadının her saman çöpüne tutunacağını söylerler ve Xiaolan da tam olarak bunu yapıyordu. Shisui sadece bir hizmetçiydi, yani konumu Xiaolan'inkine çok benziyordu. Bir hizmetçi bulma şansı Ondan gelen yararlı ipuçları gerçekten de zayıftı ama Shisui beklenmedik bir şey söyledi.

"Biliyor musun, sanırım ."

"Ne? Gerçekten mi?" Xiaolan, Shisui'nin üzerine kapandı. Diğer Kız bir kenara baktı ve büyük, alçak bir binanın durduğu arka sarayın güney çeyreğinin ortasını işaret etti. Maomao iyi tanıyordu: büyük hamamdı. Arka sarayın genişletilmesi sırasında, haremlemler taklit edilerek inşa edilmişti. çok batıdaki bir ulusun.

"Şey, şu anda bildiğim pek bir şey yok. Ama sanırım nasıl bir tane bulabileceğimizi biliyorum," dedi Shisui ve sırttı.

Bina çok büyüktü, banyo alanı genel olarak bin kişi için yeterli büyüklükteydi ve yüz kişi için yeterli büyüklükte bir küveti vardı.

Üç ana yıkanma alanı vardı: küçük bir oda ve Konsoloslar için ekli bir açık hava banyosu, üçlünün şu anda durduğu yerde ikinci, daha büyük bir banyo ve hizmetçilerin genellikle hızlıca daldıkları üçüncü, en büyük banyo.

Arka saraydaki kadar yoğun bir nüfus söz konusu olduğunda, bir hastalığın salgına dönüşmesi çok kolaydı, bu nedenle temizlik her şeyden önemliydi. Bu banyo da temizliği korumanın bir parçasıydı.

Daha geniş bir dünyada "banyo" genellikle kişinin vücudunu yıkaması anlamına gelirdi. Küvete girilmez, sadece bir kovaya su doldurulur ve onunla yıkanılır ya da ıslak bir bezle temizlenilirdi. Maomao'nun büyüdüğü zevk mahallesinde,

yıkanmak normdu, ancak arka sarayda hizmet veren kadınların çoğu ilk geldiklerinde bunları nasıl kullanacaklarını bile bilmiyorlardı. Bir küveti sıcak suyla doldurmak sadece bir lükstü.

Kış aylarında saray kadınlarının beş günde bir, yaz aylarında ise gün aşırı yıkanması bekleniyordu. Tozu ve vücut kokusunu temizlemek, Maomaoya göre arka saraydaki yaşamı keyifli kılmamanın bir . Bu aynı zamanda hizmetkârlardan herhangi birinin hizmetkâr kadınları bedensel şiddete maruz bırakıp bırakmadığını görmek için de bir fırsattı. Ceza. Tıpkı Verdigris Evi'nde hanımefendinin, müşterilerden hiçbirinin onları taciz etmediğinden ve mallara zarar vermediğinden emin olmak için kadınları yakından izlemesi gibiydi.

Hamamın kendisi hastalık yaymak için bir vektör olabilirdi, ancak bu kadın bahçesinde cinsel yolla bulaşan hastalıklar nadirdi ve sakinlerin çoğu genç ve sağlıklıydı, bu nedenle ciddi Kirlenme olağandışıydı.

"Günün bu saatinde buranın bize kalacağını biliyordum!" dedi Shisui. Hava hâlâ aydınlıktı ve sarayda çok az kadın vardı.

"Ama neden hamam?" Xiaolan sordu. Elinde bir bezi vardı ve üzerinde sadece bir banyo önlüğü vardı.

Vücudunun kıvrımları açıkça görülebiliyordu - çok fazla kıvrım yoktu.

." Shisui de aynı şekilde giyinmişti. Yüzünün gençliğine kıyasla vücudu son derece gelişmişti.

baktı. Göğsü Maomao'nun parmaklarının bilinçsizce esnemesine neden olacak kadar büyüktü. Anlaşılan Shisui orantılarını gizlemek için giyinmişti.

Bu arada Shisui de genişçe sırttı ve banyoya atladı.

"Hey! Önce durulmalısın! Sana kızacaklar!" Xiaolan ağladı.

"Yipes! Çok sıcak!" Shisui önlüğünü çıkarırken bile bağırды. daldığı yerde kızarıyordu. Maomao bir kova kaptı ve soğuk su banyosundan biraz su getirdi.

Xiaolan sinirli bir şekilde burnunu çekti. "Hımm. Günün bu saatinde hiç yıkanmadın mı?"

Hadımlar küvetleri günde sadece bir kez doldururlardı, bu yüzden son derece sıcak suyla başlardı ve zamanla mükemmel sıcaklığa gelene kadar su soğurdu. Bu nedenle, böyle sıcak mevsimlerde, Doldurulduktan hemen sonra pek çok kişi banyoya atlamaya hevesli değildi. Ancak daha sonra kalabalıklaştı - bu yüzden isteyenler erken banyo yapmalarına izin verildi. Bu yüzden Maomao ve diğerleri şimdi orada olabilirdi.

"Hee hee. Ben hep biraz geç gelirim," dedi Shisui.

Maomao kovalarında soğuk ve sıcak suyu karıştırdıktan sonra kendini ıslatmaya başladı. Muayenehaneden aşırıldığı şampuanı kullandı; şampuan köpürdükçe saçlarını ıslattı ve parmaklarını kafa derisi boyunca dikkatlice gezdirdi.

"Bana da biraz ver Maomao!" Shisui elini uzattı. Maomao şişedeki şampuandan bir miktar avucuna döktü. Kendi kafası hâlâ köpükler içinde olan Maomao, kovadaki suyun bir kısmını Xiaolan'ın kafasına döktü ve onun saçlarını da şampuanla yıkadı.

"Gözlerimi yakıyor," dedi Xiaolan. "O zaman kapat onları."

Parmaklarını Xiaolan'ın kafa derisi üzerinde gezdirerek iyi bir köpük elde etti, ardından kabarcıkları daha fazla suyla yıkadı. Xiaolan başını bir köpeğin kendini gibi salladı ve köpükleri Maomao'nun yüzüne fırlattı. "Banyo yapmayı pek sevmem," dedi.

"Hayır mı? Ama iyi hissettiriyorlar," dedi Shisui.

"Katılıyorum." Maomao küvette nispeten serin bir yer aradı ve ayak parmaklarını suya daldırdı. Sıcaktan endişelenmişti kafasına gideceğini düşünerek kovaasına daha fazla soğuk su koydu ve ıslanırken yüzünü serin tutmak için kullandı.

Xiaolan soğuk banyoya girerken Shisui de Maomao gibi küvete girdi. Muhtemelen orada daha rahat ediyordu; memleketi gibi çiftçi köylerinde genellikle sıcak suyla banyo yapma geleneği yoktu.

Xiaolan kolunu küvetin kenarına dayadı ve diğer kızlara baktı. "Bu nasıl bir 'bağlantı' olabilir ki?

bir şey var mı?"

"Şuraya bakın." Shisui, genellikle arka sarayın daha önemli kadınlarının -eşler ve yüksek rütbeli nedimeler- kullandığı açık hava banyosunu işaret etti. Eşlerin kullanımı için ayrılmış küçük bir odaya bitişikti.

"Orada ne var?" Xiaolan sordu.

Shisui ayağa kalktı, Xiaolan'ı kolundan tuttu ve onu dışarı sürükledi. Onu açık hava banyosunun yanındaki taş platforma yönlendirdi.

"Dur , burada bulunmamıza izin var mı?" Xiaolan biraz panikle sordu ama Shisui sadece sırtıttı, platformun yanında durdu ve başının etrafına bir el havlusu bağladı.

Peki, şimdi... Maomao düşündü. Shisui'nin aklında ne olduğuna dair oldukça iyi bir fikri olduğunu düşünüyordu. O da diğerlerine katıldı. platformuna çıktı ve Xiaolan'ın başına bir havlu bağladı. Xiaolan hâlâ şaşkın görünüyordu ama çok geçmeden iki kadın onlara yaklaştı.

"Burada yeni misiniz?" diye sordu içlerinden biri. Kibirli ses tonundan, onun bir eş olduğunu tahmin etmek kolaydı.

Shisui sadece gülümsedi ve "Evet, hanımefendi" dedi.

Sonra eş, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi taş platformun üzerine uzandı. Diğer kadın, belli ki onun Hizmetçi kadın bir şişe parfüm yağı çıkardı. "Güzel ve sıkı, lütfen," dedi eş.

"Tamamdır!" Shisui parfüm yağını alıp yavaşça eşinin omuzlarına dökerek cevap verdi.

"Mmm... Biraz sağa," dedi kadın durgun bir sesle. Hizmetçisi sıkılmış bir halde yanında duruyordu.

İmparatorla birlikte olduğundan şüpheliyim Maomao.
diye düşündü, yağdan biraz alıp kadının bacaklarına ve ayaklarına sürerek Shisui'yi taklit etmek için elinden geleni yaptı. Xiaolan da aynı şeyi yaptı.

Bir kadın imparatorun yatak arkadaşı olduğunda diğer eşlerin ve saray kadınlarının tacizlerinin hedefi haline geldi. Uyanık olmayı öğrenecekti - o pozisyonadaki hiç kimse tanımadığı bir hizmetçi kızın kendisine masaj yapmasına izin verirdi. Ancak bu kadın bir ahtapot gibi masanın üzerine yığılmıştı. Her cariyenin sahip olması gerektiği gibi belli bir güzelliği vardı ama Maomao cildinin biraz hırpalanmış gibi görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı; ince saçlarının koparıldığı yerlerde izler vardı.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Maomao zevk mahallesinde büyüdüğü için nasıl olmasın? Dürtüsüyle binaya geri dönüp bir şeyler aramaya başladı.

"Bu da ne?" Xiaolan geri döndüğünde sessizce sordu.
Maomao yaklaşık altmış santimetre uzunluğunda bir iplik tutuyordu.

"Göreceksin," dedi Maomao. Sonra eşinin nedimesiyle sohbet etmeye başladı. Diğer kadın biraz Şüphelendi ama dinledi. Sonunda taş platformun kenarına oturdu ve kolunu uzattı. Maomao ipliği kolunda gezdirdi. İpliğin yüzeyi saçlarını yakaladı ve çekti.

"Çok fazla acımıyor mu?" Maomao sordu.

"Oldukça rahatsız edici ama kör bir usturadan daha iyi olduğu kesin." Diğer kadın iyi bir hizmetçiye benziyordu. Genelde bu tür şeyler iyi ve kapsamlı bir temizlikten sonra yapılırdı ama kadınlar çoktan banyoya girmiş gibi görünüyordu, bu yüzden sorun olmamalıydı.

Maomao, "Cildinizi tahriş ediyor gibi görünüyorsa duracağım," dedi. Sadece bir kolla başlamaya karar verdi. Tüm tüyleri dikkatlice aldıktan sonra, kolu bolca parfüm yağıyla ıslattı. İyi bir parfümdü, mütevazı bir kokusu vardı; burna saldırmıyordu.

"Hmm, peki, şimdilik nasıl gittiğine bakalım. Bir dahaki sefere ne zaman buralarda olursunuz?" diye sordu nedime, taş masanın üzerinde erimekte olan hanımına bir bakış atarak.

"Ne zaman istersiniz?"

"Ertesi gün diyelim, belki?"

Shisui buna sırtıttı. Xiaolan kadının kalçaları üzerinde çalışıyordu, hâlâ neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, diye düşündü Maomao. Eğer bağlantıları , birilerini bulabilirlerdi. Hamam bir önemli bir mekân, normalde asla yakınlaşamayacakları eşleriyle buluşabilecekleri bir yer.

Memnun kalan eş ve görevlisi ayrıldığında, masaj hizmeti için bir sonraki müşteri çoktan bekliyordu.

Hamam görevlisi olmak yorucu bir işti. Çok zaman alıyordu.

Birinin tüm vücuduna masaj yapma çabası. Bu kadar zor olmazdı. Sadece bir kişi için kötü bir şeydi ama onlar farkına bile varmadan bir kuyruk oluştu.

Sonunda burada masaj yapan bayanın kısa süre önce sözleşmesinin sonuna geldiğini öğrendiler. Müşterilerden biri Orta eşler ondan hoşlanmıştı ve şimdi kadının ailesinin evinde çalışıyordu.

Daha geniş bir dünyada hamam görevlilerine genellikle fahişe muamelesi ama burada sadece kadınlar olduğu için bu bir sorun teşkil etmiyordu.

Bununla birlikte, belki dernek nedeniyle, belki de sadece Fiziksel emek gerektirdiği için saray kadınlarının çoğu bu işi yapmaktan hoşlanmıyordu. Böylece Maomao, Shisui ve Xiaolan masaj için başvurulan kadınlar haline geldi. Bu, daha fazla iş anlamına geliyordu.

Ne de olsa Maomao ve diğerlerinin çamaşırlarla ilgilenmesi *gerekiyordu* ama bunun faydaları da oldu.

"İşte, bunu alın. Fazla bir şey değil ama alın," dedi banyodan çıkan hizmetçi kadın ve onlara küçük bir kumaş uzattı kese. Bu her seferinde olmadı tabii ki. Bu özel Kadın epilasyondan hoşlanmış gibi görünüyordu, hepsi bu. İçeriye baktıklarında şeker buldular. Bu, Xiaolan'ın gözlerini parlattı ve hemen ağzına bir parça attı. "Ahh, mutluluk..."

Böylece sadece tatlı bir şeyler yiyerek mutluluğa ulaşabilirdi.
Şanslı kız.

Üçü de hamamdaki işlerini bitirmiş, ön taraftaki parmaklıklara tünemiş, serinliyorlardı. Güneş hâlâ gökyüzündeydi; akşam yemeği için biraz erkendi. Diğer kadınlar acele ediyordu gün batımından önce işlerini bitirmeye çalışıyorlardı. Yemek pişirmekle görevli olanlar özellikle meşgul görünüyordu.

Maomao özel bir durumdu ama Xiaolan ve Shisui, banyoya erken gitmenin ödülü, daha sonra yapacak daha fazla işinin kalmasıydı. İşlerine geri dönmeden önce birkaç değerli rahatlama anının tadını çıkarıyorlardı.

Xiaolan, "Sanırım bağlantı kurmak o kadar kolay değil," dedi, Şekeri ağzında yuvarlıyordu. Belki de şimdiye kadar gırtlaklarına kadar iş tekliflerine batmış olmalarını bekliyordu.

"O kadar da kötü değil," dedi Shisui. "Sözleşmen bitmek üzereyken, senden hoşlanan eşlerden birini bul ve kulağına fısılda. Ona hizmetinin yakında sona ereceğini söyle."

"Umarım işe yarar..."

"Sizi kişisel olarak kabul etmese bile, en azından sözleşmenizin uzatılmasını . Ve bu olmasa bile olur..." Shisui cübbesinin kıvrımlarından bir şey çıkardı: birkaç dişi eksik bir tarak. Kusurlu olmasına rağmen kaplumbağa kabuğundan yapılmıştı ve oldukça değerli bir para ediyor olmalıydı. "...Böyle bir şeyi her zaman nakde çevirebilirsiniz!"

"Hoh!" *Çok zekice*, diye düşündü Maomao. Tatlı şeyleri pek sevmezdi ve şekerini Xiaolan'a vermişti. *Zekice demişken...*

Bu kelime aynı zamanda Maomao'nun hizmet ettiği eşini de tanımlıyordu. Maomao iki günde bir hamama gidiyordu ve her zaman Shisui ve Xiaolan'la birlikteymiş gibi görünüyordu. Birçok kadın onun diğer kadınlara bu kadar ilgi göstermesini yadırgayabilirdi. Konsoloslar. Ancak Konsolos Gyokuyou sadece şöyle dedi: "Öyle bir yerde pek çok ilginç şey duyarsın. Ne öğrendiğinizi bana bildirin." O soğukkanlıydı.

Bu doğrudu; cariyeler ve nedimeler sık sık gerçekten çok ilgi çekici şeyler hakkında Rahatladım. Belki de Maomao'nun kendisinin de bir hanımefendi olduğunu fark etmemişlerdi.

Yeşim Köşkü'nde bekliyordu ya da belki de sıcak banyoların buharı onu yeterince gizlemişti ve bunu söylemek zordu. Durum ne olursa olsun, insanlar ona ailelerinin iş durumlarından, diğer eşlerin perde arkasından ve diğer sırlardan .

Konsolos Gyokuyou hakkında da söylentiler vardı. Maomao en zeki eşlerin onun hamile olduğunu tahmin ettiğini fark etti. Uzun zaman önceydi ve şimdi tüm konuşulan kız mı erkek mi olacağı ve ne zaman doğacaktıydı. Bir avuç dedikodu. Eş Lihua da hamile olabilirdi; Maomao insanların şimdiden bu yönde düşündüğünü fark edince tedirgin oldu.

Ama hâlâ başka söylentiler de vardı. Konsolos Loulan'ın hamile olabileceğini söyleyenler gibi. Şatafatlı giysileriyle tanınırdı. Arka saraya geldiğinden beri kıyafetler giyyordu ama son zamanlarda kıyafetleri tercih etmeye başladı ve dışarı çıkmaktan kaçınıyor gibi görünüyordu, her ikisi de hikayeleri körükledi.

Hmmm...

Konsolos Loulan bu yılın başında gelmişti ve sekizinci ayın sonunda dokuzuncu aya girmişlerdi bile. Majestelerinin, büyük bir tantanayla gelen yüksek eşlerden biri olan Loulan'ı ziyaret etmemesi düşünülemezdi. Eğer söylentiler doğruysa, bu dört üst düzey eşten üçünün Hamile. Mutlu bir haber mi? Yoksa belanın habercisi mi? Her iki durumda da, bu tedirgin edici bir ihtimaldi.

Ve etrafta dolaşan ilginç bir hikaye daha vardı.

"Hadım etmeye artık izin verilmediğini sanıyordum."

Maomao, Xiaolan'ın ne istediğini anladı. Son zamanlarda işe alınan yeni saray hanımlarının yanı sıra hadımların sayısı da artmıştı, ancak yeni hadımların yaratılmasının mevcut İmparatorun görev süresi dolduğunda yasaklanmış olması gerekiyordu. tahta geçti.

Shisui kayıtsızca, "Onlar eski köleler," dedi. Kölelik aynı zamanda Bu adamların Maomao'nun ülkesinde köle olmadıkları tahmin ediliyordu. Kabileler arasında çevre uluslardan insanları yakalayıp hadım eden ve köle yapanlar vardı. Bu yeni gelenler ya kaçmış ya da

kurtarıldı.

"Otuz kişi olduklarını söylüyorlar. Sayıları bu kadar fazlaysa, kabilelere karşı oldukça ciddi bir hamle yapılmış olmalı."

Köleler kaçtığında, bunun arkasında genellikle bir itici güç olurdu. Maomao böyle bir sorun olduğunu hatırlıyordu.

Bir yıl önceki keşif gezisi; belki de adamlar o zaman kurtarılmıştı. Shisui genç görünüp genç konuşuyor olabilirdi ve böceklerle karşı tuhaf bir eğilimi olabilirdi ama şaşırtıcı derecede dünyevi olabilirdi.

"Bu çok zor," dedi Xiaolan.

"Sen söyledin," diye Shisui. Sanki bu onları pek ilgilendirmiyormuş gibi konuştular. Ama yine de pek ilgilendirmiyordu.

Sonra Xiaolan, "Hadımlardan birinin çok havalı olduğunu söylüyorlar. Ona bir göz atmak isterdim."

Bu sözler Maomao'ya çok tanıdık geldi ve kaşlarını çatı.

"Bir hadımdan bahsediyoruz, unutma. Hâlâ ilgileniyor musun?" Shisui sordu.

"Ama havalı havalıdır, değil mi? , belki de banyo için su görevlendirilir!" Xiaolan'ın gözleri ışıltı ışıltı.

Belli ki bu adamın en önemli eşyaya sahip olup olmaması onun için önemli değildi. O hâlâ çok gençti. "Hâlâ ilgileniyorum," diye ekledi Xiaolan. "Üstat kadar büyük olmasa bile Jinshi."

Maomao neredeyse korkuluktan düşüyordu. "İyi misin?" Xiaolan ona bakarak sordu. Maomao fırçaladı

eteğini sıyırdı ve hiçbir şey olmamış gibi davranarak tekrar doğruldu.

"Düşündüm de, Maomao, sen ve Usta Jinshi her zaman-" "-eşin ayak işlerini *yapıyorum*, evet." Maomao zorla söyledi.

Sanki iletişim kuruyormuş gibi: *ne eksik ne fazla*.

Bilinçsizce sol eliyle eteğini yokladı. Sanki yanlışlıkla tuttuğu kurbağayı hâlâ hissediyor gibiydi.

Evet, kurbağa. Kurbağa, diye tekrarlayıp durdu, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Av gezisinden döndüklerinden beri Jinshi'yi henüz görmemişti. Onun yakında Yeşimtaşı'na geleceğini tahmin ediyordu.

Pavilion rutin vizitlerine çıkıyordu ve o da bunu pek iple çekmiyordu. Hala kurbağayı tekrarlıyordu, *kurbağa* kendi kendine

Bir keşiş vecize okurken banyoya iki tanıdıķ yüz girdi: huzursuz görünümlü genç bir kadın ve bir saray hanımı ona eşlik ediyordu. Genç kadının sevimli bir yüzü vardı ama şu anda alnı sıkıntıyla çatılmıştı.

Bu... Konsolos Lishu mu?

Evet, bir de baş . Maomao onları izledi ve orada ne yaptıklarını merak etti.

Bölüm 2: Seki-u

Bana bakılıyormuş gibi hissediyorum, diye düşündü Maomao. Kim tarafından? Önündeki üç kişi.

Bugünün atıştırmalığı buharda pişmiş çöreklerdi. Bazılarının içinde kırmızı

Fasulye ezmesi, ama diğerleri sade, dolgusuzdu ve tatlı şeylerden pek hoşlanmayan Maomao bunları tercih etti. Bunun yerine

fasulye ezmesi, haşlanmış sebze artıklarıyla yemeyi severdi.

Jade Pavilion'da, bekleyen hanımlar molalarını dönüyor. Maomao genellikle Hongniang veya Yinghua ile aynı anda mola veriyordu ve son zamanlarda genellikle pavyondan tamamen uzak kalıyordu, ancak şimdi kendini üç yeni kızla birlikte mola verirken buldu.

Dürüst olmak gerekirse, rahatsızdı. Maomao'nun insanlarla arası başlangıçta pek iyi değildi; yeni kızlar geleli tam bir ay olmuştu ve onların kim olduğunu daha yeni hatırlamaya başlamıştı. isimler. Üçü de birbirine çok benziyordu. İlk başta Maomao sadece aynı memleketi paylaştıkları için olabileceğini düşündü ama aslında onlar kardeşti.

Haku-u, Koku-u ve Seki-u, diye tekrarladı kendi kendine. Bu isimleri hatırlamak zor değildi. Basitçe Beyaz Tüy, Siyah Tüy ve Kırmızı Tüy anlamına geliyorlardı. Hangi kızın hangisi olduğunu hatırlamak işin zor kısmıydı. Onları birkaç kez karıştırmıştı bile, ta ki kızların her biri öfkeyle isimlerinin rengine uygun bir saç bandı takmak (bir şekilde özel elçilerin yaptığı gibi), bunun üzerine Maomao sonunda kimin kim olduğunu hatırlayabildi.

Üçüz değillerdi ama her biri arka arkaya doğmuştu. yıl: Haku-u en eskisiydi, onu Koku-u ve sonra Seki-u izledi. Bir üst düzey yöneticinin nedimelerine yakışır şekilde güzel görünüyorlardı. Akan kaşları kömürle çizilmiş izlenimi veriyordu. Hepsinin güzel, badem şeklinde gözleri vardı, ama

Ortanca kız, Koku-u, Maomao'yu en güçlü ruh olarak etkiledi.

"Hiç yemeyecek misin?" Maomao sordu. Çoktan ve buharda pişmiş çöreklerden birini yemeye başlamıştı. Çay bekliyordu; onlardan hemen önce mola vermiş olan Guiyuan onlar için hazırlamıştı. Yapraklar daha önce demlenmişti ama hala oldukça lezzetli.

"Elbette..." En büyük kardeş Haku-u , ardından Koku-u ve sonra Seki-u geldi.

Hiçbiri bir şey söylemedi. Maomao sessizliğe ama insanların onu yemek yerken izlemesi tuhaf hissettiriyordu. *Belki de söylemek istedikleri bir şey vardır.* Eğer varsa, keşke

devam edip söyleyecekti. Maomao bunu onların ağzından almakla ilgilenmiyordu. Üstlerine karşı bir şeydi, ama iş arkadaşlarıyla uğraşırken, özel bir yakınlık hissetmediği insanlar adına geriye doğru eğilmeyecekti.

Sonunda çöreklerini sessizce yediler. Belki de yeni kızlar, önce Maomao konuşmazsa bir şey söyleyemeyeceklerini düşündüler. Onlar Maomao, onu umursamadan kendi aralarında sohbet etmeleri gerektiğini düşündü.

Atıştırmalığını bitirdi ve kalan çayını içti. Beyaz saç bantlı genç kadın Haku-u, Maomao'ya baktı ve sonunda konuştu: "Bir sorum var. Sakıncası yoksa."

Konuşması kasıtlı ve dikkatliydi. Maomao en küçükleri olan Seki-u'nun kendi yaşında olduğunu duymuştu, bu da Haku-u'nun bu yıl yirmi yaşlarında olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da onu Seki-u kadar yaşlı yapıyordu.

Gyokuyou ve Yinghua ve diğerlerinden daha yaşlı; belki de bu ne kadar sakin olduğunu açıkladı. "Yeşim Köşkü'nde hizmet etmeye nasıl başladığınızı sorabilir miyim?"

"Nasıl"?

Jade Pavilion'da yeterince el yoktu ve Jinshi uygun bulduğu bir anda onu yemek tadımcısı olarak hizmete almıştı. Maomao, Yinghua'nın ya da Diğerleri yeni kızlara en azından bir noktada bu kadarını söylemişlerdi.

"Evet, bunu biliyoruz," dedi Haku-u. "Ama bu aslında hiçbir şeyi açıklayamaz. Gyokuyou kimseye hemen güvenmez ama

sana güveniyor. Neden?" *Gyokuyou* derken yüzünü buruşturdu, ne bir unvan ne de bir saygı ifadesi vardı.

Anlıyorum, diye düşündü Maomao. Belki de Haku-u aynı yaşta oldukları için *Gyokuyou*'ya yakın hissediyordu. Tanımadığı bir kişinin eşine yakınlaşmasından şüphelenmesi şaşırtıcı olmamalıydı. "Ben gerçekten sadece bir yemek tadıcısıyım. Eğer biri Eşi zehirlemeye çalışsaydı *Gyokuyou*, sonuçlarına katlanacak kişi ben olacağım. Beni bu rol açısından görmenizi rica ediyorum."

Bu dürüst bir cevaptı. Maomao'nun *Gyokuyou* ile tanışmasına neden olan zehirli yüz pudrası olayını ona anlatmasına özellikle gerek yoktu.

"Sözünü sakınmadığını söylediler. Doğru olduğu ortaya çıktı."

"Teşekkür ederim." Maomao bunun gerçekten bir iltifat olup olmadığından emin değildi ama yine de başını eğdi. Haku-u yeni gelmiş olabilirdi ama sonuçta Maomao'dan daha kıdemliydi.

"Dışarıda pek çok arkadaşınız olduğunu da duydum ama umarım sosyalleşmek için çok fazla zaman harcamazsınız. Kız kardeşlerim ve ben arka saraydaki hayatı anlamaya çalışıyoruz. Daha deneyimli meslektaşlarımız tüm zamanlarını ziyarete harcadıklarında yalnız kaldığımızı biliyor olmalısınız. Benim

Özellikle de en küçük kız kardeş." Haku-u dirseğiyle en küçük kız kardeşini dürttü; ancak kırmızı saç bantlı kız *Seki-u* inkar edercesine başka tarafa baktı.

Haksız değillerdi, diye düşündü Maomao. Son zamanlarda zamanının çoğunu *Xiaolan* ve *Shisui* ile geçiriyordu ve şimdi bunun tamamen uygun olmadığını fark etti.

İronik bir şekilde, *Xiaolan* ve *Shisui*'ye söz vermişti. bugün onları görmeye gidecekti. Konsolosların tüylerini almak Maomao'nun işi haline gelmişti. Eğer şimdi işi bırakırsa, diğer ikisi onun yerini doldurmak için çabalamak zorunda kalacaktı. Aklına bir fikir geldiğinde ne yapacağını düşünüyordu. İhtiyacı olan tek şey, bir şey yapmadığından emin olmak için ona göz kulak olacak biriydi. Şüpheli, değil mi?

"O zaman neden vakit kaybedelim ki?" dedi. "Hadi bugün hamama gidelim."

"Ha?" *Seki-u* davet karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Üç kız kardeş birbirlerine çok benziyor olabilirdi ama yaşları yine de onları farklı kılıyordu.

Seki-u oldukça masum görünüyordu. Çok kaba olmadığı sürece Xiaolan ve Shisui onunla kolayca başa çıkabilirdi. Maomao da onlara izin verirdi.

Banyo kelimesini duyunca Haku-u ve Koku-u birbirlerine baktılar. Bu sadece Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa kısa bir an için sırttılar mı?

"Bu iyi bir fikir olabilir. Seki-u, kız kardeşin olmayan başka kızlarla vakit geçirmek sana iyi gelecektir."

"Ama kardeşim!"

"Evet, haklı olabilirsin. Ayrıca, Leydi Gyokuyou ara sıra hamama gitmemizi emretti."

"Bu doğru."

Skandal avcılığı bir anlamda başlı başına bir işti. Maomao, Seki-u'yu yanına çağırdı.

"Koku-u, neden gelmiyorsun?" Seki-u girişimde bulundu.

"Üzgünüm, çalışmak zorundayım. İyi vakit geçirin." Normalde sessiz olan ikinci kız kardeş de en büyük kardeşe aynı fikirdeydi ve küçük kardeşlerine fazla seçenek bırakmadı.

Bu arada Maomao, kız kardeşlerin özel sıralamasını kavramaya başladığını düşünüyordu.

"Ben Seki-u. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Seki-u gergin bir şekilde.

Xiaolan ve Shisui ise Maomao'nun yeni arkadaşına ilgi duyuyorlardı.

"Ooh," dedi Xiaolan, "yeni bir arkadaşın mı var Maomao?" "Şey, ben olacağım," diye ekledi Shisui.

İkisi tek başlarına Seki-u'nun etrafını sarmayı başardılar. Maomao onları ve titreyen yeni tanıdıklarını görmezden geldi, bunun yerine ihtiyaç duyacağı her şeye sahip olduğundan emin oldu. Saç çıkarma işleminin birinin cildini tahriş etmesi ihtimaline karşı bir güzellik merhemi ve bir ipek ipliği vardı. Saç çıkarma işleminden arta kalan "ders kitaplarını" biraz satma umuduyla eğlence bölgesine gitmiş, ancak bu fikirden vazgeçmişti: Seki-u'yla birlikte çok zor olacaktı.

Seki-u'dan bahsetmişken, Maomao'ya yalvarırcasına bakıyordu, Belli ki kız kardeşleri etrafta olmadığı için onu güvenli bir liman olarak görüyordu.

Sanırım onu kurtarmalıyım, diye düşündü Maomao. *Hadi gidelim* der gibi banyonun yönünü işaret etti ve Xiaolan ile Shisui ellerini kaldırıp koşarak uzaklaştılar.

"Kim bu insanlar?" Seki-u sordu.

"Zararsızlar." *Sanırım*, diye ekledi Maomao zihninden. Sonra kendisi de hamamlara doğru koşmaya başladı.

"Beni bekleyin!" Seki-u ağıladı ve onun peşinden koştu.

İş bugün o kadar da zor olmayacaktı, çünkü son zamanlarda birkaç masajcı daha gelmişti. Hamamlara göz attıklarında bir başka saray kadınının masaj yaptığını gördüler.

Belki de diğer kadınlar, Maomao ve diğerlerinin küçük şımartmalar aldıklarını fark ettiklerinde ilgi duymaya başlamışlardı. Belli ki önceki masöz bu gerçeği saklamakta daha iyi bir iş çıkarmıştı.

Maomao soyunma odasında önlüğüne kadar soyundu, ardından aletlerle dolu kovasıyla banyo alanına ilerledi. Seki-u ise orada öylece durmuş, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Sorun nedir?" Xiaolan ciddiyetle sordu.

"Giydiklerimizin hepsi bu mu?" Seki-u sordu.

"Evet. Çok fazla kıyafet banyo sıcak olur."

Görünüşe göre Seki-u utanmıştı. Shisui hınzır bir sırıtışla arkasından yaklaştı ve kuşağını tutup çekiştirerek gevşetti.

Seki-u'nun cübbesini çıkardı ve yukarı .

"Huh!" Maomao ve Xiaolan hep bir ağızdan haykırdı. İkisi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi: Seki-u'nun utanacak hiçbir şeyi yoktu. (Xiaolan, Maomao gibi, sadece mütevazı bir şekilde bağışlandı.)

"Ah, sorun değil," dedi Shisui, kendisi *iyiden de* .

"*İyi*, gerçekten!" Seki-u haykırdı. "Keşke bir tahta kadar düz olsaydım!" Maomao ve Xiaolan'a baktı. Xiaolan öfkeli görünmeye başlamıştı ve yakındaki birkaç kadının gözleri de parlıyordu. Maomao, bu gidişle düşman edineceğini düşündü.

Shisui de aynı sezgiye sahip gibi görünüyordu, çünkü Seki-u'ya cübbesi yerine bir önlük uzattı. "Elbette. Elbette, seni duyuyorum. Haydi, gel

Hamamlara gidelim," dedi ve Seki-u'nun omzuna cesaret verici birkaç vuruş yaptı.

Onu kızdırmanın kolay olacağını biliyordum, diye düşündü Maomao, *ama bu kadar kolay olacağını hiç tahmin etmemiştim.* Seki-u ve Shisui'yi banyo alanına doğru takip etti.

Seki-u'nun vücudunu sergileme konusundaki suskunluğu, düzenli olarak banyo yapma geleneği olmayan bir yerden geldiğini gösteriyordu. Eş Gyokuyou ile aynı köydendi, bu da batıdaki kurak topraklardan geldiği anlamına geliyordu. Orada su çok değerli bir kaynaktı; Seki-u'nun banyo yapmaya alışık olmamasına şaşmamalı. Saunaları vardı ama muhtemelen bunun gibi büyük hamamları yoktu.

"Bunca zamandır nasıl idare ediyorsun?" Çölde bir şey olabilir, ama buralarda, vücut kokunuz Düzenli banyo yapmazsanız çok çabuk fark edilir. Özellikle de şimdi, sıcak mevsimde. Sadece kendinizi silmeniz neredeyse kesinlikle yeterli olmayacaktır.

"Ablalarım buraya geliyor ama ben Leydi Gyokuyou'dan özel izin istedim ve..."

Görünüşe göre Jade'deki banyoyu kullanmasına izin verilmiş. Pavyon. Bu tür olanaklar normalde evin hanımı için ayrılmıştı. Majesteleri de bazen bunları kullanırdı ama banyo yapmak . (Bu nedenle, ayrıntıları atlayacağız.)

Maomao aslında Seki-u'nun birkaç kez Yeşim Köşkü'nün banyosuna gittiğini gördüğünü fark etti. Orayı sadece hanımının işi bittikten sonra kullanıyor olsa bile, dikkat çekmemeye çalışacak kadar gözü korkmuştu. Bu durum, görünüşte birbirlerine çok sadık olan diğer kız kardeşlerin Seki-u'yu Maomao'ya satmaya neden bu kadar hazır olduklarını da açıklıyordu. En küçük kız

Konsolos Gyokuyou'nun özel banyoyu kullanmasına izin verdiği için, onu halka açık olana sürükleyemeyeceklerini düşündüler. Ancak Maomao, Seki-u'yu da davet edince, bir fırsat yakaladıklarını anladılar.

"Utanmış gibi görünüyorsun," dedi Maomao. "Ama işe başladıktan sonra bunun için zamanımız olmayacak." Sonra bir el havlusunu kovaya daldırdı ve kendini temizlemeye başladı.

Eğer Seki-u göğsünün görünmesine bile izin vermek istemiyorsa, ne yapmalıydı?

taş masanın üzerinde ipliksiz yatan eşleri onlara? Gyokuyou neredeyse her şeyi kendisi yapmakta ısrar ediyordu, bu yüzden Seki-u muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Baktı Her şey başını döndürüyor gibiydi ama Maomao'nun onun için endişelenecek zamanı yoktu.

"İşte, al bunu." Maomao parfüm yağını ona uzattı. "En azından üzerlerine sürebilirsin, değil mi?"

"mi sürelim?!"

"Uh-huh. Tavuk marine ediyormuş gibi yap." Maomao Fısıltıyla, bunun kadınların rahatlamasına neden olacağını ve böylece daha konuşkan olacaklarını ekledi.

Seki-u yoğun bir şekilde kaşlarını çattı ama yavaşça, korkuyla, yüzüstü yatan eşini yağa başladı. Xiaolan, bu işte gittikçe ustalaşıyordu, Fazlalıktan biraz aldı ve kadının cildine sürmeye başladı.

Maomao hâlâ epilasyondan sorumluydu ve masajın aksine bu, her gün ihtiyaç duyulan bir şey değildi.

Dolayısıyla, Xiaolan ve Shisui'den önce işini bitirmiş ve ona yapacak pek bir şey . Taş platformda oturmuş, bir sonraki müşterilerini beklerken tereddütlü bir figür gördü.

Bakın kim . Eş Lishu geri dönmüş. Baş nedimesi yine yanındaydı ve tedirgin bir şekilde etrafına bakınıyordu.

Neler olduğunu merak ediyorum. Üst düzey eşlerin her birinin köşkünde kendi banyosu vardı. Lishu'nun hamama kadar gelmesine gerek yoktu.

Etrafına endişeyle bakmakla o kadar meşguldü ki ayaklarının dibindeki kovayı fark etmedi ve neredeyse ona takılıp düşüyordu. Her nasılsa bu onun karakteristik özelliği. Lishu arka sarayın dört üst düzey eşinden biriydi ama henüz on beş yaşında ve İmparator tarafından hiç ziyaret edilmemiş, korunaklı bir prenses sayılırdı.

Baş nedimesi onu tutmaya çalışıyordu ama zemin çok kaygandı ve Lishu aşağı yuvarlandı. Maomao güvenebileceği başka bir hanımefendi olup olmadığını merak etti ama

Sonra Elmas Köşk'teki kadınları düşündü ve aralarında güvenilir kimsenin olmadığını fark etti.

Sonunda Maomao kendini Lishu'ya gitmek zorunda hissetti. Bazıları

Taşların üzerine parfüm yağı ya da başka bir şey dökülmüştü; Maomao daha fazla takılma olmaması için üzerlerine banyo suyu .

"Oh, teşekkürler y-rgh?!" Baş nedimenin sözleri Maomao'yu gördüğünde minnettarlığı boğuk bir haykırışa dönüştü. Nedense Lishu da onun dehşet ifadesini paylaştı. Maomao onlara ikisinin de kaşları biraz çatıktı ama yeni doğmuş taylor gibi titriyorlardı. Bir insana sanki bir tür canavarmış gibi bakmamalarını diledi. Yine de bir ipucu alabilirdi ve gitmek üzereydi masaj masasına geri döndüğünde bir şey fark etti. Titreyen Lishu'nun vücudunun her yerinde saçların olmadığı yerler vardı. düzgün bir şekilde çıkarılmıştı; sanki biri onu jiletle tıraş etmeye çalışmış gibi görünüyordu, ancak çok sayıda çizik ve hatta orada burada bazı kesikler bırakmışlardı.

"Tüyleri almak için farklı bir yol denemeyi tercih eder misiniz?" Maomao söyledi.

"Ne?" Lishu bu teklif karşısında şaşırılmış gibi görünse de Maomao elini nazikçe çektiğinde karşı koymadı. Bu yakındı kabul edecek kadar. Maomao hâlâ hafif bir titreme hissettiğini düşünüyordu ama bunu görmezden gelmeye kararlıydı. Tıraşın kalitesizliği onu rahatsız etmişti (Maomao bazen oldukça sıra dışı şeylerden rahatsız olurdu).

Lishu'yu taş platforma çağırdı -eşi de göğsünü gösterme konusunda Seki-u gibi isteksiz görünüyordu- ve sonra losyon sürmeye başladı, ama bunu yaparken biraz kaşlarını çatı. Xiaolan, sinmiş olan konsomatrisin ve onu bekleyen leydinin farkına vardı. ona yakın durdu ve neler olup bittiğini hemen anladı; eşinin masaya yatırılmasına yardım etti.

"Merak etme," dedi Maomao. "Nazik olacağım." Yapabileceği en iyi işi yapmaya kararlıydı.

Bu arada Seki-u, gözleri eşine duyduğu sempatiyle dolu bir şekilde sadece izleyebildi.

Epilasyondan sonra Lishu'nun cildi ipeksi bir pürüzsüzlüğe kavuştu. Neredeyse

Maomao farkına varmadan kolları ve bacaklarıyla yetinmemiş, vücudunun her santimetrekaresini elden geçirmişti. Xiaolan özenle bakımını yapıyor, eşine parfüm yağı sürüyordu. Shisui

başka bir "müşteriye" yardım etmesi gerekiyordu, o da ona şu anda tadını çıkardığı meyve suyundan verdi. Xiaolan ona kıskançlıkla bakıyordu. Hmm: Konsolos Lishu'dan bir onur ödülü istemeyi denemeliler mi?

Maomao merak etti. Yine de masaya yapışmış, ruhu bedenini terk etmiş gibi görünen eşine bakınca, daha iyi düşündü.

"Bu tür şeyler onun için yeni mi?" Maomao bekleyen baş leydiye sordu.

"Evet. Pavyonda kadınların çoğu bu tür şeylere pek aldırış etmez. Ondan önce de bir süre manastırda kalmış."

"Ah, evetdoğru."

Aslında, Lishu'nun hikayesi oldukça üzücü bir .

Hakkında. Erken yaşta pedofil bir imparatorla siyasi bir piyon olarak evlendirilmiş, imparatorun ölümünden sonra bir manastıra gönderilmiş, daha sonra ailesi tarafından arka saraya geri dönmeye zorlanmış. Orada da etrafı hiçbir işe yaramayan kadınlarla çevrilmiş.

Baş nedime bir zamanlar eşinin işkencecileri arasındaydı ama şimdi hanımının sadık bir müttefikiydi ve bu Maomao'yu etkiledi. Zaten burada olduğu için, Maomao şef hanımefendinin cildini de güzelleştirebileceğini düşündü. pürüzsüzdü, ancak kadın kollarının ve bacaklarının yapılmasına boyun eğerken, en hassas bölgeleri söz konusu olduğunda şiddetle direniyordu. Maomao bunda bir sorun görmedi: ne de olsa buradakilerin hepsi kadındı.

Eş Lishu ve baş nedimesi ile işleri bittiğinde, o gün için işleri büyük ölçüde tamamlanmıştı. Bol elbiseler giydiler ve hamamın sıcağından serinlemeye çalıştılar. Lishu

Biraz meyve suyu önerdi ve sadece kibarlık yapıyor olma ihtimali olsa da - gerçekten onu geri çevireceklerini umuyordu - diğer kızlar hevesle kabul etti. Xiaolan açıkça neşeliydi, Seki-u ise ne olduğunu gerçekten anlamamıştı ama yine de kabul etti.

Diğer hanımlar diğer eşlerle ilgilenirken, Shisui dışarı çıkmış ve eşlerden biri ona bir nefes ikram etmişti.

bir boru üzerinde. Oyunu nasıl oynayacağını biliyordu.

Eşlerin serinleme alanına yerleştiklerinde Maomao, Lishu'nun baş nedimesine, "Sorabilir miyim?" dedi, "Sizi buraya getiren nedir? Elmas Köşkü'nün kendi hamamı olduğunu sanıyordum."

"Evet, şey..." dedi nedime huzursuzca. Yüzü hamamın sıcaklığıyla parlayan ama soğukkanlılığını yeniden kazanmaya başlayan Lishu'ya baktı. Aslında, eğer bir şey varsa, o da biraz solgun. "İşte orada ortaya çıktı. Banyoda..." Bekleyen hanım da en az hanımı kadar solgun görünüyordu. "Bir hayalet..."

Bölüm 3: Dans Eden Hayalet

Seki-u, emekliye ayrılan genç hanımın üst düzey eşlerden biri olduğunu anladığında gerçekten de çok üzgün görünüyordu. Ama bir kez Maomao hikayeyi duymuştu, kendisini hikayeye dahil etmekten alıkoyması imkansızdı.

Ve böylece ertesi gece Hongniang Maomao'ya "Sir Jinshi sizi soruyor" dedi. Yemek tadımı bitmişti; Maomao akşam yemeğini yudumluyor, hızlıca kâsesini temizliyordu. Onunla birlikte yemek yiyen Seki-u kaşlarını çattı ama bir şey söyleyecek kadar ileri gitmedi.

Bir gün önceki hamamda Maomao şunları tavsiye etmişti Eş Lishu hayalet hakkında Jinshi'ye danıştı. Maomao ona bu konuda doğrudan tavsiyede bulunamazdı, çünkü Seki'nin yüzündeki ifade buna asla izin vermeyeceğini gösteriyordu. Ama Maomao biliyordu ki Lishu bunu Jinshi'ye sormuştu, konunun ona havale edilme çok yüksekti. Ve şimdi haklı olduğu anlaşıyordu...

Bunu enine boyuna düşünmemiştim.

Maomao, oturma odasına götürülürken içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Gyokuyou, Hongniang ile birlikte oradaydı. Jinshi ve Gaoshun. Jinshi her zamanki ilahi gülümsemesini takındı, ama o ağzının seğirdiğini görebildiğini düşündü. Tek ,
Saçmalık.

Maomao, kısa bir süre önce Jinshi ile çıktığı bir av gezisinde korkunç bir sır öğrenmişti. İmparator dışında arka saraydaki her erkeğin hadım olması gerekiyordu ama o bunu keşfetmişti biri değildi. Yani, Jinshi'nin kendisi. Basitçe, oldukça iyi bir örneğe sahip olduğunu söyleyelim. Maomao, Jinshi'nin Bundan daha fazlasını hatırlamıyorum.

Maomao sonunda öküz bezoarlarına kavuşmuştu ve başka hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan mutluluk duyabilirdi ama Jinshi

başka fikirleri varmış gibi görünüyordu. Yolculuktan bu yana birbirlerini ilk kez doğru dürüst görüyorlardı ve dudakları gülümserken gözleri gülümseliyordu.

"He he . Bugün sizi buraya ne tür bir istekle getirdik?"

Konsolos Gyokuyou sırtarak sordu. Doğal merakı, Jinshi'nin Maomao'ya getirdiği tüm çeşitli meselelere burnunu sokmak istemesine neden oluyordu. bu özel durum Konsolos Lishu ile ilgiliydi. Jinshi bu konuyu nasıl açacaktı?

"Görünüşe göre diğer eşlerden birinin odasında bir hayalet belirmiş."

"Aman Tanrım," diye haykırdı kızıl saçlı kadın, ama gözleri parlıyordu. Yanında, Hongniang bir elini ona bastırıyordu
Yine mi?

Maomao, Jinshi'nin doğruca Mesele bu. Adamın lafı dolandırmamasını takdir ediyordu ama Gyokuyou onun kimden bahsettiğini neredeyse kesinlikle anlayacak kadar zekiydi.

"Ne korkunç. Hangi eş? İyi olduğundan emin olmak için onu ziyaret etmeliyim."

"Leydi Gyokuyou, bu halde dışarı çıkamazsınız."

"Oh hayır mı? O zaman belki kendi adıma birini gönderebilirim. Sen ve Maomao birlikte gidebilirsiniz. Ya da meşgulseniz, belki Yinghua'yı onunla gönderebilirim."

"İyi olduğundan emin olmak" muhtemelen Gyokuyou'nun aklındaki son şeydi; o sadece ilginç ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Hiçbir şey yoktu.

Artık Lishu'nun kimliğini saklamanın bir anlamı yoktu; Seki-u ağzını açar açmaz gerçek ortaya çıkacaktı. Jinshi bunu biliyor olmalıydı ama belki de Gyokuyou'dan öç alma arzusuyla, "Eşim

Gyokuyou, bu son derece gizli bir mesele, bu yüzden senden onu ziyaret etmemeni veya kimseyi göndermemeni istemek zorundayım. Durum , onu bana tekrar iade edebilir misiniz?"

"Onu size *ödünç* verebilirim."

Tüm bu geri dönüşlerin ve borç vermelerin hedefi elbette Maomao'ydu. O, Gaoshun ve Hongniang aynı anda iç çektiler: geçen seferkinin tekrarını mı göreceklerdi?

"Hayır, onu bana *geri* vermeni istiyorum - buradaki kızı!

Maomao!" Jinshi Maomao'nun önünde durdu ve bir parmağını kafasına indirdi. Sonra saçlarından aşağı kaymasına izin verdi. "Ve geri döndüğünde, inanıyorum ki ondan *hiçbir* bilgi alamayacağınızı göreceksiniz." Eli yanağını okşadı, serçe ve yüzük parmakları dudaklarında gezindi. "Çünkü onu sessiz tutmak için çok uğraştım."

Sonra odadan çıktı, inanılmaz zarif bir yürüyüşle yürüyordu. Gaoshun açıkça şok olmuş bir halde onu takip etti. Odanın diğer sakinleri ağızları bir karış açık Maomao'ya bakıyordu ama Maomao aynı ifadeyi .

İlk hamleyi yapan Gyokuyou oldu. "Ne *oldu*? İkinizin arasında?" Hâlâ şokta olan bakışları, bu bakışı düpedüz acı verici bulan Maomao'ya takıldı.

Gyokuyou sonraki otuz gün boyunca onu sorgulamaya devam etti. Ama Maomao sadece "Kurbağanın hatasıydı" demekle yetindi. Mezarına kadar taşımak zorunda kalacağı bir sır için birkaç öküz bezoarının çok ucuz bir bedel olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Maomao bu "hayaletin" ne tür bir hayalet olduğunu merak etti. Açıkçası, böyle şeylere inanmıyordu. Bir süre önce korkunç hikayeler toplantısında bir olay olmuştu ama Maomao doğaüstü bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de Yinghua bunun bir hayalet olduğuna ikna olmuştu ve Maomao Tartışalım.

Onlara ister ruh deyin ister başka bir şey; fark etmezdi. Maomao insanların kötü niyetli doğaüstü güçler tarafından öldürülebileceğine inanıyordu. Birisi öldüğünde, her zaman bir nedeni vardı: zehir, yaralanma ya da

hastalık. Maomao'ya göre bir "lanet" ya da benzeri bir şey birini öldürmüştü, bunun tek nedeni kişinin bu tür güçlerin kurbanı olduğuna dair kendi inancıyla kendini hastalığa sürüklemesiydi.

Her halükarda Maomao kendini Jinshi'ye Elmas Köşküne kadar eşlik ederken buldu. Kişisel olarak, bunun çok da gerekli olmadığını düşünüyordu.

kişisel ilgisini gerektirecek bir şey, belki de Gaoshun ya da benzerleri bunu gayet iyi halledebilirdi ama belki de bu konuda yanılıyordu.

Bambu korusundaki Elmas Köşk'e vardıklarında

onları karşılayan tek kişi baş nedimeydi. Ancak Jinshi'nin orada olduğunu fark ettiklerinde, diğer hanımlar hemen kıyafetlerindeki tozu fırçaladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve pavyonun girişinde sıraya girdi.

Jinshi onlara gülümseyerek baktı. Maomao kötü bir kaş çatmanın yaklaştığını hissedebiliyordu, ancak Gaoshun ona bir çocuğun bakışlarıyla baktı

bodhisattva. Jinshi'nin avdan döndüklerinden beri pek de kendinde olmadığını farkındaydı. Onu soru yağmuruna tutmuştu. ama ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin değildi ve sadece muğlak cevaplar verdi. Gaoshun, Jinshi'nin hadım olmadığını biliyor muydu? Kendisi de kuralın bir başka istisnası olabilir miydi?

Tüm bunları düşünmenin ona bir şey kazandırmayacağına ikna olan Maomao, onları Elmas Köşk'e kadar takip etti.

Konsolos Lishu'yu okumak eğlenceli bir şekilde kolaydı: Geldiklerinde yüzü solgundu ama Jinshi'yi gördüğünde hemen kıpkırmızı oldu; ve sonra eldeki konuya geldiklerinde, yanaklarından kan tekrar çekildi. Maomao'nun metresi olmayabilirdi ama yine de onun gibi birinin en önemli dört eşten biri olduğunu fark etmek biraz endişe vericiydi.

Sanırım Majestelerinin onu yatak arkadaşı olarak kabul etmemesinin bir nedeni de bu olabilir, diye düşündü Maomao. O anda gözünün önüne

İmparator'u düşünceli ve anlayışlı bir adam olarak görüyordu ama sonra bunun büyük ihtimalle göğüs ölçüsünün iştahını kabartmamasından kaynaklandığı sonucuna vardı. Lishu, Majestelerinin tercih ettiği doksan santimetrenin Maomao'dan bile daha uzağındaydı.

"Bu taraftan lütfen." Baş nedime solgun hanımefendisi konuştu. Diğer nedimelerden oluşan gerçek bir kalabalık onları takip ediyordu ama asıl hedefleri Jinshi gibi görünüyordu; açık konuşmak gerekirse, yollarına çıkıyorlardı. Şairane bir şekilde ifade etmek gerekirse, kelebek kalabalığıyla güzel bir çiçek gibi olduğu söylenebilirdi. Ancak bekleyen hanımlar, Jinshi'nin Kelebekler ve genel etki daha çok bir balık kafasının etrafında vızıldayan bir sinek bulutu gibiydi.

Eğer hadım olmadığını bilselerdi.

Ugh. Maomao bunu düşünmek bile istemedi.

Acele edip kesmesi gerektiğini düşünürken (pek de hanımefendice bir fikir değil, doğru), banyo alanına vardılar. Jinshi ve diğer haremağaları kısa bir süre duraksadılar, ama zaten banyo için sıcak suyu getirenler her zaman haremağalarıydı, bu yüzden kesinlikle bir sorun yoktu.

"İşte." Baş nedime soyunma odasının önünde durdu; Eş Lishu fazla yaklaşmaktan korkarak biraz uzakta durdu. Kapat. "Eşi burada dururken gizemli bir figüre tanık olduğunu söylüyor." Soyunma odasının penceresinin olduğu yönü işaret etti. Ötesinde hiçbir şey yoktu, sadece boş bir duvar: bir Pencerenin ötesinde depo odası görülebiliyordu. Normalde pencerenin bambu bir paravanla kapatılması gerekirdi, ancak pencere açıktı ve eş de bir an için

"Bana figürü tarif edebilir misin?" Maomao eteğini tutmuş yere bakan Lishu'ya baktı. Bu onu çok genç gösteriyordu. Bir eşle otoritenin hiçbirinden yoksundu.

"Hâlâ bundan mı bahsediyorsun?" diye sordu bekleyen hanımlardan biri,

Hanımının sinmiş tavrından ilham aldığı belli olan Lishu, genizden gelen bir sesle sordu. "Dikkat çekmek için yanıp tutuşuyorsunuz, Leydi Lishu. Eminim endişelenecek bir şey yoktur. Bir şeyler görüyor olmalısın."

Kadın önemli bir adım atarak öne çıktı ve çapkın bir tavırla Jinshi'ye bir bakış attı. Güzeldi -arka saray kadınları neredeyse tanım gereği öyleydi- ama gözlerinde, kullandığı göz kaleminin de vurguladığı tehlikeli bir parıltı vardı.

Kadın başını sallayarak ve iç çekerek, "Böyle bir davranış için hanımını uyarmak bir baş nedimenin görevi olmalı," dedi. Diğer nedimeler onun etrafında kümелendi, sanki tam anlamıyla onun arkasında sıraya girmiş gibiydiler. Baş nedime kendi içine kapanmış gibiydi.

Ah-ha, diye düşündü Maomao. Kibirli kadın *eski* baş nedimesi olmalıydı. Bu onu kızdırmış olmalı. yemek tadımcısı lehine rütbesi düşürüldü. Muhtemelen onu her gün böyle iğneliyordu.

Bunu Maomao kadar iyi anladığına şüphe olmayan Jinshi gülümsedi ve kendini beğenmiş kadına doğru bir adım attı.

"Doğru söylüyorsun," dedi. "Ama *benim* görevim, bir eşin söyleyecek bir şeyi olduğunda onu dinlemektir. Senden rica ediyorum, bunu yapma fırsatını bu görev benden uzak olsun."

Sesi nektar gibi tatlıydı ve bekleyen hanımlar sadece başlarını sallayarak söylediklerini onaylıyorlardı. Arka saraydaki hanımların çoğunun erkekler konusunda deneyimsiz olduğunu söyleyebiliriz, bu da onlara verdikleri tepkileri eğlenceli bir şekilde okumayı kolaylaştırıyordu. Sonra Jinshi yumuşak bir sesle çay içmek istediğini ekledi.

odayı temizliyordu. Bekleyen hanımların hepsi tökezledi. içkisini hazırlayan kişi olmak için. Aslında, başka bir Hizmetçi kadın çayı çok önceden hazırlamıştı ama bunu bilmiyorlardı. İşini nasıl yapacağını gerçekten biliyordu.

"Şimdi, leydim, bana aklınızdan geçenleri söyleme nezaketini gösterebilir misiniz?"

Jinshi tarafından böylece yatıştırılan Eş Lishu koltuğuna uzandı ve sonunda konuşmaya başladı.

Her gibi banyo yapmaya gittim. Şahsen ben ılık suyu tercih ederim, ama hanımlarım suyu her zaman oldukça sıcak yaparlar, bu yüzden banyo yapıyorum

Suyun zaman tanımak için biraz geç.

Son zamanlarda benden pek hoşlanmadıkları izlenimini edinmeye başladım. Ama en azından tek başıma banyo yapmamdan şikayet etmiyorlar, ki bu benim manastırdaki zamanımdan beri yaptığım bir şey. Bana eşlik ettikleri tek zaman, üstümü değiştirirken Kıyafetler, bunun için baş nedimem Kanan'dan yardım aldım.

Banyomu bitirip soyunma odasına girdiğimde oldu. Kurulandığım sırada biraz fazla ısındığımı hissettim ve perdeyi kaldırdım. Pencere kapalıydı, bu yüzden fazla hava girmiyordu. geldi. Ama sonra bir titreşim gördüm. İlk başta rüzgârda sallanan perde olabileceğini düşündüm ama hayır. Pencereyi kapatmıştım. banyoya girmeden önce, ve hiç olmamalıydı

esinti. Yine de çırpınıyordu.

Sonra baktım ve onu gördüm: büyük, yuvarlak bir yüz orada süzülüyor, titriyor ve dans ediyor, perdeyi bir cüppe gibi kullanıyordu.

Yüzü gülümsüyordu. Ve tüm bu süre boyunca, doğrudan bana baktı.

Lishu kanepede yatarken kendine sarılıp titrediği için bu anı bile korku uyandırıyor. Kanan onun omuzlarını nazikçe ovuşturdu.

Vay be, eskiden ona karşı çok acımasızdı. Demek insanlar gerçekten değişebiliyormuş, diye düşündü Maomao çayını yudumlarken. Jinshi çayı

daha önce talep edilenler henüz gelmemiştir; bir

Kimin ona getirme ayrıcalığına sahip olacağı konusunda tartışıyorlardı.

Çayın yanında bademli kurabiyeler vardı.

kozmetopolit atıştırmalık. Çıtır çıtırdılar ve iyi saklanacak gibi görünüyorlardı, bu yüzden Maomao Kanan'a bakmaya devam etti.

belki ondan hatıra olarak birkaç tane koparabilirim.

"Bölgede birilerinin düşünmüyor musunuz?"

Jinshi soruyordu. "Bir saray kadını görmüş ve onu bir ruh sanmış olabilir misin?"

Lishu ve Kanan başlarını salladılar. "Kanan benimle birlikteydi," dedi Lishu. "Bağırdığımı duyunca koşarak geldi. Ve o da hayaleti gördü." Görünüşe göre, korkusuna rağmen Kanan

gerçek kimliğini belirleme umuduyla yuvarlak yüzlü hayalete yaklaştı.

"Ama sonra hayalet ortadan kayboldu. Etrafta kimse yoktu elbette ve perde hiç hareket etmemiş gibi duruyordu. Pencere de kapalıydı. O oda pek hava almıyor."

Maomao hıçkırdı ve ellerini birleştirdi.

Lishu'nun tarif ettiği yer. Tüm yerleşim planı ona tuhaf gelmişti. Kim hamamın hemen yanına bir depo inşa eder ki? Yeşimtaşı ve Kristal köşkerinde banyo ayrı bir yapıydı ve

Eşin banyodan sonra dinlenebileceği bitişik oda. Bu oda

Elmas Köşk'te banyo ayrı olmayabilir, ancak dinlenmek için bir yer, yanına bir depolama alanından daha uygun bir şey olurdu.

Jinshi'ye bir bakış atacaktı ama vazgeçti ve onun yerine Gaoshun'a baktı. O da Jinshi'ye bakıyordu.

yüzünde endişeli bir ifade vardı. Jinshi onlara el salladı ve Maomao bunu aklında ne varsa sormak için izin olarak kabul etti.

"Burası hep depo olarak mı kullanılıyordu?" diye sordu. Muhtemelen sorulacak daha önemli bir soru olduğu hissinden kurtulamıyordu ama aklına gelen ilk şeyle başlamaya karar verdi.

"Hayır, eskiden öyle değildi," dedi Kanan.

"O zaman neden şimdi?"

"Şey..." Kanan ayağa kalktı, biraz rahatsız görünüyordu ve banyonun karşısındaki depo odasına taşındı. Sıra sıra dizilmiş rafların ve çeşitli eşya yığınlarının arasından içeriyi işaret etti.

"Ah, anlıyorum," dedi Maomao. Duvardaki siyah lekeleri fark etti; yakından incelediğinde küf olduğunu anladı. Kök saldıktan sonra Böyle bir kirden kurtulmak için biraz ovalamaktan fazlası gerekir. Banyonun yakınlığı burada nemi sorun haline getirmiş olmalı.

Yine de Jade ve Crystal pavyonlarında sorun yaşanmadı.

Küf. Yeşim Köşk'ünün nedimleri muhtemelen küfün nereden geldiğini bulmak için araştırma yaparlardı.

sorunu kaynağında çözebilirdi ama Elmas Köşk'ünün kadınlarından böyle bir adanmışlık beklenemezdi. İçinde

Aslında Yeşim Köşk'ünün hanımları, özenli temizlikleriyle istisnai bir durum sergiliyorlardı. Burada, odayı basitçe bir depolama alanına dönüştürerek sorunu halının altına süpürmeye karar vermişlerdi.

Yine de sorun biraz küflenmenin ötesindeydi: duvar yer yer yumuşak ve dokunulduğunda yaylanıyordu. Hatta temellerine kadar çürümüş bile olabilirdi.

"Bu binanın o kadar eski olduğunu söyleyemezdim."

"Öyle değil. Leydi Lishu arka saraya ilk girdiğinde inşa edildi."

Maomao kaşlarını çattı: Yapı bu kadar dengesiz olabilir miydi?

bu kadar kısa sürede? Sonra, çürümüş kısmın hemen yanında bir pencere olduğunu fark etti. Lishu'nun çırpındığını söylediği perde buydu.

Maomao çenesini okşayarak banyo alanına gitti; soyunma odasından geçti ve kıbrıs ağacından yapılmış küvetin içine baktı.

"İşte orada." Kelimeler neredeyse farkına bile varmadan dudaklarından dökülmüştü. Küvetin dibinde küçük, yuvarlak bir delik bulmuştu. Küvetin yan tarafında bir priz vardı. Arka saray küvetin üzerine inşa edilmişti. Eski bir kanalizasyon sistemi - en büyük kolaylıklarından biri - ve şüphesiz oraya açılıyordu.

Maomao zihninde hamamın depoya göre konumunu çizdi ve ardından kanalizasyonun akışını ekledi. Sonra "Leydi Lishu" dedi ve eşine baktı. "O gün bir ihtimal küvetin tıpasını yanlışlıkla mı çıkardınız?"

Lishu gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

Maomao artık emindi. Hızlı adımlarla küflenmiş duvara doğru yürüdü, ardından çürümüş zemine daha iyi bakabilmek için bir rafı yerinden oynatmaya çalıştı. Bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü değildi ama her zaman anlayışlı olan Gaoshun hemen yanına geldi ve yardım etti.

Rafı hareket ettirince zeminde öyle yumuşak bir nokta ortaya çıktı ki, üzerine atlasa yerinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Zemin ile duvar arasında bir çatlak oluşmuştu.

"Kanalizasyonun doğrudan bu noktanın altından geçip geçmediğini bir plan üzerinde kontrol etmek mümkün mü?" Maomao sordu. Gaoshun bir kez daha Maomao'nun isteğine hemen yanıt verdi. Başka bir haremağasına Elmas Köşkü'nün bir planını getirmesi talimatını verdi.

Tıpkı Maomao'nun şüphelendiği gibi, kanalizasyon sistemi doğrudan depo odasının zemininin altından geçiyordu. "Zeminin hemen altından geçen sıcak su ve ondan çıkan buhar, doğal olarak bu duvarı çürümeye eğilimli hale getirecektir," dedi. "Ve eğer buharın bir kısmı bu çatlaktan dışarı kayarsa, pencere kapalıyken bile bir esinti yaratabilir."

Bu perdenin çırpılmasını açıklıyor.

Eş Lishu ağzı açık bir şekilde Maomao'ya baktı ama sonra

"Ama zaman bu yuvarlak yüzü nasıl açıklıyorsun?" diye sordu.

Maomao düşünceli *bir şekilde* hmm dedi ve tekrar çenesini okşadı.

Perdenin bulunduğu yere baktı, bir yandan da

Lishu'nun yüzü gördüğünü varsaydı. Sonra yavaşça o noktaya doğru döndü. Arkasında duvar varken, bir rafta bir yüz gördü.

durduğu yerin çaprazında. Üzerinde bir bezle örtülü bir şey vardı. Yaklaştı ve örtüyü kaldırıncı pirinç bir şey ortaya çıktı.

Ayna. Bir depoda bırakılmış bir şey için son derece iyi cilalanmış görünüyordu; şu anda bile hala biraz parlaklığı vardı.

"Bu-"

"Evet, hanımefendi?"

Lishu yere baktı. "Bu benim için çok önemli. Lütfen ona dikkat edin."

Maomao onu kırmaya niyetli değildi. Ancak, ona dokunmaktan kaçındı, bunun yerine aynaya baktı.

yüzey. Neredeyse tam olarak bir insan yüzü büyüklüğündeydi. "Bu ne zamandır burada?" diye sordu.

"Yeni ayna özel elçilerle birlikte geldiğinden beri. Ondan önce de hep kullanırdım. Yenisini aldığımızda buraya koyduk."

Elçiler konsoloslara tam boy cam aynalar getirmişlerdi, yani bu pirinç levhadan çok daha fazlasını ve çok daha net gösteriyorlardı.

Karşılaştırma yapılamazdı ve bunu depoya kaldırmamak için de bir neden yoktu.

"Yine de her gün cilalanmış gibi görünüyor," dedi Maomao. Pirinç çabuk bulanıklaştı. Aynanın böyle kalması için yansıtıcı, sık sık bakılmış olmalı.

Lishu aynaya belli bir yalnızlıkla baktı. Ona yeni hediyeden çok daha bağlı görünüyordu.

Maomao, "Madem çıkardık, bir de içine bakalım," diye önerdi. Aynayı aldı, bezle tutmaya dikkat etti ve Lishu'ya verdi. "Bol ışık olduğundan emin olursan görmek daha kolay olacaktır." Maomao böyle söyleyerek perdeyi açtı ve dışarıdan gelen güneşi içeri aldı. Son derece cilalı ayna ışığı yakaladı ve yansıttı. "Bu şekilde tutarsanız daha net olabilir."

Maomao, eşinin elindeki aynanın konumunu ayarladı. Işık pirinç yüzeye vurdu,

sonra beyaz duvara yansıdı.

Orada bulunan herkes şaşkınlıkla tepki verdi: ışık duvarda mükemmel bir daire oluşturdu ve içinde gülümseyen bir yüz belirdi Kadın.

İlk konuşan Jinshi oldu: "Bu da ne böyle?" Gördüklerine inanamıyormuş gibi sabit bir şekilde duvara baktı.

Şimdi anlıyorum, diye düşündü Maomao. "Sihirli aynalar diye bir şey duymuştum ama ilk kez görüyorum," dedi. Bunlar gerçekten de büyülü görünen bronz aynalardı: ışık vurduğunda bir görüntü veya bir mesaj yansıtıyorlardı. Bazen de "şeffaf aynalar" olarak adlandırılmasının nedeni, ışığın vurduğunda onları transparan hale getiriyordu. Bunları yapmak için çok özel teknikler gerekmesine rağmen uzun bir geçmişleri vardı.

Maomao'nun üvey babası Luomen, uyuşturucu ve tıbbın çok ötesine uzanan geniş bir bilgi birikimine sahipti. Küçüklüğünden beri Küçükken Maomaoyu ilginç hikâyeler ve şaşırtıcı gerçeklerle eğlendirirdi ve bu da onlardan biriydi.

Muhtemelen bez o gece tesadüfen aynadan çıkmıştı. Aynanın cilalı yüzeyi ay ışığını yakalamış ve görüntüsünü duvara yansıtmıştı. Sonuç, yüzen yüz olmuştu. Tamamen tesadüf eseri yaratılmış bir "hayalet".

"Bu yüz..." Lishu, aynaya bakarken yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmezden gelerek burnunu çekti. "Bir şekilde benim zavallı, merhum anneme benziyor." Bronz plakayı sıkıca kavradı, dudakları

Sıkıntıdan iki büklüm olmuş ve burnundan sümükler akıyordu. Açıkçası, bir eşin sahip olması gereken otoritenin herhangi bir görüntüsünü ondan çalışıyordu, ama aynı zamanda ona çok karakteristik görünüyordu. Bu kız İmparator'un "dört hanımefendisinden" biriydi ama aslında bu yaşta hâlâ büyüyor olması gerekirdi.

Maomao şimdi o aynaya neden bu kadar değer verdiğini biliyordu. Annesini hatırlatan bir şeydi. Belki de kızına arka sarayda, çok olsa bile her zaman onun yanında olduğunu hissettirmeyi umuyordu. Maomao *annenin* ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Ancak bu eşte derin duygular uyandıracak kadar önemli bir şey olduğu açıktı.

Hâlâ uygunsuz bir şekilde sümüğü akan Lishu aynaya yapıştı. Ayna

Duvardaki görüntü kaybolmuştu ama o nazik gülümsemeyi zihninde hâlâ görebildiğine şüphe yoktu.

"Acaba annem aynaları değiştirdiğim için bana kızgın mı? Belki de bu yüzden ortaya çıkmıştır."

"Bu sadece bir tesadüf, leydim," dedi Maomao soğukkanlılıkla. "Bana dans etmeyi sevdiği söylendi. Beni doğurmak onu paramparça etmiş. Bu yüzden artık dans edemiyordu. Bir daha asla yapamadan öldü. Acaba şimdi bir hayalet olarak dans etmek için mi geri döndü?"

"Hayalet diye bir şey yoktur."

Lishu, Maomao'nun soğuk konuşmasını duymamış gibiydi. Kanan bir mendil çıkardı ve hanımının yüzünü silmeye başladı.

Birisi "Çayınız hazır efendim" diye anons ettiğinde sahne acıklı havasından sıyrıldı.

Görünüşe göre içkiyi getirme mücadelesini kazanan eski baş nedimeydi. Yanında atıştırmalıklarla birlikte mis kokulu çay getirmişti. Yüzünde Jinshi'nin menfaatine uygun bir gülümseme vardı ama ağlayan, sümüklü hanımını gördüğünde ifadesi küçümsemeye dönüştü. Ancak hemen gülümsemesini geri kazandı ve yavaşça eşine yaklaştı.

"Leydi Lishu, ne için ağlıyorsunuz? Bu insanların önünde böyle bir gösteri yaptığınız için utanmalısınız." Saygıdeğer hanımefendisine sitem eden çalışkan bir hizmetkârın resmiydi. Ancak gerçek tavrını Maomao'dan gizlemek için çok az, çok geç kalmıştı. Bu önemli adamlar için en iyi havasını takınması ama onların yanında hemen eski haline dönmesi, üçüncü sınıf bir fahişeden farksızdı. Ve bu türden pek çok kadın gibi, o da bir siniri gördüğünde anlıyordu.

"Aman Tanrım, bu ayna hâlâ bizde mi?" dedi bekleyen hanım, bronz levhaya bakarak. "Ve o elçiler size böyle güzel bir yenisini verecek kadar nazik sonra. Eminim buna ihtiyacın yoktur. artık. Neden onu başka birine vermiyorsun?" Aynayı Lishu'nun gevşemiş ellerinden aldı ve ona değer biçen bir bakış atarak gülümsedi. Onu kendisi için istediğine şüphe yoktu.

"-Geri."

Ses Eş Lishu'dan geliyordu, ama Lishu kendi içine kıvrılmıştı ve sesi bir sinek kadar sessizdi.

fark etmedi. Aynayı sulu bir ganimet parçası gibi cüppesinin kıvrımlarına tikiştirmekle meşguldü. Tam da geri dönmek üzereydi ki Lishu uzanıp onun kolunu yakaladığında Jinshi'ye çayını servis ediyordu.

"Geri ver onu."

"O nedir leydim?"

"*Geri ver onu!*" Kadının yakasını yırtarak aynayı kaptı. Eski baş nedime dehşet içindeydi ve Lishu'nun gecikmeli olarak gelen diğer kadınları da kaşlarını çatmıştı.

"Misafirlerin önünde böyle davranılmaz! Kendinden utanmalısın."

Ağlama, yakalama: tek başlarına ele alındığında, bunlar Eş Lishu'yu kötü yansıtır gibi görünüyordu. Sanki kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ancak Maomao, Jinshi ve diğerleri, geç gelen diğer bekleyen hanımlar ne düşünmüş olurlarsa olsunlar, bu mücadelenin sadece sonucuna tanıklık ettiklerini biliyorlardı.

İlk hareket eden Jinshi oldu. "Görünüşe göre ayna bir kişisel hazinesi. Ne olduğunu tam olarak anlamadan bunu ondan almanın akıllıca olup olmadığını sorguluyorum." Ses tonu nazikti ve kelimeleri özenle seçilmişti, ancak açıkça eleştiriyordu.

Elbisesini düzeltmekte olan nedimenin önünde durdu.

Yakasını kaldırdı ve iri bir elini uzattı. Kız öfkeyle kızardı, çünkü adam onun saçlarını okşayacakmış gibi görünüyordu ama onun yerine taktığı saç çubuğunu çıkardı.

Güzel bir parçaydı, ince ince yontulmuştu; Jinshi taşıdığı armaya gözlerini kısarak baktı. "Bu da mı sana bahşedildi?" diye sordu. "Öyle olsa bile, sıradan bir leydinin bu kadar güzel bir

"Yüksek bir eşin armasını takan kişi, mevkisinin üstüne çıkıyor."

Bir kez daha sesi nazikti ve gülümsemesi hiç . Ama bu onu daha da korkutucu yapıyordu.

Jinshi, Konsolos Lishu'nun nedimelerinin insafına kaldığını çok iyi biliyor olmalıydı. Jinshi, Lishu'nun

Çünkü bu durum Lishu'nun itibarını zedeleyecekti ve bir hadım olarak bu durum

dahil olması gereken bir işti. Ancak elinde fiziksel kanıt için artık fikrini söylemekte özgürdü. Ve o da

olabildiğince sert bir şekilde anlatmaya .

"Gelecekte umarım haddini aşmaktan kaçınırsın," dedi. Yüzünde o tarifsiz güzellikteki gülümseme vardı. Eski

Baş nedime yere yığıldı; diğer kadınlar, belli ki kendi suçlarını hatırlamışlardı, hepsinin beti benzi atmıştı.

Maomao, "Vay canına, *korkunç* biri," diye düşündü: Jinshi hiçbir şey olmamış gibi çayını yudumluyordu.

Bölüm 4: Söylentilere Göre Hadımlar

Muayenehanede, yavru kedi Maomao şarlatan doktorun bacağına sarılmış, bir balık için yalvarıyordu. Her zamanki gibi muayenehane açıktı ama hasta yoktu. Maomao (yavru kedi değil) orada anestezi olarak kullanılabilecek bitkileri araştırıyordu.

Arka saraya döner dönmez doktora hadım etme prosedürünü sormuştu. Babasından biraz bir şeyler öğrenmişti ama yeterli değildi. Şarlatan doktordan daha fazla şey öğrenmeyi umuyordu, ama her zamanki gibi doktor ona bir şey söyleyemedi. Babasının yapmadığı her şeyi.

"Yine mi genç bayan?" diye sordu. Dudakları büzülmüştü ve yüzünde kederli bir ifade .

Maomao (yavru kedi) balığı kolaylıkla sopayla vurarak ve onu . Belki de daha iyi beslenmesi sayesinde kürkü daha parlak hale gelmişti; gerçekten harika bir fırça olurdu ama Gaoshun ve doktor şimdiye kadar Maomao'nun yavru kedinin tüylerini yolmak.

"Artık hadım yapmıyorlar. Nasıl yapıldığını öğrenmeye gerek yok." Yüz ifadesi . Çok acı verici olmalı.

Maomao'nun aklına bir fikir geldi. "Hadımlar arka saraya nasıl giriyor?" diye sordu.

Doktor, yavru kedinin koparması için bir sap tilki kuyruğu sallayarak, "Nasıl?" diye sordu.

Hadımlar."

"Hayır, demek istediğim bu değil." Hadım *olduklarına* nasıl karar verildiğini öğrenmek istedi.

"Eskiden, ameliyat geçirdiğinize dair yazılı kanıtınız varsa sizi içeri alırlardı. Ama şimdi..." Şarlatan kızardı ve biraz utanarak başını eğdi. Neredeyse Lishu kadar dünyadan habersizmiş gibi davranıyordu.

"Bugünlerde onları *hissediyorlar*. Orada bir şey olup olmadığını anlamak için."

"Onu tutuyorlar mı?"

"Ne biçim soru bu hanımefendi," dedi doktor bıkkın bir ifadeyle. Geçmiş günlerde bu tür muayeneler yapılmıyordu ama Kendilerini hadım olarak tanıtmaya çalışan çok fazla vaka olduğu için kontroller uygulanmaya başlanmıştı. "İnsanlar belgeleri taklit ediyor ya da vekaletname alıyor. Bazı insanlar birkaç kuruş için her şeyi yapar."

Denetimler her biri üç yetkili tarafından gerçekleştirilmiştir hükümetin farklı bir departmanını temsil ediyordu. anlattığına göre, daha önce arka saraya girecek olanları gözle kontrol ediyorlarmış ama bazı yetkililer bu süreçten oldukça rahatsız olmuşlar ve bu yüzden de bu uygulamadan vazgeçilmiş.

Ne? Maomao merakla başını eğdi. "Bu teftişi sadece bir hadım arka saraya ilk kez girdiğinde mi yapıyorlar?"

"Hayır, prensip olarak her gelişinizde. Gerçi sizi bir kez tanıdıklarında, genellikle hemen geçmenize izin verirler."

Maomao hemen bir şey söylemedi, ancak anestezi bitkilere bakarken başını bir tarafa eğmeye devam etti. *Belki de...* Ama başını salladı: hayır. Bu arada doktor yavru kediden uzaklaştı ve konuyu değiştirdi. Bir nevi. "Hadımlardan bahsetmişken, aramıza yeni birilerinin katıldığını biliyor muydunuz?"

"Söylentiler duydum."

"Evet, uzun ilk kez genç erkekler. Sanırım oldukça dikkat dağıtıcı olduklarını kanıtlıyorlar!" Çopura benzeyen saçlarına dokundu. bıyık ve iç çekti. Genellikle hadım olmak bir erkeğin erkeklik belirtilerini ortadan kaldırırdı ama şarlatanınki gibi bazı durumlarda bıyık ya da benzeri bir şey kalabilirdi. Bu belki de doktorun tek gurur kaynağıydı.

Genç kadınlar, özellikle de aralarında daha masum olanlar, genellikle temizlik konusunda titiz davranırlardı. Neredeyse cinsiyet ayrımı gözetmeyen görünüşleriyle hadımları, vücut kılları çok fazla olan ya da korkutucu tavırları olan erkeklere tercih ederlerdi.

Doktor, "Bu sefer yaygara daha da büyük çünkü çok fazla güzel olan var," diye devam etti. "Şu anda onlar hala Bu yüzden her şey iyi ve güzel, ancak içlerinden biri daha yüksek bir pozisyona yükselecek kadar yetenekli olduğunu kanıtlarsa, bu gerçek bir sorun. Umarım o zamana kadar ortalık sakinleşir."

Jinshi'nin etrafta olduğu her an diken üstünde olan kendisi iken, şarlatanın bunların hiçbirini onu ilgilendirmiyormuş gibi konuşması komikti.

Ayrıca, hadımların görünüşü hakkında yorum yapabildiğine göre, kontrol edildikten hemen sonra onlara bir göz atmış olmalı.

"Duyduğuma göre, hamamları ısıtan yeni hadımlardan biriyle ilgilenen aşağı tabakadan bir cariyeye epey olay çıkarmış."

Maomao, "Hmm. Sanırım bu tür davranışlar görmezden gelinemez," dedi. Alt düzey eşlerin İmparator'un dikkatini çekme umudu nadiren vardı. Arka sarayda ara sıra *tatminsiz* kadınlara rastlanması nadir bir durum değildi. Hadım sevgililer edinmiş birkaç saray hanımefendisi olduğuna şüphe yoktu.

Zor hayat, diye düşündü Maomao otları temizlemeye başlarken.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Bu soruyu bilmem kaçınıcı kez soruyordu. Jinshi hizmetçisine ters ters baktı. "Tam zamanında."

"Oh, evet! 'Tam zamanında'. Elbette." Gaoshun ayakta duruyordu Jinshi'nin ofisindeki masanın yanında, hiç etkilenmemiş gibi davranıyordu. Kaşları çatılmıştı ama bu onun için tipik bir durumdu. "Ne kadar gergin olduğunuzu anlıyorum ama bu konuda biraz fazla açık davranıyorsunuz ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor."

"...*Başka bir* saray kadını için bu yeterli olurdu." "Xiaomao, kendini kaybetmiş bir salyangoza bakıyormuş gibi kabuğu!"

Başka bir deyişle, bir sümüklü böcek mi?

"Sus artık," diye homurdandı Jinshi. Kağıtlara baktı, onları uygulanabilir ve uygulanamaz olarak ayırdı ve başladı onun pirzolasını uygulayarak.

Ofiste başka kimse yoktu. Dışarıda nöbet tutan asker muhtemelen kendi kendine esniyordu. Burası, biri yaklaştığı anda haberdar olacakları şekilde düzenlenmişti. Gaoshun ancak bu koşullar altında onunla böyle bir konu hakkında konuşabilirdi.

"*Biliyorum.*" Jinshi elindeki çubuğu yere vurduktan sonra kâğıt destesini Gaoshun'a uzattı. Diğer adam tek kelime etmeden onları aldı, düzeltti ve bir sepete yerleştirdi. götürürdü.

Gaoshun, "Kararınızı bir an önce vermelisiniz, yoksa bu size geri dönecektir," dedi.

"daha iyi olmadığına emin misin?"

Jinshi, Gaoshun'un ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu. Jinshi'ye eczacı kız Maomao'yu getirmesini öneriyordu, tamamen onun katına. Yani...

Jinshi, "Strateji uzmanlarını ortaya çıkaracağını söyleyebilirim," diye ekledi. Şimdi görebiliyordu: tek gözlü adam burnunu sokmuştu. Küçük kızı için deli oluyordu. Ve o bir bilinmeyen bir miktar, İmparator'un bile gözünün üzerinde olması gereken biri.

Gaoshun sakince, "O halde zehre zehirle karşılık verin," dedi.

Lakan, "stratejist", kurum içinde eşsiz bir konuma sahipti. Saray. Resmi olarak Büyük Kumandan unvanına sahip rağmen, belirli bir hizbe ait değildi ve yeni bir hizip kurmamıştı ve oraya, buraya, canı nereye oraya sürüklendi. O, havada kalan çiviymi ve normalde çoktan yere çakılmış olması gerekirdi ama çakılmamıştı.

On yıldan daha uzun bir süre önce kan bağı olan babasından ve üvey kardeşinden mirasını geri alan ve şimdi La klanına liderlik eden adam, adına tamamen layık bir savaşıydı. Onun Şaşırtıcı dehası, rütbeler arasında meteorik bir yükselişi desteklemişti. Pek çok kişi şüphesiz onu göze batan biri olarak görüyordu ve duyduğuna göre birkaçı onu koltuğundan indirmeye çalışmıştı. Ama hayatta kalan Lakan oldu. Onu durdurmaya çalışanları yakmaktan daha fazlasını yaptı; hatta bir adam tüm ailesini dağılmış halde buldu. rüzgarlar. Korkutucu olan şey, ne rütbenin ne de kanın Lakan'ı korkutmamasıydı.

O adamın kafasından neler geçtiğini kimse bilemezdi. Ama o başkalarının göremediği şeyleri görebiliyor ve bunları bir kitap yazmak için kullanabiliyordu.

Rakiplerini en derinlere sürükleyen senaryo.

Bu nedenle, aralarında zımni bir anlayış vardı.

Saray sakinleri, kesinlikle gerekli olmadıkça Lakan'la hiçbir şey yapılmaması gerektiğini söylüyordu. Eğer ona zarar vermezseniz, o da size zarar vermezdi. Ancak onunla hiçbir şey yapmamak aynı zamanda onu müttefikiniz yapmamak anlamına da geliyordu.

Jinshi, "Tüm kağıtlarım yağ içinde kalırdı," dedi, Lakan'ın ofisinde yağlı atıştırmalıklar yemekten nasıl çekinmediğini hatırlayarak.

"Bununla yaşamak zorundayız," dedi Gaoshun, alnına bir kırışıklık daha ekleyerek. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu yöntem onu pek heyecanlandırmamıştı ama yine de Maomao'ya Gerçek. Soyu görmezden gelin ve ona gerçekte olduğunu anlatın. Neden onun ve kendilerinin bu durumda olduklarını ve bunu neden saklamak zorunda kaldıklarını. Evet, onun gerçeği bilmesini istiyordu. Ama bir yandan da

Aynı zamanda, onun nasıl tepki vereceğinden de biraz korkuyordu.

Jinshi uzun bir iç çekti ve bir sonraki işine başlamaya karar verdi. Bu arka saray işiydi, eşler tarafından mekanın efendisine sunulan yazılı talepler.

"Bugün onlardan epeyce var gibi görünüyor."

"Evet," dedi Gaoshun. "Sanırım her zamanki meseleler. Belki de geçen günkü olaylarla ilgili eşyalarla birlikte."

Mühürler çoktan kırılmıştı. Kendisi ya da belki başka bir görevli mühürleri bir kez kontrol etmiş olmalı.

Jinshi ilk mektubu açtı ve hızlıca bir göz attıktan sonra ikinciye aldı. Önce üçüncüye, sonra dördüncüye bakarken, yavaş yavaş sandalyesine yerleşti ve kendini gözlerinin hemen altındaki noktaya bastırarak tavana baktı.

Materyalin büyük bir kısmı dört leydiden sadece biriyle, Loulan'la ilgiliydi. Şikâyetler çeşitliydi: Diğer saray kadınlarına kıyasla çok fazla hizmetçisi vardı. Kıyafetleri çok şatafatlıydı ve sarayın manzarasını bozuyordu. Bunlar tanıdık şikâyetler, büyük ölçüde kıskançlıktan kaynaklanıyor. Yeni bir şey değil.

Bunun yanı sıra, bazı saray kadınlarının yeni haremağalarına romantizmle baktığına dair bir rapor vardı.

"Bunun olacağını tahmin edebilirdim," diye mırıldandı

Jinshi. "Evet, efendim."

Yeni gelen hadımların hepsi perde arkasındaki işlerde görevlendirilmişti: banyo suyunu ısıtmak, çamaşırları temizlemek ve çoğunlukla basit güç gerektiren diğer işler. Hadımların sayısı saray kadınlarının sayısı ile orantılı olarak azalmıştı, bu yüzden Hadımların görevlerinde fiziksel emek öncelikli olarak kabul edilirdi. Eğer herhangi bir

herhangi bir özel yetenek gösterdiklerinde, daha sonra becerilerini kullanabilecekleri bir birime transfer edildi, ancak bu insanlar bir zamanlar barbar kabilelerin köleleriydi; gerekli özen gösterilmeliydi. Kadınlara gelince, onların coşkusu zamanla yatışacaktı, ama formun hatırı için şimdilik gözünü dört açması gerekiyordu.

"Ne baş ağrısı." "Hayat devam ediyor, efendim."

Jinshi'nin evrak işlerini bitirmesi bunun gibi pek çok değiş tokuşla oldu.

Böylece Jinshi ertesi gün yeni haremağalarını gözlemlemek için arka saraya geldi.

Arka saraydaki günlük işleri denetleyen kişiye yeni gelenlerin durumunun nasıl olduğunu sordu; ne de olsa banyo suyunu ısıtmak ve çamaşır yıkamak için kuyu suyu gerekiyordu. Onlar konuşurken Jinshi etrafına bakındı.

Yeni gelenler olduğunu düşündüğü beş kişi gördü; henüz belirli bir departmana atanmadıkları için hepsi beyaz giyiyordu kuşakları vardı. Diğer hadımlardan daha gençtiler ama belki de kölelikte geçirdikleri zamanın izlerini taşıyan yüzleri çizgiliydi. İçlerine kapanık görünüyorlardı, belki de aynı şekilde kabilelerle birlikte kalmalarının bir mirasıydı bu. Korkuyla sağa sola koşuşturmaları, uzun süredir barbarların boyunduruğu altında olduklarını gösteriyordu.

Jinshi ve şimdiki İmparator, arka sarayın personelini azaltma arzusunda hemfikirdi ama bu da işin başka bir boyutuydu sorun. Hadım edilmiş ve köleleştirilmiş olan bu insanların özgürlüklerine yeniden alışmaları biraz zaman alacaktı. Bir bakıma, Arka sarayda hizmet etmelerini sağlamak, uyum sağlamalarına yardımcı olmanın en iyi yoluydu.

Onları izlerken, Jinshi sorunun kökenini anladı. Yeni gelenlerden birinin yüzü son derece güzeldi. Hadım yüzleri gibi cinsiyetten bağımsız görünüyordu ama çukur yanakları ona cesur bir dokunuş. Ancak haremağası iş yaparken sol elini kullanmaktan kaçınıyor gibiydi.

"Onun nesi var?" Jinshi sordu.

"Görünüşe göre ciddi bir şekilde dövülmüş, bazılarının neden olacak kadar kötü

Vücudunun sol tarafında felç var." Ayrıca korkunç derecede yara izi olduğu söylendi, bu yüzden minimum deri göstermeye çalıştı.

"Anlıyorum..." O halde banyodan su almak onun için pek de iyi bir iş olmayacaktı. Diğer hadımlardan daha zayıftı ve bu nedenle işinde daha yavaştı. Bu arada, yüzünün hayranları cezbetme eğilimi onu kalabalık güney mahallesinde görev yapmaya uygun kılmıyordu. "Yine de oldukça popüler, değil mi?"

"Evet. Çok zeki ve hanımlara karşı çok düşünceli."

Uzaktan bazı saray kadınlarının konuştuklarını görebiliyorlardı. Gaoshun Jinshi'ye sertçe baktı.

"Ne?"

"Bakın kim konuşuyor," dedi biraz kızgınlıkla.

Gerçekten de Jinshi her zamanki galerisini kendine çekmişti. En güzel bakışlarını ona çevirdiler; o da onlara gülümsedi ama toplayabildiği *en ben buradayım-iş üstündeyim* tavrıyla haremağasına doğru yürüdü.

Yeni gelenlere yaklaşırken, daha deneyimli haremağaları onları nazikçe dürttü ve onlar da ipucunu alıp başlarını eğdiler.

Kollarının kollarından çıkıntı yaptığı yerler hırpalanmış görünüyordu. Jinshi kırbaçlanmanın sonucu olduğunu düşündüğü yaralar gördü. Neden kendilerini örtmek isteyebileceklerini çok iyi anlayabiliyordu.

Tüm bunları not ederken bile Jinshi açık bir tepki gösteremeyeceğini biliyordu. Yeni haremağalarına kısa bir

Çok çalışmaları için öğütler ve bunu yaparlarsa dünyada yükselebileceklerine dair güvenceler. Tam ayrılmak üzereyken bir kaza oldu.

Ne olabileceğini merak ederek sese doğru döndü. Bir saray kadını orada duruyordu, solgun yüzlü, şaşkın bir ifadeyle ifade. Apoplektik bir haremağası ona bağıırıyordu. devrilmiş bir araba duruyordu; içindekiler -sazlar ve kumaşlarla yastıklanmış değerli buzlar-yere saçılmıştı.

Buz muhtemelen eşlerden biri için tasarlanmıştı.

Buz odalarındaki depolar giderek azalıyordu ve bu da zaten nadir bulunan bir kaynağı daha da değerli hale getiriyordu.

Jinshi korkmuş genç bayanı tanıdığını düşündü. O sırada

hâlâ onu nerede gördüğünü anlamaya çalışırken, başka bir kadın koşarak geldi. Başka bir tanıdık kadın, minyon ve mesafeli.

Demek genç kadın Maomao'nun bir arkadaşıydı. Bu yüzden tanıdık geliyor olmalıydı. Ne yapacağından tam olarak emin değildi, bu yüzden işlerin nasıl geliştiğini görerek başlamaya karar verdi.

Bölüm 5: Buz

Xiaolan'ın Maomao'dan iki yaş küçük olması gerekiyordu. Ailesi tarafından arka saraya satılmıştı ama kişiliğinde bu karanlık geçmişe dair hiçbir ipucu yoktu. Belki de ona doymak bilmez iştahını veren fakir çiftçi geçmişiyle. tatlılar; ona bir atıştırmalık gösterin, hemen ağzını onunla doldururdu. Arka saraydan ayrıldığında geçim kaynağını kaybetmekten endişe ediyordu ve sözleşmesi sona erdikten sonraki hayata hazırlanmak için yazmayı öğreniyor ve bağlantılar kurmaya çalışıyordu. Tüm bunlar onun için çok profesyonelceydi. Ancak bazı açılardan hâlâ gençti ve bu durum zaman zaman kaygı nöbetleri olarak kendini gösteriyordu.

Hamamdaki konsomatrislerden biri ondan hoşlanmış gibi görünüyordu ve ona küçük bir saç çubuğu vermişti. Bu küçük bir şeydi ama bir saç bandı bile aldığı için heyecanlanan Xiaolan, bu konuda ayın üzerindeydi. Bu sevinç onu bir an öncesine kadar etkisi altına almıştı; o sırada nereye gittiğine tam olarak bakmadan koşturaya devam ediyordu ve bir arabaya çarpmıştı.

onun yolunu kesti.

Ve böylece kendimizi şu anda buluyoruz.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?! Yeni bir yük almak için zaman yok!" Buz dolu arabayı çeken haremağası genizden gelen bir sesle ona bağırdı. Yük acınası bir şekilde yere saçılmıştı. "Öylece yıkayıp hiçbir şey olmamış gibi davranmam!"

"Ben çok... Ben- ben-"

Özür dilemeye çalışıyordu ama haremağası onu devam etti. Xiaolan bembeyaz kesilmişti ve her yeri titriyordu.

Belki siz bunun sadece buz olduğunu düşünüyorsunuz ama bu mevsim ağustos böceklerinin hâlâ öttüğü bir mevsim. Serin dağ bölgelerindeki buz odaları kış boyunca dolmuştu ve şimdi sıcak mevsimde, buz parçaları

büyük parçadan kesildi. Parçaların her biri
O anda toprak muhtemelen bir insan hayatını satın almaya yetecek kadar değerliydi.

"Argh! Ne yapacağım ben şimdi?!"

Haremağasının öfkesi anlaşılabilirdi. Bu suç için asılmayabilirdi ama muhtemelen iyi bir dayak onu bekliyordu. Kapüşonunu kaptı ve yere fırlattı. Bu arada, buz çok hızlı bir şekilde eriyordu.

Maomao yere çömeldi ve bir tanesini aldı.

Çamurlu parçalar hâlâ birkaç saz ve beze sarılıydı. "Hangi eş için tasarlanmıştı?" diye sordu haremağasına, en ufak bir umut kırıntısına tutunarak. O kadar çok hanımefendi vardı ki bu kadar büyük bir buz yükü talep etti. İmparatorun dört adamından biri ya da belki de çok zengin bir aileye sahip orta düzey bir eş. "Eş Loulan!" dedi haremağası.

Maomao'nun omuzları çöktü. Belki de Diğer yüksek konsorsiyumlardan herhangi biri için bir sebep yoktu ama Loulan olmalıydı. Gösterişi severdi ve muhtemelen aklında akşam serinliğinin tadını buzlu bir şeyler atıştırarak çıkarmak vardı. Haremağası haklıydı:

çamura batmış bir şeyi ona veremezlerdi.

Shisui ve Seki-u'nun burada olmamasına sevindim, diye düşündü Maomao.

Bugün ikisi de büyük hamama gitmemişti; ikisinin de yapacak başka işleri vardı. Shisui tek başına bir şey olabilirdi -şaşırtıcı derecede sakin ve toparlayıcı bir yanı vardı- ama eğer Seki-u yanlarında olsaydı, ağlamaya ya da bağırmaya başlardı ve sadece karmaşayı artırırdı.

Şimdi ne olacak? Maomao merak ediyordu. Bu, geri ödemeyi umabilecekleri bir miktar paranın çok ötesindeydi ve daha da önemlisi, üst düzey eşlerden birini kızdırma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Keşke buz yerine geçebilecek bir şeyleri olsaydı.

Maomao parçalanmış buza baktı. Basitçe yıkayıp yine de kullanmayı umamazlardı. Ama...

"Buna ne olacak?" diye sordu kamışla sarılmış buz parçasını havaya kaldırarak.

"Hiçbir şey; o artık kayıp. Onunla ne yapmak istiyorsan yap," diye tersledi haremağası.

"."

Haremağası belli ki çok sinirlenmişti. Kendisini nasıl bir bahanenin kurtaracağına karar vermek için kafa patlattığına şüphe yoktu. Her halükarda buz değerliydi ve hiçbir amaca hizmet etmeyecekti. Eriyip gidiyor.

Xiaolan orada öylece duruyordu, yüzü kansızdı, düşünceleri Muhtemelen başına gelebilecek cezanın dehşetiyle felç olmuştu.

Maomao başını kaşıdı. Buzları vardı ama yenmezdi. Bu durumda...

"Affedersiniz ama bunun yerine başka bir şey hazırlasak nasıl olur?"

"Hrm? Sen neden bahsediyorsun?" Haremağası ters ters baktı Maomao sanki onun bunu yapabileceğine bir an bile inanmamıştı.

"Bununla ne istersek yapabileceğimizi söylemiştin, değil mi? Belki karşılığında farklı bir şey hazırlayabilirim ve siz de bunu Konsolos Loulan?" Maomao buzu eline aldı.

zaten bu kadarına izin verilmişti. Haremağası ona hançer gibi bakıyordu. Belli ki ona güvenmiyordu ama dayak yemesine de izin vermek istemiyordu. En ufak bir şeye bile tutunmaya hazırды. En küçük umut.

"Eşim bir saat içinde atıştırmalıklarını bekliyor olacak," dedi. "Bir saat," diye Maomao. Bu yeterli bir zaman olabilir. Eğer, Yani, ihtiyacı olan malzemeleri bulabilirdi.

O anda, gözleri pırıltılı bir gülümseme takınmış bir kişinin gözleriyle buluştu. Göz kamaştırıcı biri, diğerlerinin arasında duruyordu.

Saray kadınları ve haremağaları kargaşayı uzaktan izliyordu. Oldukça rahat görünüyordu. Yanında Gaoshun duruyordu ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Evet, Jinshi gülümsüyordu ama Maomao'ya korkunç görünüyordu. yaramaz. Dudağını ısırdı ve Xiaolan'a baktı. Burada dikilip durmanın onlara bir faydası olmayacaktı. Diğer kızın elini tuttu ve onu uzaklaştırdı, sahip olduğu şeyi en iyi şekilde kullanmaya kararlıydı.

Oradan ayrıldıkları anda gerginlik nihayet sona erdi ve Xiaolan hüngür hüngür ağlamaya başladı. Maomao onu şarlatan doktorun yanına bıraktı.

Ardından, tıbbi ofisin hemen dışında yardımsever bir şekilde duran Jinshi'ye yaklaştı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Mutfakta bir yer ödünç alabilir miyim? Ve bana biraz malzeme ödünç verebilirseniz çok memnun olurum."

"Ne kadar , değil mi?" Jinshi çizdi. Ama bunun için zamanı . Acele etmeliydi, yoksa buzların hepsi eriyecekti. "O zaman harcadığım zamana değecek mi?"

"Benim gibilerin sizin gibi birine verebileceği hiçbir şey yok, Üstat Jinshi. Yine de, sizden bana ödünç vermenizi rica ediyorum. ihtiyacım var." Aslında onu talepte bulunmaya ya da tazminat teklif etmeye davet ediyor olamazdı. Birinin mevkisinin ötesi vardı, bir de

Birinin mevkisinin ötesinde. Ama bunu yüksek sesle

söyleyemiyordu. "Sanki senin suçunmuş gibi."

"Hayır, sanırım değil."

Xiaolan'ı kaderine terk etmek kolay olabilirdi.

Ne olsa dedikodu ve söylentiler için en kolay pompalanacak kişi oydu.

Maomao ona her zaman atıştırmalıklar ve

Gevezeliğini telafi etmek için hediyelik eşyalar; sanki diğer kadına bir şey borçlu değildi. Nereye gittiğine bakmaması Xiaolan'ın kendi suçuydu.

Ama... Maomao düşündü.

"Ona yardım etmezsem geceleri uyuyabileceğimi sanmıyorum." Söyleyebileceği en dürüst şey buydu: bunu yapmak için başka bir nedeni yoktu.

Bir an için Jinshi'nin yüzünü buruşturduğunu düşündü ama sonra yere baktı ve içinden sessiz bir kıkırdama yükseldi. "Demek ki mesele iyi uyumakmış."

"Evet, efendim. Kötü uyku ertesi günkü çalışmamı etkileyebilir."

"Bunu istemeyiz." Jinshi gülümsedi. "Şartlarım var." "Söyle bakalım."

"Bir kişi konuşurken onu dinleyin."

Maomao başını eğdi, onun "koşulunun" bu kadar basit bir sağduyu olmasına şaşırdı. "Sadece bu mu? Emin misiniz?"

"Bunu 'sadece' yapmaktan aciz görünen kim?"

Maomao sadece daha da şaşkın görünüyordu. Ona öyle geliyordu ki

Jinshi'nin kaşları belirgin bir şekilde çatıldı.

"Pekala," dedi, "o zaman bir koşul daha ekleyebiliriz. Ne iyi olurdu?" Yere bakarken yüzüne bir gölge düşmüş gibiydi ve Maomao kendini çok kötü hissetmeye başladı ama

Şu anda yardım isteyebileceği başka kimse yoktu. Aklına Konsolos Gyokuyou'ya gidebileceği geldi, Ama Konsolos Loulan'ı ilgilendiren bir konuda, sözde tarafsız Jinshi'ye başvurmak ona en iyisi gibi göründü.

Benim için aklında ne var? diye merak etti. Sonra başını salladı. Saçındaki kravat yere düştü; o kadar gevşemiş miydi? Jinshi ona baktı. "Saç çubuğu takmıyor musun?" diye sordu.

"Çalışmak zorundayım," diye açıkladı.

"Çalışın ya da çalışmayın, Yeşim Köşkü'nün diğer hanımları en azından sizden biraz daha şık olmayı başarıyor."

İstediklerini söyleyebilirdi; Maomao'nun sadece çok fazla aksesuarı vardı. Birkaç güzel, kullanımı kolay saç bağı, bahçe partisi sırasında aldığı saç çubuğu ve kolye...

"Sana bir tane verdiğimi biliyorum. Bana onu satmadığını söyle." "Satmadım, efendim."

Henüz.

Bunu düşünüyordu ama şimdiye kadar bir yol bulamamıştı. satmaması için bir emir olarak mı anlamalıydı? "Bunu giy o zaman."

Durakladı. "Bu kadar mı efendim?"

"Bunda bir sorun var mı?"

Jinshi'nin ona imkânsız bir görev vereceğinden emindi ama eğer sadece bir saç çubuğu takmasından memnunsa, bu onun için sorun değildi.

"Onu takip yanıma geldiğinde sana söyleyeceğim..." Sesi sessizdi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Sonra Maomao'nun yüzüne baktı. "Senin için her şeyi hazırlatacağım.

Hemen. Beni takip edin, çabuk."

döndü. Maomao, gözyaşları nihayet kurumaya başlamış olan Xiaolan'ın sırtını sıvazladı ve onu takip etti.

Mutfak akşam yemeği hazırlıklarıyla dolup taşıyordu ama

Bir şekilde Maomao için bir köşe ayırmayı başardılar. Neyse ki, tüm saray hanımlarına aynı anda yemek pişirmek için yedek ocaklar vardı. Evet, Maomao'nun planını uygulamak mümkün olabilirdi, ancak Maomao'nun kendi atıştırmalıklarını yaptığı şekilde yaklaşmak konsola karşı kaba bir davranış olarak görülebilirdi. Tabii ki sık sık Konsolos için ilaç yapıyordu. Gyokuyou bu şekilde, ama bu bir istisnaydı.

Onun için bir yer hazırlayan Jinshi, pek de heyecanlı olmayan Gaoshun tarafından kendi işine geri götürüldü. Onun yerine haremağalarından biri Maomao ve Xiaolan'ı denetlemek üzere bir sandalyeye oturdu. Buzları taşıyan haremağası da oradaydı ve son derece endişeli bir şekilde mutfağa bakıyordu.

"Maomao, bunun gibi bir ikame buz ikramı yapabileceğinden emin misin?" Xiaolan endişeyle sordu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Maomao. Bir kez yapıldığını görmüştü. Hafızası doğru olduğu sürece bu işi başarabileceğini düşünüyordu.

Masanın üzerinde büyük bir seramik kase ve metalden yapılmış daha küçük kase vardı. Malzemeler arasında inek sütü, şeker ve Diğer şeylerin yanı sıra birkaç çeşit meyve. Xiaolan'ın neden tedirgin olduğunu anladı: buradaki birkaç ürün bir mutfağa aitlerdi.

İnek sütü olmasına sevinmişti. Eşler arasında tereyağını seven bir kadın vardı ve sadece her gün taze yapılmış tereyağını yedi. Ama süt çabuk bozuluyordu ve Maomao süt olmasaydı ne yapacağını bilmiyordu. Şimdi onu metal kaseye koydu, şeker ekledi ve çırpma teliyle çırpı. Teknik olarak, çırpma teli çay için tasarlanmıştı ama Karışıma bol miktarda hava girmesi için mükemmel bir şey.

Maomao Xiaolan'a, "Al, bunu karıştır," dedi.

"Tabii..."

Oyalanacak zamanları yoktu, bu yüzden Maomao Xiaolan'a işi verdi ve kendisi de bir sonraki işe geçti. Buzu masanın üzerine koydu ve bir çekiçe kırdı.

"Ne yapıyorsun sen?!" Buz parçaları gittikçe küçülürken Xiaolan ağladı.

"Benim için endişelenme. Sanki hayatın

" Maomao buz parçalarını büyük k seye koyup biraz su ekledi, sonra da bir avuç tuz attı. Xiaolan onu salladı izlerken başını salladı. "İşte, Xiaolan, bunu buraya koy." Metal kaseyi alıp tuzlu buzlu suyun içine koydular. Sonra da şiddetle karıştırmaya devam etti.

Xiaolan'ın yüz ifadesi yavaş yavaş şaşkınlıktan gözlü bir şoka dönüştü. "Ha? Buna inanamıyorum!"

Süt katılaşmaya ve metalin yüzeyine yapışmaya başlamıştı. Maomao çırpma teliyle sıyırdı ve karıştırmaya devam etti. "şu meyveleri güzelce ve küçük küçük doğrayın," diye talimat verdi.

"Evet, elbette..." Xiaolan bir satır aldı ve meyveleri doğrayarak bir tabağaya koydu. Maomao elinden geldiğince karıştırdı ve süt yavaş yavaş katı ama kabarık bir kıvama geldi.

"Hepsi tamam!" Xiaolan söyledi.

"İşte burada." Maomao çırpma telini yere bıraktı ve bir kaşıkla meyveleri karıştırmaya başladı, ardından karışımı bir kaba döktü cam kase. Ancak bunun yeterli olmadığını düşünerek üzerine biraz şekerli haşlanmış meyve ekledi.

O anda belirgin bir *yutkunma* sesi duydu. Xiaolan'ın kısa bir süre öncesine kadar yaşlarla dolu olan gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Bu...?"

"Gördüğünüz gibi. Dondurma."

Daha fazla zamanı olsaydı, yumurta ekleyebilirdi, ya da belki güzel bir koku vermek için bazı otlar. Ama zamanı yoktu ve hepsi bu kadardı.

"Bunu nasıl yaptın?" Xiaolan sordu.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. şu anda harekete geçmeliyiz, yoksa zamanında yetişemeyeceğiz."

"Biliyorum ama..." Xiaolan yalvarırcasına Maomao'ya baktı. "Tadının doğru olduğundan emin olmalıyız, değil mi?"

Xiaolan'ın ne demek istediğini anlayan Maomao, metal kabın yüzeyinde kalanları eliyle biraz topladı kaşıkla Xiaolan'ın ağızına koydu. Soğuk dondurma ağızında erirken, Xiaolan'ın yüzü neşeli bir görünüm aldı, parmakları açık ve kapalı alışıyor.

Belli ki ikram başarılı olmuş.

"İşte! Hazır! Başardık! Bunu Leydi Konsolos'a götürebilirsiniz!"
Dondurmayı kasesinde buzdan arta kalanlarla birlikte paketlediler ve haremağasına teslim ettiler. Hem onları koruyan adam hem de buz taşıyan adam

gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Gerçekten başardın mı?" diye sordu hadım kuşkuyla.

Bunun üzerine Maomao bir kaşık dolusu şeyi ağzına attı. Yüz ifadesi kendinden geçmiş bir ifadeye dönüştü.

Maomao, "Bunun kabul edilebilir olacağını düşünmeliyim," dedi. Bir sonraki

Hadım, gözleri hâlâ kocaman, bir kaşık daha almak için ama kadın onun elini itti. Adam biraz kederli bir şekilde ona baktı. "Hadi, şimdi!" dedi kadın. "Erimesinden önce!"

"Evet, elbette." Haremağası kabı dikkatlice bir sepete koydu, bir beze sardı ve koşarak uzaklaştı. Muhafızları biraz kıskanç görünüyordu ama işinin bittiğini görünce ayağa kalktı ve gitti.

Sonunda Maomao ve Xiaolan birbirlerine baktılar.

Xiaolan, "Tanrıya şükür her şey gitti," diye nefes aldı.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Asıl soru eşin bundan hoşlanıp hoşlanmayacağı," dedi Maomao. Jinshi'ye Loulan'ın sevdiği ya da sevmediği herhangi bir şey olup olmadığını sormuştu. dondurmayı reddetmesi çok küçük bir ihtimaldi. Ve kaçınılmaz olarak gerekli olacak zehir kontrolünü de hesaba katarak bol miktarda yaptığını düşündü.

"Ah, benimle böyle dalga geçme. Neyse, hadi, kalanını erimesinden yiyelim!"

"Evet, iyi olur!" dedi yeni bir ses.

Maomao ve Xiaolan, Shisui'yi elinde dondurma kâsesiyle görünce başlarını çevirdiler.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" Xiaolan söyledi.

"Eh, bilirsin işte. Bir tür kargaşa vardı ve ne olduğunu anlayamadan yaptığım işi bırakıp araştırmaya geldim."

"Sen en kötüsüsün!" Xiaolan haykırdı.

Maomao özel olarak aynı fikirdeydi, ancak kendisi de eleştirecek durumda değildi.

"Çok kötü zaman geçirdik... Oh! Shisui! Hepsini tek başına yeme.

kendin! Başkasının emeğini öylece çalamazsın!" "Bu çok lezzetli!"

"Kes şunu! Biraz da bana bırak!"

Shisui, kaşık hâlâ ağzındayken kaçtı ve Xiaolan da peşindeydi.

Sanırım yeterince yapmamışım. Maomao, son kalan buzun başka bir atıştırılmalık hazırlamak için yeterli olup olmayacağını merak ederek malzemeleri tekrar kaseye koymaya başladı.

Bölüm 6: Makat Doğum

"Oh, hareket etti," dedi Konsolos Gyokuyou, şişmiş karnını okşayarak. Hava yeni yeni serinlemeye başlamıştı ama omuzlarından kalın bir bornoz sarkıyordu. Hongniang, Gyokuyou'nun birazcık bile üşümesine izin verirse çılgına dönerdi ve bu görülmesi gereken korkunç bir manzaraydı.

"Yah! Yaaah!" Prenses Lingli annesinin karnının hareket ettiğini görünce bağırdı. Yerdeki kalın bir kilimin üzerinde yavru kedi Maomao ile oynuyordu. Diğer Maomao sabırla kesmiş ve yavru kedinin pençelerini köreltmış ve onu ısırmaktan vazgeçirmişti; yani Lingli yavru kediye tamamen çirkin bir şey yapmadığı sürece muhtemelen başını belaya sokmayacaktı. Ama yine de bir çocuğun ne yapacağını kimse tam olarak bilemezdi. Bu yüzden Maomao (genç kadın) halının üzerine oturmuş, Lingli'yi yakından izliyordu. Prenses yaramazlık yapardı. Yaramazlık yapmaya kalkışacak gibi görüldüğünde tüy yumağını ensesinden yakalamaya zaman hazırды. kızı ısır.

"Bu çok komik. Bebekler daha doğmadan bir kişilik geliştirmeye başlarlar.

Doğduklarında," dedi Gyokuyou, karnına bakarak. "Lingli, her zaman yukarı doğru tekmelerdi, ama bu çocuk her zaman tekmeler aşağıya doğru."

"Aşağıya doğru mu, hanımefendi? Her zaman mı?" Maomao başını kaldırarak sordu

kaş. Yavru kediye kaptığı gibi bir sepetin içine attı. Prenses yüksek sesle itiraz etti ama Maomao sepeti Lingli'nin ulaşamayacağı bir masanın üzerine koydu. Sonra Lingli'nin yanına gitti.

Gyokuyou ve onun önünde eğildi. "Bakabilir miyim? Karnına dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Gyokuyou ona sorgulayarak baktı. "de değil, ama...

Her şey yolunda mı?" Maomao parmaklarını eşinin karnında hafifçe gezdirerek karşılık verdi. Sanki yanıt olarak, aşağı ve dışa doğru bir tekme daha hissetti.

Maomao kaşlarını çattı. "Bana Prenses Lingli'nin doğumundan bahset."

Cevap veren Hongniang oldu. "Oldukça kolaydı, ilk çocuk için beklediğimden çok daha kolaydı. Sanırım Prensesin biraz küçük olmasına yardımcı oldu." Hongniang şimdi içinde Maomao'nun bulunduğu sepeti tutuyordu (Lingli masanın üstüne ulaşmaya çalışırken çok çalışkan olduğunu kanıtlamıştı) ve yavru kedi sanki tüm bunları çok ilgi çekici bulmuş gibi kapağın altından dışarı bakarken görülebiliyordu.

"Teslimata kim katıldı?" Maomao sordu.

Hongniang biraz tedirgin görünse de, "Yaptım," dedi. "Burada doktora güvenemezsin, ben de biraz çalıştım, bir şekilde hallettik. Sadece..."

"Evet?"

"Yanımızda saray işlerinde deneyimli bir kadın vardı. ama tam prensesin doğum zamanı geldiğinde hastalandı. Çok şanssız bir durumdu."

Hongniang çok az bir uyarıyla bu role adım atmak zorunda kalmıştı ve ne yapacağını bilemez halde olduğunu söyledi. Günü kurtaran şey onun doğal azmiydi. "Ebe yaşlı bir kadındı.

Doğumlara yardımcı olması için geçici olarak arka sarayda tutulmuştu. Ama böylesine kritik bir anda midesi ağrıyan biri, kısa sürede işi bırakmaya zorlanırdı. Benim

Anladığım kadarıyla Eş Lihua'ya farklı bir ebe yardımcı olmuş."

Maomao ilgiyle başını salladı. O zaman bu sefer de bir ebe tutacaklar mıydı?

Yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. Gyokuyou, görünüşe göre onun uzun süren sorusunu hissederek Maomao'ya gülümsedi. "Aklınızda bir şey mi var? Lütfen, özgürce konuşun."

Maomao bunu, şüphelerini somut bir şekilde dile getirmek için bir ruhsat olarak kabul etti. "Benim endişem, ebenin bu durumla baş edip edemeyeceği.

makattan doğum olduğu ortaya çıkarsa."

"Makat doğum mu?" Gyokuyou karnını tekrar ovuşturdu, sonra başka bir tekme daha olması gerektiğini düşünerek kaşlarını çatı.

"Bebeğin her zaman aşağı doğru tekmelediğini söylüyorsunuz. Eğer bu gerçekten

Hissediyorsunuz ve yumruk atmıyorsunuz, o zaman bu çocuğun başının yukarı dönük olduğu anlamına gelir."

Doğumda ilk önce başın çıkması gerekir. Baş, çocuğun en büyük parçasıdır ve doğum kanalından ilk önce geçmesi vücudun geri kalanının geçişini kolaylaştırır. Ayakların önce gelmesi doğumu önemli ölçüde daha tehlikeli hale getirir.

"Bunun bir makat doğum olduğundan emin miyiz?" Gyokuyou sordu.

"Hayır hanımefendi; bu sadece bir olasılık. Daha kapsamlı bir inceleme durumu daha net hale getirebilir."

"Bunu yapabilir misin?"

Maomao için bu soruya cevap vermek zordu.

Olumlu. Babası, tıp hakkında bildiği her şeye rağmen, ona sadece uyuşturucuları öğretmişti. Bunun dışında Maomao'nun bilgisi çoğunlukla onu çalışırken sessizce izleyerek edindiği bilgilerden oluşuyordu.

Gyokuyou, Maomao'nun sessizliğinden bir soru sorulduğunu anladı. konuya yaklaşmak için yanlış bir yoldu. Bunun yerine, "Sınavı yapın lütfen," dedi.

Maomao eşine yaklaşmadan önce bir saniyeliğine tavana baktı. "Sana ne yapacağımı anlatayım, sonra da sen yapmamı isteyip istemediğini söyle," dedi ve sınavın içeriğini ayrıntılı olarak anlattı.

"Tanrım, gerçekten mi?" Gyokuyou elini ağzına götürerek sordu. Bu yöntem, korunaklı bir prenses için derin bir utanç meselesi olurdu; Maomao'nun yaptığı yapmamak

Böyle bir kişiye bunu anlatmak, kötülerin en kötüsü olarak cezalandırılmayı davet etmek olurdu. Ancak Gyokuyou, "Aslında doğum yapmakla kıyaslanamaz bile. Devam edin."

"Evet, hanımefendi."

Bir annenin gücü böyleydi. Maomao muayeneye başlamak için hazırlandı.

Maomao, yemekten sonra ellerini yıkarken şöyle düşündü Muayene. Sadece karnı değil, cinsel organı da içeriyordu, bu yüzden onun uyarısıyla bile tam olarak kolay olmadı. İdeal olarak, muayene Hamileliğin daha erken dönemlerinde yapılması gerekiyordu, ancak bunun neleri gerektirdiğini bildiği için bundan kaçınıyordu. Ayrıca, Maomao profesyonel; eğer bebek çok küçük , o

konuda bir şey söyleyemem.

Son kararı: yüzde seksen ihtimalle ters bir doğumla karşı karşıyaydılar. Çocuğun yerini kalp atışlarının sesine ve tekmelerinin hissine göre belirlemişti.

Makattaki bebekler bazen kendi başlarına pozisyon değiştirirler büyüdüler. Ancak Gyokuyou'nun hamileliğinin bu noktasında çocuğun hâlâ baş aşağı duruyor olması iyiye işaret değildi. Çocuğun doğmasına sadece iki ay gibi bir süre kalmıştı.

"Sence ne yapmalıyız?" diye sordu üstünü değiştirmeyi bitirmiş olan Konsolos Gyokuyou. Hongniang onun yanındaydı ve endişeli görünüyordu.

"Egzersiz ve yakı ile tedavi edilebileceği söylendi. durum. Yapmanız gereken egzersizler hakkında en iyi bilgiyi arka sarayın dışından edinebilirsiniz, ancak moksa gelince, onu nasıl uygulayacağımı biliyorum."

"Anlıyorum. Hazır elim değmişken yardımcı olabilecek başka bir yol olup olmadığını öğrenmek için etrafa sormayı deneyeceğim," dedi Gyokuyou. Maomao'dan yakı işini halletmesini rica etti; sonra karnını okşadı ve sanki yeni aklına gelmiş gibi, "Pozisyon değiştirmezse ne yapacağız?" dedi.

"En kötü senaryoda, karnınızı kesip açmak zorunda kalabiliriz."

Maomao bunu düşünmek istemedi. Düzgün bir ebe olsa bile, tehlike büyük olurdu. Gyokuyou'yu kesip açmak son çare olacaktı ve eğer o noktaya gelirse, eşin hayatı tehlikeye girecekti. Bir şeylerin ters gitmesi halinde nitelikli bir doktorun olmayacağı gerçeği Maomao'nun rahatsızlığını daha da arttırdı.

Keşke şarlatanın ne yaptığına dair en ufak bir fikri olsaydı.

Ama onun her zaman bir şarlatan olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını biliyordu. İyi kalpli bir adamdı ama kesinlikle yetkin bir doktor değildi. Bununla birlikte, arka saraya farklı bir hekim getirmek zor bir iş olacaktır. Resmi olarak, bir doktor olması gerekecekti.

Hadım edilmişti ve hadım edilinceye kadar içeri giremeyecekti. Bu zamanında yapılabilir miydi ya da başka türlü, sistem onlara yardım edecek kadar hızlı değiştirilebilir miydi?

Bekle! Maomao elini çenesine götürdü. İhtiyaçlarına mükemmel şekilde uyan bir kişi düşünebiliyordu. *Ama... Kahretsin.* İnledi ve

Başını kaşdı ve uzun bir iç tartışmadan sonra, hiçbir şeyi göze almamanın hiçbir şey kazanmamak anlamına geldiğini bilerek Gyokuyou'ya baktı.

"Bize yardım edebilecek bir kişi aklıma geliyor, hanımefendi. Daha önce defalarca ameliyatla çocuk doğurmuş, tıbbi becerileri kusursuz ."

"Tanrım, yapabiliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Hongniang, "Gerçekten mi?" dedi, sesi çok daha az ikna olmuş bir şekilde.

Gyokuyou. "Jinshi Usta'nın düşünmüyorsun, değil mi?" (Suiren bu köşkte ne işler çeviriyordu?)

"Ben bir nedime düşünmüyorum. Bir doktor düşünüyorum." Tek bir sorun vardı; o da... "O, arka saraydan sürgün edilmiş bir suçlu."

Üvey babası Luomen'i düşünüyordu.

Konsolos Gyokuyou gözünü bile kırpmadı ama Hongniang akkor haline gelmişti. "Böyle bir adamın eşin yanına asla izin veremeyiz," dedi sertçe. Saray kadınlarından birini azarlarken sık sık yaptığı gibi bağırmadı; bunun yerine Maomao'nun fikrinin içini sessizce, soğukkanlılıkla boşalttı. "Bu kişi Konsolos Gyokuyou'nun hayatını elinde tutuyor olabilir. Güvenebileceğimiz biri olmalı."

Bu kadarı kesinlikle doğrudu. Ve başka koşullar altında Maomao o noktada geri adım atmaya uygun görebilirdi. Ama bu sefer öyle olmadı. Luomen aslında Gyokuyou'nun güvenliğini sağlamak için en iyi seçenektir. ve her şeyden öte, Maomao'nun derin ve babasına sonsuz bir saygı duyuyordu. Yumuşak kalpli, şanssız ve büyükanneye benzeyen biri olabilirdi ama aynı zamanda onun ülkesinin sahip olduğu en iyi doktor olduğuna da inanıyordu.

"Ona güvenebiliriz," dedi. "Bulabileceğiniz on doktor kadar iyidir."

Hongniang, Maomao sadece doğru olanı söylemiş olsa da, "Böyle bir meseleyi zorlamak sana yakışmıyor," diye gözlemlledi. Yine de, baş nedime de pes etmeyecekti. "Ama onun bir suçlu. Suçunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu görmezden gelemeyeceğimiz bir gerçek."

Hongniang sakinliğini ancak Maomao'nun bakışları tehlikeli bir hal aldı. İki kadın karşı karşıya geldiğinde, normal pozisyonları tersine dönmüştü, araya giren Eş Gyokuyou oldu.

"Belki bize onun ne yaptığını anlatabilirsin? Hongniang, Maomao'yu elimizin tersiyle itmek yerine söyleyeceklerini dinlemeliyiz ve Maomao, sen de sakın kalıp açıklamalısın."

Bunun üzerine Maomao kafasına hücum eden kanın azaldığını hissetti. Küçük bir iç çekip kendini toparladıktan sonra Gyokuyou ve Hongniang'a döndü. "Bu kişi bir hadım ve sağlık memuruydu. Şu anki hükümdarın ve veliahtın yanı sıra Leydi Ah-Duo'nun çocuğunun doğumundan da sorumluydu. Neden böyle olduğuna gelince Arka saraydan sürgün edildi, sadece sebebinin bir şekilde Eş Ah-Duo ile bağlantılı olduğunu duydum."

Gerçek şu ki, Maomao bunun nedenini tam olarak anlayamamıştı. Ne olmuş olabileceğini tahmin edemediğini söylemek doğru olmazdı, ancak hiç emin değildi ve çılgınca spekülasyonlar yapmak üzere değildi.

"Anlıyorum... Demek ," dedi Gyokuyou. Garip bir şekilde, bunu zaten biliyor gibi görünüyordu. İmparator'un gözdesi olduğu için arka sarayda yaşayan üst düzey bir eştı. Hikayeleri mutlaka duymuş olmalıydı. "Ve eğer sorabilirsem, bu kişinin sizinle nasıl bir ilişkisi var Maomao?" Onun bir imparator olarak statüsüyle pek ilgilenmiyor gibiydi.

ne tür bir insan olduğundan daha suçlu.

"O benim üvey babam ve aynı zamanda tıp konusunda öğretmenim."

Gyokuyou bir an için gözlerini kapattı, düşündü ve sonra tekrar açtı.

"Pekâlâ. Bunu Sir Jinshi'ye önereceğim."

"Leydi Gyokuyou!" Hongniang haykırdı ama eş sadece gülümsedi.

"Hongniang, etrafımı yetenekli insanlarla çevirmek ve onlardan en iyi şekilde faydalanmak istiyorum. Eğer onlar da güvenilirse, daha iyi. Bu sokak kedimiz kötü bir insan olamaz.

ondan çok etkilendim."

Sokak kedisi, ha? Güzelmiş.

"Ama o bir suçlu."

"Evet, öyle diyorlar ama o günlerde arka sarayın nasıl olduğuna dair en azından birkaç hikâye duymuş olmalısınız. Kaç kişi tasfiye edildi büyük imparatoriçe regnant'ın zamanı? Bana böyle bir iftirayı kabul mi söylüyorsun?" Sözleri nazikti,

ama ısrarcı.

Maomao, *imparatoriçe* diye düşündü. Çağırarak için oldukça iyi bir varlık.

"Eğer hala rahat değilseniz, onu gözetim altında tutabiliriz. izle. Bu adil bir uzlaşma olur mu?" Gyokuyou bunu söyledikten sonra masadan kâğıt ve fırça alarak Jinshi'ye bir mektup yazmaya başladı.

Konuyu Hongniang'a açtıktan iki gün sonra Arka sarayda büyükanneye benzeyen bir kişi belirdi. Maomao şaşırdı; beklediğinden daha hızlı hareket etmişlerdi.

Gaoshun, Maomao'nun yaşlı adamına Yeşim Köşkü'nde saygılarını sunarken eşlik etti ve ardından tıbbi ofise gittiler. Bir süre şarlatan doktorla birlikte olacaktı. Maomao'nun babasının kedilere karşı zaafı vardı, bu yüzden yavru kedinin tüylerinin şimdi daha da parlaklaştığını görmeyi bekliyordu.

Başlangıçta, şarlatan bir kadınla karşılaşırca ne olacağı konusunda endişelenmişti.

Babası ortaya çıktıktan sonra kendini işsiz bulmuştu ama en azından şimdilik bu konuda endişelenmesine gerek yokmuş gibi görünüyordu. Babasının arka saraya kabulü, ne de olsa bir acil durum önlemi, bir uzlaşma.

En azından buna sevindim. O olmasaydı, zevk bölgesinde adına yakışır bir doktor olmazdı. Belki de bu konuda endişelenmek ona düşmezdi.

Ama yılbaşına kadar eve dönmezse, yaşlı madamın gelebileceğinden endişeleniyordu.

onu geri götürmek için arka saraya etti.

Çalışırken aklını meşgul eden düşünceler bunlardı. Yeşim Köşkü'nü temizliyordu. Belki de kısmen ziyareti nedeniyle, tüm işler bugüne sıkıştırılmıştı ve hepsi özenle çalışmak zorundaydı. Yinghua elinde yeni bir kova suyla çıkageldi.

"Yani o adam senin baban, değil mi Maomao?" diye sordu.

"Mm... Evet."

Yinghua şaşkın görünüyordu. , Luomen Maomao'nun büyük amcasıydı ama ikisi birbirine hiç benzemiyordu - muhtemelen Yinghua'nın kafa karışıklığının kaynağı da buydu. Her neyse, Maomao Luomen'in

konu yalan. Daha fazla açıklama yapmaya çalışmak sadece baş ağrıtabilir.

"O sadece..." Yinghua kelimeleri aradı. "...onu hiç de hayal ettiğim gibi biri değil. Sanırım neredeyse... normal olduğunu söyleyebilirsin. Maomao'yu yetiştiren adam gerçekten bu mu?"

"Peki tam olarak ne hayal ediyordunuz?"

"Ahem. Şey, bilirsiniz. O görünüyor..."

Yanlarında çalışan Guiyuan ve Seki-u, Yinghua ile birlikte başlarını salladılar. Maomao'yu henüz çok iyi tanımayan Haku-u ise yüzünde bir sırıtışla konuşmaları dinliyordu.

"...mantıklı mı?" Yinghua sonuca vardı.

"Kesinlikle!" Guiyuan ve Seki-u hep birlikte aynı fikirdeydi.

Bu insanları asla anlayamayacağım, diye düşündü Maomao. Ne beklediklerini hayal bile edemiyordu.

Bölüm 7: Kızgınlık (Birinci Kısım)

Görünüşe göre hayat şu anda muayenehanede eğlenceli ve süssüzdü.

"Şimdi, bu küçük kedi yavrusu, akıllı bir kurabiye," diyordu şarlatan şöyle der. "Balığı çok sever ama kafasını, kuyruğunu ya da iç organlarını yemez." Sadece birkaç gün olmuştu ama Luomen'e balıkla ilgili hiçbir şey öğretemeyeceğini gayet iyi anlamış görünüyordu. Bunun yerine tamamen tıp dışı konulara yöneldi ve konularda belli bir ölçüde otorite sahibi olduğunu düşündü. Ve Maomao'nun eski Her zaman cana yakın olan adam, şarlatanın her gözlemine uygun bir ilgiyle karşılık verdi. Maomao çoprabalığı bıyığının normalden biraz daha canlı göründüğünü bile düşündü.

Gerçekten de babası kendi gibi davranıyordu: "Bu onun kaybı. Ben bu acı tadı daha çok seviyorum." Şarlatan doktorun doğradığı küçük balıktan bir parça aldı ve ağzına attı. Gerçi ona her zaman yiyeceklerin ziyan edilmemesi gerektiğini öğretmişti ama bu standartta bile biraz utanç vericiydi. Bu bir zevk değildi Arka sarayda iyi yemekler yiyebileceğinden emin olabilirdi ama yine de Maomao onu durdurmadı; bunun sadece yaşlı adamın doğası olduğunu biliyordu.

Luomen bir kez gördüğü ya da duyduğu bir şeyi asla unutmazdı; basit bir gerçekten on tane daha çıkarabilirdi. O bir dahiydi, ülkedeki en iyi doktordu. Unutamadığı tek şey ağgözlülük, hırs ya da kişisel sadelik dışında başka bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun için yavru kedinin artıkları bir ziyafet kadar iyiydi.

Maomao pelin otunu hazırlıyordu. yakı. Zaten havanda ezmiş ve kurutmuştu. Karmaşık bir süreçti ve sadece satın almak daha kolay olurdu.

ama malzemeler arka sarayda yetişiyordu ve her neyse, bu ona tıp fakültesine gelmek için bir bahane sağladı.

Ofis.

Maomao'nun günlük işleri babası burada olduğu için değişmemişti. "Maomao'nun yaptığı her şeyi yapmaya devam etmesini sağlamalıyız. "Hongniang'ın önerdiği gibi, inatçı baş leydi hala bir baş leydinin varlığını kabullenememişti.

Suçlu. Maomao bunun yaşlı adamı

muayenehanesinde parmaklarını oynatıyordu, ama öyle değildi; bazen onu çağırmaya gelen bir haremağası tarafından çağrılıyordu.

Maomao bunun arkasında Jinshi'nin olduğundan şüpheleniyordu.

Babası nereye gittiğini ya da nerede olduğunu asla açıklamadı ama Maomao bir tahminde bulunabilirdi. Arka sarayda Gyokuyou'nun yanı sıra en az bir hamile kadın daha vardı ve Luomen burada olduğu sürece tüm eşlere eşit davranmak zorunda kalacaktı. Gyokuyou'nun hanımı olmasına rağmen Maomao babasının viziteye çıktığını öğrenince rahatladı. Konsolos Lihua'nın çocuğunun bu kez sağlıklı büyümesini istiyordu ve güvenli bir teslimatla.

Eski baş nedimesi Shin'in ayrılmasından sonra Lihua'ya hizmet etmek üzere daha yaşlı ve daha akli başında hanımların geldiğini duymuştu. Nasıl davranacaklarını biliyorlardı ve büyük olasılıkla çocuk doğurtma konusunda deneyimliydiler.

Arka saray nispeten genç kadınlarla doluydu; hem de iki yılda bir gelip giden kadınlarla. Buranın bir

Kraliyet çocuklarını yetiştirmek için bir yer, ama şu anda buna hizmet etmiyordu.

amaç. İmparatorun basitçe yapabildiği kadar çok çocuk üretmesi ve en güçlü olanın hayatta kalmasına izin vermesi gerektiğini savunmak mümkündü

-Bir hükümdarın soyuna yakışan kader buydu. Ancak mevcut İmparator'un soyundaki erkeklerin sayısı düşünülüğünde argümanının gözden geçirilmesi gerekecektir.

Açıkça söylemek gerekirse, yeterince damızlık at yoktu.

Eğer bu sorunu bir şekilde çözebilirlerse.

Babası balık içlerini kemirirken bir şeyler yazıyordu. Hiç şüphesiz Maomao'nun çok ilerisindeydi; Maomao ne düşünsün, Maomao çoktan düşünmüştü. Bu sırada

O anda, arka tarafta endişe verici noktaların bir listesini yapıyordu. Saray. Vakvak, Luomen'in yazısını bölmesini engellemek için yavru kediye kucağına aldı, sonra da listeye kendisi baktı.

"Gerçekten de çok güzel bir el yazınız var," dedi.

Dikkatini çeken bu mu? Maomao düşündü. Şarlatan, onun kim olduğuydu. Tabii ki ne söylediğiyle ilgilenmiyordu.

"Yine de yazım tarzı neredeyse çocuksu. Sizce de ciddiyetten yoksun değil mi?" diye kıkırdayarak devam etti şarlatan, boştaki elini bıyığında gezdirerek.

"Çok haklısınız. Burada hâlâ sadece basit cümleleri anlayabilenler var," diye yanıtladı Luomen.

Maomao, adamın ne yapmayı planladığına dair belli belirsiz bir sezgiyle ellerini çırpı. Yaşlı adam ona bir kâğıt uzattı.

"Kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordu.

"Bence iyi görünüyor."

İyi, iyi, diye mırıldandığını duyduğunu düşündü adam dönerken. "Sevgili Guen. ailede bunun yarısı bir kâğıt var mıdır?" Kağıdı ikiye katladı ve göstermek için havaya kaldırdı.

Guen mi? Bu da kim? Maomao düşündü, ama odada sadece üç kişi vardı, bu yüzden eleme sürecine göre şarlatan doktor. *Bu isim ona hiç yakışmıyor,* diye düşündü ve onu "şarlatan doktor" olarak düşünmeye devam etmeye karar verdi.

"Elbette. Hurdaları bu şekilde kullanamayız. Onları hamur haline getirip yeni kağıtlara dönüştürüyoruz," dedi şarlatan.

"Belki de bana birazını indirimli fiyattan satmak istersiniz?"

"Kesinlikle . Aslında bu benim için bir zevk olur."

Luomen Maomao'ya döndü. "Sanırım yakın zamanda burada bir pratik çalışmalar enstitüsü açıldı, değil mi?"

"Bu doğru."

"Herkes karakterlerini yeterince iyi öğreniyor mu?"

Bu kişiden kişiye değişir. Ancak dikkatli ve açık bir şekilde yazarsanız, neredeyse herkes yazdıklarınızı okuyabilirdi.

"Acaba bunu okulda yazma alıştırmaları için kullanabilirler mi?"

Enstitü. Belki sen önerebilirsin? Benim fikrimi kabul edeceklerinden şüpheliyim ama sizi dinleyebilirler."

Maomao şaşkınlık ve öfke arasında sıkışmış bir halde geri çekildi. Bu adam herkesi kullanmaya ne kadar istekliydi ve Bulabildiği her şeyi mi? Bir tüccardan daha kurnazdı. Bu kadar gelişmiş bir zihinsel abaküsle, diye düşündü, kendisi açlıktan ölünceye kadar nasıl sadaka verdiğine hayret ediyordu.

"Bugün sormayı deneyeceğim," dedi pelin otunu kâğıttan bir pakete koyarken.

"Mükemmel, teşekkür ederim." Sonra babası ayağa kalktı ve muayenehaneden çıktı. Tuvalet gittiğini tahmin ediyordu. Buna biraz anlamsız bir ıvır zıvır diyebilirsiniz ama insan hadım olduğunda kendini daha sık "bir numara" yaparken buluyordu.

Yine de bu Maomao'ya kendisinin de bir şeye ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Ayağa kalktı ve ecza dolabının bir çekmecesini açtı. "Birkaç şişe alkol alacağım, tamam mı?"

"Tabii, tabii."

Alkolü en başta Maomao yapmıştı, bu yüzden kendisi için biraz almakta bir sakınca görmüyordu ama bir gün önce bunu yaptığında yaşlı adam ona kızmıştı. Belli ki şarlatana daha fazla saygı göstermesi gerektiğini düşünmüştü.

Bir bakalım. İhtiyacı olan başka bir şey var mıydı? Aklına gelince, Gyokuyou'nun bir şeyler söylediğini hatırladı. Son zamanlarda uyumakta zorlanıyorum.

"Biraz uyku ilacına da hayır demem. Olur mu?" "Tabii, ne istersen al."

Şarlatan kendini

yavru kediyle oynuyordu. Maomao ecza dolabını karıştırdı, ancak *bu* kez vicdan azabı hissetti.

Hamileliğe zarar vermeyecek bir şey, diye düşündü. Bir kadının hamileyken kendini daha hafif uyurken bulması alışılmadık bir durum değildi. Maomao'nun ağır bir ilaca ihtiyacı yoktu, sadece eşinin rahatlamasına yardımcı olacak küçük bir şeye ihtiyacı vardı. *Belki de bu,* diye düşündü ve içinde bitkisel bir ilaç bulunan çekmeceyi açtı.

Birdenbire kedi Maomao'yu ayak bileklerinin etrafında kıvrılmış buldu - oraya ne zaman gelmişti? Kızgınlıkla yavru kediye yolundan çekmeye çalıştı ama kedi pençelerini Maomao'nun eteğinde gezdirdi.

"Dur, yırtacaksın!"

"Hey, şimdi, ne yapıyorsun?" dedi şarlatan, yavru kediye yakalayarak.

İstediği şey bu muydu? Maomao elindeki bitkilere bakarak merak etti.

Maomao (kedi) alışılmadık bir şekilde miyavlıyor ve küçük patisiyle Maomao'ya (kadına) vuruyordu.

"Onu alamazsınız." Şarlatan ve Maomao'nun yaşlı adamı yavru kedinin üzerine titreyebilirdi ama Maomao'nun kendisi o kadar kolay ikna olmazdı. Maomao kesinlikle değerli şifalı bitkileri küçük bir tüy yumağı gibi. Onları kedinin yolundan çekmek için hemen bir kağıt paketin içine koydu.

"Ben gideyim o zaman," dedi ve ayrıldı.

Jinshi büyük ihtimalle babasının yapmaya çalıştığı şeyi onaylardı.

Yine de, sanırım ona şahsen sormak kibarlık olurdu. Bu

Jinshi'den geçmesi günler alacağı için önce okula gidiyordu.

Bu bana şunu hatırlattı. Jinshi'nin ona verdiği saç çubuğu cübbesinin kıvrımlarındaydı. Çalışırken çıkarmıştı.

Çünkü Konsolos Gyokuyou, Yinghua, Guiyuan ve Ailan sırtarak ona takılmaktan vazgeçmiyorlardı. *Daha sonra geri koymayı unutmamalıyım.* Kuzey mahallesindeki okula ulaştı.

Saç çubuğunun başına ne kadar bela açtığını düşünmeyi bile bitiremeden.

Okul normalde orta derecede çekilmez bir kişiliğe sahip yaşlı bir haremağasına ev sahipliği yapıyordu.

Bugün kürsüde. Müstakbel imparatorların soyunu belirlemek için tasarlanan tapınağı denetleyen kişiydi. Başa çıkılması zor biri olabilirdi ama onunla konuşmak en hızlısı olacaktı. Maomao'nun babasını tanıyordu ve Luomen'in burada olduğunu söylerse muhtemelen tekerlekleri yağlar.

Koridorlardan geçerek sınıftan kısa bir mesafede bulunan hadımın ofisine doğru yürüdü. Kapı

hafifçe aralıktı. "Burada mısınız, efendim?" diye seslendi. Odaya baktığında yaşlı adamın gözlerini kısarak bir kitaba baktığını gördü.

Adam başını

Kaşlarını kaldırdı ve Maomao'nun kapıda durduğunu fark edince

Elinde hâlâ kitapla içeri girmesini işaret etti.

"Bugün Xiaolan yok mu?" diye sordu. Ona çeşitli ve muhtelif konularda talimat verme alışkanlığı vardı. Neşeli, cana yakın hizmetkâr kız birden fazla saray sakininin ilgisini çekmişe benziyordu.

Maomao, "Hayır; bugün kişisel bir iş için buradayım," dedi. Bunu açıklamanın en hızlı yolunun ona göstermek olduğuna karar verdi ve Luomen'in yazdığı kâğıdı masanın üzerine koydu. Yaşlı haremağasının Kaşları tekrar oynadı ve bu kez *otur* der gibi bir sandalyeyi işaret etti. Maomao oturdu.

" bu Luomen'in el yazısı." "Çok zekice, efendim."

"O hepimiz onun yazılarını taklit etmeye çalışırdık. Eğer onun gibi yazabilirseniz, memuriyet sınavlarını başarıyla geçersiniz derlerdi."

O günün üzerinden epey zaman *geçmiş* olmalıydı. Kırk, hatta belki elli yıl önce. Bu ülkede devlet memurluğu sınavları doktorluk sınavından ayrıydı ama Maomao'nun babası her ikisini de geçmişti. Mükemmel bir kamu yöneticisi olmak için gereken yeteneklere sahipti, ama serseri bir çocuk görmüştü.

Hastalıktan yol kenarına yığılmıştı ve acıma duygusu onu tıp yolunu seçmeye itmişti. O zaman böyleydi ve duyduğuna göre kişiliği onu annesinden oldukça uzaklaştırmıştı.

Biyolojik babası.

Yaşlı haremağası, "Bunca yolu bunu bize teslim etmek için mi geldi?" diye sordu.

"Hayır, efendim; şu anda arka sarayda."

"Peki, şimdi. Duymamıştım." Yaşlı adamın kırıksıklıklarının arasına gizlenmiş gözleri kocaman açıldı; şaşkınlığının gerçek olduğu belliydi. O anda

Kuzey mahallesi arka sarayda ıssız bir yerdi ve yeni gelişmelerin ona ulaşması belli ki yavaş oluyordu.

Şimdi düşününce Maomao, Xiaolan'ın Maomao'nun yaşlı adamını gördüğünde pek bir tepki vermediğini fark etti. Her ne kadar kızlar dedikoduları ve söylentileri sevse de, tüm o insanların gelişinden sonra Yakışıklı genç haremağaları, huysuz bir ihtiyar onun ilgisini zar zor .

"Demek Xiaolan biliyordu. Bana söyleyebilirdi..."

"Çok daha genç yaşta gelenlerin bunu aklından çıkardığından şüpheleniyorum."

"Ah, *genç* hadımlar." Yaşlı öğretmen çenesini sıvazladı ve pencereden dışarı baktı. Oymalı, dairesel kapının ötesinde Kraliyet Ana Wang Mu'nun çocuklarını ayırt etmek için bir tapınak. Ama haremağasının şey bu değildi. Onun ötesinde bir yere . "Buralarda ne kadar az heyecan olduğunu biliyorum, ama yine de onlar gibiler için tüm bu kargaşayı sorguluyorum."

"Bu nasıl, efendim?"

"Hm? Tüm genç hadımların güney mahallesinde olması işlerin yapılmasını engelleyecekti, bu yüzden bazıları buraya gönderildi."

Bu mantıklıydı. Kuzey mahallesine çok daha az saray kadını uğrardı.

"Klinikte yardımcı olmak için gittiler ve anladığım kadarıyla oldukça yardımcı oldular."

Klinik, genç kadınların olmadığı bir başka yerdi. Bunun yerine, tamamen akli başında yaşlı hanımlar çalışıyordu. Maomao Orada tanıştığı saray kadını -Şenlü; adı bu değil miydi- kişiliğinin gücüyle haremağalarını en iyi şekilde kullanırken kolayca hayal etti.

"Her neyse, konumuza dönelim. Bana sormak istediğiniz şey neydi?"

"Bunu okuldaki kadınlar için yazma alıştırması örneği olarak kullanmanın mümkün olup olmayacağını merak ettim. Kullanmanız için size kağıt temin edeceğiz."

Bu yaşlı adamın bir kaşını daha kaldırmasına neden oldu. uzun, ince kâğıt şeridini dikkatle incelemeye başladı. "Uzun zaman önce de buna benzer bir şey yazmıştı. Her şeyi kendi başına yapıyordu. o zamanlar oldukça zor bir görevdi ve ne yaptığımı bilmeden kendimi ona yardım ederken buldum. Görüyorum ki yıllar en azından Ona insanları nasıl kullanacağını öğrettim. O zaman ona yaptığım yardımla kıyaslandığında, bu çocuk oyuncağı."

"Daha önce de böyle bir metin yazmış mıydı?"

"Kesinlikle, ve arka sarayın her yerine astı. Yine de o suçlanan şeyi bir daha görmek istemedim ve bir tane bile koymasına izin vermedim."

bir yerde." Yaşlı haremağası sanki bugün bile bu metni bir kez daha yazmaktan nefret edecekmiş gibi başını salladı.

Maomao kâğıttaki uyarılar listesine baktı. Diğer şeylerin yanı sıra, zehirli yüz pudrası hakkında kısa bir açıklama da içeriyordu.

Ve daha önce böyle bir şey mi yayınlamıştı? Bu düşünce ona garip geldi. Araştırma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. kağıt ağırlığı listeye yazdı ve ayağa kalktı, hisleri nereye götürürse götürsün onu takip etmeye niyetliydi. "Pekâlâ, daha sonra kâğıt getiririz," dedi.

"Gitmeden önce bir fincan çay istemez misin?"

"Hayır, teşekkür ederim, korkarım acelem var," diye cevap verdi ve haremağasının odasından çıktı.

Ve , o ...

Bölüm 8: Kızgınlık (İkinci Kısım)

Tıpkı son ziyaretinde olduğu gibi, klinik yaşlı saray kadınlarıyla dolup taşıyordu ama şimdi aralarına serpiştirilmiş genç hadımlar vardı; bazıları yakındaki çamaşırhanede çarşafı kaldırım taşlarına serip çıplak ayaklarıyla basarak yıkıyor ve kuyu suyuyla ıslatıyorlardı.

Maomao kliniğin girişine geldiğinde göz ucuyla her şeyi izledi. Onu tanıyan bir kadın oradaydı ve ne istediğini görmek için dışarı çıktı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu kadın. Maomao, "İyiyim, teşekkürler," diye cevap verdi.

Bunu en iyi nasıl halledeceğini düşünerek kadına baktı.

Bunu şimdi ve burada sormanın uygun olduğundan emin değildi ama konuyu görmezden de gelemezdi. Her şeyden önce, o

Bu fikrin ilk etapta kimin aklına geldiği konusunda endişeliydi.

Bir bahane uydurmaya karar verdi. "Sanırım burada dezenfektan olarak alkol kullanıyorsunuz. Belki bu işe yarar diye düşündüm." Kumaş bir keseden küçük bir şişe çıkardı. Biraz alkol - tedbir olsun diye fazladan biraz yapmış ve moksa ile birlikte getirmişti.

Her zaman kliniğe getirmeye niyetlenmişti, ama bir şekilde bunu ertelemeye devam etti.

"Bu da ne?"

Maomao tıpayı çekip şişeyi kadına doğru eğdi ve kadın şişeyi kokladı.

"Bence şu anda kullandığınızdan daha etkili olabilir" dedi.

Bir süre sonra diğer kadın "Ben gidip sorayım" dedi ve Maomao'yu binaya soktu. Onu başka bir odaya götürdü ve

Ona bir sandalye uzattı ve yaşlı ve güçlü bir kadın olan Şenlü de oradaydı. Misafir olarak görüldüğü belli olan Maomao'ya biraz ekşi meyve suyu ikram edildi.

"Bunun için çok minnettar oluruz," dedi Şenlü. "Ama sorun olmayacağından emin misiniz?" Arka sarayda zaten fazla alkol yoktu, damıtılmış içkiler de öyle.

"Bende daha var." Aslında çantasında bir şişe daha vardı, ayrıca muayenehanede daha fazlası vardı. Ve eğer hepsi biterse sadece başka bir parti yap. "Sonra sana biraz daha getiririm."

"Bu bize yardımcı olur." Şenlü başını eğdi. Şengül Maomao'nun Konsolos Gyokuyou'nun nedimelerinden biri olduğunun belki de fazlasıyla farkında olan Maomao'nun sesi biraz sert çıkıyordu.

"Lütfen, hiçbir şey düşünmeyin. Ben çok yaptım. Bu arada..." Maomao olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışıyordu ama oyunculuk hiçbir zaman onun güçlü olmamıştı; doğal görünüp görünmediğinden pek emin değildi.

Tek yapabildiği sakın görünmeye çalışmaktı. "Görünüşe göre buradaki tüm kadınlar oldukça başarılı, değil mi?"

"Buna ne oldu?" Şenlü biraz utanarak sordu.

Yani soğukkanlılığını tam olarak koruyamamıştı. Unutun gitsin. Maomao devam etti. "Ah, sadece burada normal çalışma süresi iki yıldır. Ama görünüşe göre klinikteki kadınlar daha uzun süredir buradalar..."

"Evet, yaşlı hanımlar, hepimiz," dedi Şenlü dudaklarını gülümsemeye yakın bir şekilde bükerek. Maomao yanıt vermedi. "Görüyorum ki tartışmayacaksınız," diye ekledi Şenlü.

Kadınlar arka saraya onlu yaşlarında ya da en geç yirmili yaşlarında gelirlerdi, yani Şenlü en az yirmi yıldır buradaydı. Muhtemelen daha fazla. Gizem de burada yatıyordu. Maomao soruyu yüksek sesle sorup sormayacağından emin değildi ama Şenlü'nün gözleri uzaklara dalmıştı. "Bir zamanlar biz de gençtik, biliyorsun. Buraya geldiğimde sadece on yaşındaydım."

Maomao hiçbir şey söylemedi.

"Buradaki tüm saray kadınları hizmete girdiklerinde o yaşlardaydı."

Şu anda neredeyse hiç kimse bu kadar genç yaşta arka sarayda hizmet için işe alınmazdı. On dört yaş yaklaşık olarak

kabul edilmeyi umabilirdi. Ama Şenlü ve diğerleri Klinikteki kadınlar bir önceki imparator döneminde hizmete girmiş olabilirler.

"Ve şimdi bile ayrılamıyoruz," dedi.

Klinik aslında şu anda İmparatoriçe Dowager olan kadın tarafından kurulmuştu. Hatta Maomao bir keresinde onu bizzat binaya giderken görmüştü. Maomao ilk başta onun

Kliniği merhamet duygusuyla açmıştı, tıpkı kölelik sisteminin ve hadım edilmenin yasaklandığı gibi - İmparator'un himayesi altında ama İmparatoriçe Dowager'ın kışkırtmasıyla. Klinik basitçe önce gelmişti.

Ancak, durum böyle değildi.

Şenlü, "Ayrılısak bile kimse bizi almaz," diye sözlerini tamamladı.

Genel olarak, "bulutların üzerinde" yaşayan bir imparatorun yatak arkadaşı sonra, arka saraydan ayrılmak mümkün değildi. Doğru, kadınlar bazen sadık hizmetkârlarla evlendiriliyor ya da siyasi maçlarda piyon olarak kullanılıyordu ama bu tür kaderler bile

sadece belli bir statüdeki hanımlara açıktı. Başka bir çağda, bu kadınlar efendilerine eşlik ettikleri için öldürülmüş olabilirlerdi.

Ancak Maomao'nun konumu, en azından kurtuldukları için şanslı olduklarını kesin olarak söylemek için bile onlarınkinin çok altındaydı. o kaderi.

Ahh... Şimdi anlıyorum.

İşte arka sarayda iltihaplanan kızgınlık buydu. Eğer sarayın kendisini iğrenç buluyorlarsa onları suçlamak zordu; eğer Majestelerinin kraliyet sevgisini

kendi mutluluklarının peşine düştüler. Bu kadınlar zamanlarından önce arka saraya getirilmiş ve ardından eski imparatorun zehirli dişleri tarafından ısırılmışlardı. Ve bu iki gerçek, dünyayı bir daha asla göremeyeceklerini garantilemek için bir araya geldi.

bu kompleksin duvarlarının dışında. Bu bir kadının kalbine ne yapmalı?

Herkes bu deneyime, kendisini sıradan bir yaşam umudunun ötesinde hırpalamadan katlanamazdı. Şenlü'nün

Maomaodan Kristal Köşk'te hastalanan genç kadını kontrol etmesini istedi. Maomao, Shenlü'nün yeteneklerinden etkilenmişti.

ama bir başka olası açıklama daha vardı, aynı gerçeklerin öbür yüzü: Ya Şenlü öğretmiş olsaydı

Konsolos Lihua'nın eski baş nedimesi Shin, düşük ilacını nasıl yapacaktı? Şahsen değil, ama dolaylı olarak, hizmetçiyi kullanarak o depoda yatıyordu. Bu, Maomao'nun kafasını kurcalayan bir dizi şeyin yerli yerine oturmasını sağlayacaktı.

Hizmetçi kesinlikle geveze tiplerden biriydi. Ondan, Şenlü, Şin ve Lihua arasındaki fay hattı hakkında her şeyi öğrenmiş ve eşinin hamileliğini sezmiş olabilirdi.

"Al bunu baş nedimenin masasına bırak. Eşinizin güvenliği için."

Hizmetçi, ciddi hizmetçi, itaatkâr bir şekilde Shenlü. Eş için kötü olabilecek şeylerin bir listesi olabilirdi. Eşin güvenliği için kaçınılması gereken şeylerin bir listesi. Ama Lihua'ya karşı kin besleyen biri listeyi görürse iddia edilen amacın tam tersine hizmet ediyordu. Kervan tam da o sıralarda ziyarete gelmişti.

Eğer gerçekten istenseydi, listedeki maddelerde hile mümkündü.

Peki bu eşyalar neden karavanda olsun ki? Bir olasılık:

"Bu sefer parfüm istiyorum."

Her yıl birkaç kez ziyarete gelen tüccarlardan birinin kulağına fısıldanan birkaç kelime. Bu alışkanlığı on yıllar boyunca sürdürdüğünüzde, malların doğal olarak sizin istediklerinizi yansıtmaya başladığını göreceksiniz.

Bilinçli bir ölümcül niyet olmasa da kötülük: Maomao'nun bu kötülüğün kökeninde gördüğü şey buydu. Bu kötülüğün bu kadar uzun süre için için yanmasına izin verdi, arka sarayı yavaş yavaş, dolaylı olarak yiyip bitirdi.

Zehirli yüz pudrası, aldığı şekillerden biriydi. Klinikteki kadınlar bunu biliyor olmalıydı. Maomao'nun yaşlı adamının yazdığı dönemde hepsi okuma yazma bilmiyor olamazdı.

ilk uyarılar listesi. Aslında bu odada, klinikteki kadınlara en azından bazen eğitim verildiğini ima eden bir kitaplık vardı.

Acaba bu konuda ona baskı yapmalı mıyım, diye düşündü Maomao, ama

bu fikirden çabucak vazgeçti. Kısmen tanığı ve kanıtı olmadığı için ve belirsiz suçlamalarda bulunmak istemediğı için; kısmen de, söylediğı takdirde buradaki kadınların başına gelebilecekler yüzünden hiçbir şey. Söyledikleri yüzünden klinikten mahrum kalabilecek arka saraydaki diğer hanımları düşünüyordu. Onlara bunu yapmak istemiyordu.

Bu kadınların kızgınlığı sadece artmaya devam edecekti-ama Maomao'nun elinde olan bir şey değildi. Yapabileceğı en fazla şey, etrafındakilere zarar vermediğinden emin olmaya çalışmaktır. Hepsi bu kadardı.

Belki de daha iyi bir çözüm vardı, ama eğer öyleyse, Maomao bunu düşünecek kadar zeki değildi.

Sanırım burada kalmamın bir anlamı yok. Maomao kumaş bohçasını alıp ayağı kalktığı anda

Kitaplık. Etrafta kitap bulundurabilecek kadar paralarının olması, kadınların iyi bir maaş aldıklarını gösteriyordu. Maomao aklına takılmaya başlayan soruları gizlemek için kitaplığın önünde durdu.

Şenlü, "Kitaplarımızla ilgileniyorsanız, bir tanesini ödünç almaktan çekinmeyin," dedi. "Sadece geri getirdiğinizden emin olun, lütfen."

O böyle söyleyince Maomao bir şey seçmemenin kabalık olacağını düşünmeye başladı.

Sonra Şenlü ekledi, "Sanki bazı insanlar ödünç aldıklarını geri getirmekten daha fazlasını yapmak zorundaymış gibi görünüyor... Çünkü bazen rafta eskisinden daha fazla kitap buluyoruz. Bu çok tuhaf bir şey."

"Belki de birinin yoluna çıkmışlardır. Bu senin için zengin olmaktır." Gerçekten de rafta pek de ilginç olmayan kitaplar vardı. Birçoğu itaatkâr bir eş olmakla ilgiliydi -belki de varlıklı ailelerden gelen kadınların kişisel odaları

sıkışık hissetmeye başladı.

Burada okumaya değer bir şeyler olabilir, diye düşündü Maomao, gözleri tek ve kalın bir cilde takıldığı anda.

Onu çıkardı ve açtığı anda eşsiz bir niteliğı olduğunu keşfetti raftaki kitaplar arasında: resimliydi. Bu kadar büyük, bu kadar resimli bir kitap mı? Çok pahalı olmalıydı.

Böcek resimleri, hiç de değil, diye düşündü alaycı bir sırıtışla. Shisui buna baktığı için çok heyecanlanırdı. Aslında, muhtemelen tek

Maomao'nun aklına böyle bir şeye biri geliyordu.

Maomao sayfaların arasına sıkıştırılmış bir kağıt parçası fark etti. Sayfayı çevirdi, baktı ve durakladı. Yabancı bir ülkeden gelen bir kelebeği tasvir ediyordu. Gecenin muhteşem kelebeği, rengiyle soluk mavi ile soluk yeşil arasında bir yerde geziniyordu. Etrafı onlarla çevrili bir figür, bir ay tanrıçası kadar ilahi görünürdü. Aklıma geldi de, Shisui bir kitapta böcekleri görmekle ilgili bir şeyler söylemişti. Kastettiği bu muydu?

"Bu ansiklopedi de birinin bir şey mi?"

"Oh, o mu? Evet, buraya bırakılmıştı. Sanırım bir ay kadar önce."

Yaklaşık bir ay önce. Elçiler gittikten, ziyafetleri bittikten çok sonra. Kitap daha önce buraya gelmediyse, Shisui'nin eline geçtiğini varsaymak çok doğal görünüyordu.

Maomao, *bunun ortalama bir hizmetçi kadının sahip olabileceği türden bir şey olduğunu sanmıyorum*, diye düşündü. Aslında bundan emindi.

Ve bu kadar büyük bir kitap asla bir köylünün eline geçemezdi. Peki Shisui neydi o zaman? Özel bir ailenin kızı.

Zengin bir tüccar ailesi mi? Sonra Maomao, Shisui'nin böcek resimleri çizdiği defteri hatırladı. Atıştırmalıkları paketlemek için kullanılan kâğıtların arkasını kullanmıştı ama yine de arka sarayda bu kâğıtlardan bol miktarda bulmak kolay olamazdı.

Sadece kâğıda erişimi yoktu; okuma yazması da vardı.

Maomao, böyle birinin çamaşırhane hizmetçiliğinden daha yükseğe çıkamayacağına inanamıyordu. (Belki de Shisui'nin kişiliği onu geride tutmuştu; bu mantıklı olurdu.) Ama sonra...

Maomao'nun düşünceleri odanın kapısının gümbürtüyle açılmasıyla bölündü. Bir haremağası orada duruyordu.

"Şenlü." Sesi bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede yüksekti. "Dikkatli olsan iyi edersin." Ve yine bir kadın için şaşırtıcı derecede alçaktı.

Kapının girişinde, arka sarayın erkek açlığı çeken hanımlarını çılgık bırakan badem gözlü güzel yeni gelen duruyordu. Bir erkek için biraz kısa, ama bir kadın için biraz uzun görünüyordu. Aynı şekilde, bir erkeğe ait olamayacak kadar yumuşak ama bir kadın için fazla keskin olan yanakları da öyle. Sol kolu

Maomao onun parmaklarının titrediğini fark ettiğini düşünse de yanında gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Hikayesi ne? diye merak etti.

Hadımın yüzüne düzgün kaşlar çizmek için kaş karası kullanıldığını varsayalım. Biraz bayat görünümlü ruj ekleyin ve ifadesine gelince, ekşi görünümünü aynen olduğu gibi bırakın. Ona dikkat çekici olmayan bir hizmetçi kadın kıyafeti giydirin.

Ve ölü kadın, Suirei, orada duruyor olacaktı.

Yüzleri hatırlama konusunda hiçbir zaman iyi olmayan Maomao bile Suirei'yi hatırladı. Kadın unutulamayacak kadar etkileyiciydi.

"Söylediklerinden aşağı yukarı anladım." Şenlü gözlerini kocaman açmış Maomao'ya bakıyordu.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Bu beni bir ceset olmaktan kurtardı." Tamamen duygusuz ses tonu onu daha da az Kadınsı. Suirei kapıyı kapattı ve odada sadece üçü kaldı. Bir pencere vardı ama kafesliydi ve oradan kaçmak mümkün değildi.

Bağırmalı mıyım? Maomao merak etti. Suirei'nin elinde muhtemelen bir tür zehirle kaplı birkaç iğne parıldıyordu. *Her ne kadar ne kullandığını merak etsem de...*

Maomao bile bunun zamanı olmadığını biliyordu. Toksinlerin hangi semptomları gösterdiğini öğrenmek için küçük bir iğneye bir dakika bile ayıramazdı. neden olabilir.

Suirei ona doğru gelirken Maomao bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Sonra topukları duvara çarptı.

Tamam, şimdi ne olacak? Elinde bez bohçası vardı. alkol ve pelin otu. Alkolü Suirei'nin gözlerine fırlatıp dikkatini dağıtarak kaçmayı deneyebilirdi ama bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, Suirei'nin neden burada gizli görevde olduğu, neyin peşinde olduğu gibi pek çok sorusu vardı.

Maomao ölümcül bir dezavantaja sahipmiş gibi görünebilirdi ama öyle değildi: "Eğer işimi burada ve şimdi bitirirsen, beni ve seni hemen bulurlar." Ne de olsa Konsolos Gyokuyou'nun yemek tadımcısıydı. Pek çok saray kadınının aksine, kısa sürede ve acı bir şekilde özlemişti. Ve yaşlı adam onu, muayenehaneden ayrıldıktan sonra nereye gittiğini ve ne yaptığını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. O ve onunla birlikte olan herkes okula yeterince çabuk varmıştı. Asıl soru şuydu.

Ondan sonra kliniğe gittiğini herkes fark ederdi.

"Mümkünse bunu sessizce yapmak istiyorum." Belki de erkekti Suirei'nin sesine sertliğini veren kostümdü; başka kimse onun kadın olduğunu anlayamazdı. Ama bir de titreyen sol eli vardı.

"Bu diriliş ilacının bir yan etkisi mi?" Maomao sordu. Ne de olsa ilaç aslında kullanıcıyı öldürüyordu. Vücudu hayata dönse bile, orijinal haliyle yeniden canlanamayabilirdi. Suirei bunu biliyor olmalıydı ama yine de ilacı kullanmış, İmparator'un kendisini alt etmeye niyetlenmişti.

"Ne olmuş ona?" Suirei söyledi. Hâlâ iğneleri tutuyordu. Onlara pek ihtiyacı yoktu; Şenlü'yle birlikte fiziksel olarak zayıf Maomao'yu kolayca alt . "Her neyse, elimizde daha önemli şeyler var. İş."

"Tam olarak nasıl yani?" Maomao'nun kalbi kulaklarında çarpıyordu ve ter içinde kalmıştı ama sesi hâlâ soğukkanlıydı - bu bir lanet de olabilirdi, böyle anlarda Nimet. Ne yapacaklarını görmek için diğer kadınları yakından izledi, bir adım sonrasını düşünmeye çalıştı. Oradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Belli ki kaçmak için bir yol bulmayı umuyorsun, ama ben olsam hiçbir şey denememeni öneririm." Bununla birlikte Suirei yavaşça kapıyı tekrar açtı. Maomao'nun gördüğü ilk şey solgun bir el oldu. Suirei onu yakaladı ve sahibini sürükleyerek odanın içine soktu. Bu el uzun boylu bir saray kadınına aitti - uzun boylu ama çarpıcı bir şekilde kız gibi.

"Özür dilerim, Maomao..."

Shisui'ydi. Suirei sağlam kolunu Shisui'nin boynuna doladı ve titreyen sol eliyle iğneleri ona doğru tuttu. Shisui belli ki çok acı çekiyordu ve şimdi bir rehineydi. Maomao sadece dişlerini sıkabildi.

Suirei, "Ona ne olacağını umursamıyorsan durma, dene," dedi. Sesi popüler bir tiyatro oyunundaki kötü adam gibi çıkıyordu. Maomao yumruklarını öyle sert sıktı ki tırnaklarının avuçlarını ısırdığını hissetti. Keşke bu işi de aynı yumruklarla çözebilseydi; ne kadar basit olurdu.

Onun yerine "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Buradan benimle birlikte ayrılmanı."

"Ve buradan canlı çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Maomao'yu kalkan olarak kullanmayı deneyebilirdi ama bu pek işe yaramayacaktı. Ve Maomao, Suirei'nin tek niyeti tekrar dışarı çıkmaksa neden haremağası kılığına girip buraya gizlice girme zahmetine katlandığını merak ediyordu.

Suirei, yüzü bir oyuncak bebeğinki kadar donuk, başını salladı. ". Ve geleceğiz." Sonra ekledi: "Benimle geleceksin."

Maomao ona kaşlarını çattı. Bir rehinenin ona bir faydası olacağını mı düşünüyordu? Arka sarayı terk ettiği için kimse cezadan kaçamayacaktı. Kesinlikle Suirei değil, zaten bir yalanla içeri girmişti. kılık değiştirdi. Maomao neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı: Suirei'nin bu kadar sık bir düşünür olduğunu düşünmemişti.

Ancak o anda Suirei'nin dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Diriliş ilacının nasıl yapıldığını merak etmiyor musun?"

Maomao'nun kalbi daha da sert atmaya başladı.

Lanet olası pis bir numara. Artık Suirei'nin hafife alınacak bir kadın olmadığından çok daha emindi.

Bölüm 9: Tilki ve Tanuki Zekâlarını Eşleştiriyor

Başkentte batıda bir tanuki ve doğuda bir tilki olduğu söylenirdi. Li'de ordunun karargahı

Öyle ki "doğu" bazen orduyu, "batı" ise sivil bürokrasiyi ifade etmek için kullanılıyordu.

Çok eski zamanlardan beri insanlar vahşi hayvanların saygıdeğer bir yaşa geldiklerinde doğaüstü ruhlara dönüştüklerine inanırlardı. Basen bazen *bu* ikisine olan şeyin de *bu* olabileceğini düşünüyordu.

Batının tanukisi, kuzeydeki Shihoku- shu hükümdarının oğlu Shishou'ydu. Gerçi "oğul" kelimesi biraz yanıltıcıydı; o aslında bir damattı. Karısının ailesi onu klanlarına kabul etmişti.

Ailevi durumuna rağmen, imparatoriçenin gözüne girmeyi başarmış ve böylece daha çocukken bile önemli bir varlık olmuştu.

genç adam. İmparatoriçe uzun süredir mezarda olmasına rağmen, Shishou'nun iri cüssesi sarayda hâlâ göze çarpıyordu.

Doğudaki tilkiye gelince, o stratejist olarak adlandırılan Lakan'dı. Kendisi de uzun süredir tanınan bir aileden gelmesine rağmen, gücü ve ayrıcalığı Shishou'nunkinin yanına bile yaklaşamazdı. Yine de resmi makamlar arasında zımni bir anlayış vardı: Lakan, hiçbir koşulda birlikte olunmaması gereken tek adamdı, kavga çıkardı.

Basen'in babası ona kendi önyargılarının onu kontrol etmesine izin vermemesi gerektiğini öğretmişti ama bazen bundan kaçınmak imkânsızdı. Tanuki ve tilkiyle karşı karşıya kalan Basen sadece titreyerek durabildi.

Ne yapmalıyız? Gözleriyle ustasına sormaya çalıştı. Hayır, efendisi değil; aslında, eğer efendisi

hazır bulunmuştı. Ancak yanındaki maskeli kişi, arka sarayın Jinshi olarak tanıdığı yüce şahsiyet değildi. Uzun cübbe, neredeyse üç *güneş* ya da on santimetre yükseklik ekleyen platform ayakkabıları gizlerken, cübbenin omuzlarına pamuk doldurulmuştu.

onları daha geniş gösteriyordu. Tüm bunlar, kişinin gerçek boyutunu ve şeklini oldukça güzel bir şekilde gizleyerek onu

Jinshi için doğal bir dublöre dönüşecek kadar kısa

-Daha doğrusu, İmparatorluk'un küçük kardeşi için.

Basen'in yoldaşı belli bir kendini beğenmişlik içindeydi. Kambur bir sırt ve isteksiz bir hava vardı ama İmparatorluğun küçük kardeşinden beklenen kişilik buydu. Herkes o olduğuna inanabilirdi.

Diğer tarafta bir tanuki ve bir tilki varsa, Basen'in tarafında bir köpek vardı - uyuz bir cur da değil, daha çok gururlu bir avcı gibi bir şey Köpek.

"Peki siz ne iş getirdiniz?" Basen geçici efendisi adına konuştu. Adam maske takıyordu çünkü küçük bir çocukken yüzünde meydana gelen yanıklar konusunda bilinçliydi. Toplum içinde nadiren konuşurdu, ama eğer konuşursa, Sesinin tuhaf olduğunu düşünen biri varsa, bu hikâye her şeyi açıklamaya yeter de artar bile.

Zamanının çoğunu odasına kapanıp, bir şeyler yaparak geçiriyordu. Evrak işleri; mahkeme heyetinin karşısına çıkmayalı neredeyse bir ay olmuştu. Şimdi bile koltuğunda öylece oturuyor, hiçbir şey söylemiyordu. konuşacağına dair bir işaret yoktu. Ama bu iyiydi. Böyle olması gerekiyordu.

Konseye çok nadiren bir vekil gönderirdi. Gönderdiğinde de bu sadece yaptığı evrak işlerini teslim etmek içindi. İmparator'un küçük kardeşi ne kadar kalın kafalı görünürse o kadar iyiydi. Varisin kendi istediği buydu ve hükümdar da buna izin verdi. Neden, tam olarak ne için? tercih edecekleri ve buna izin verecekleri - Basen'in merak edecek durumda olduğu bir şey değildi.

"Oh, Tanrım, sadece bugün böyle alışılmadık bir varlıkla onurlandırıldık; belki bir parça çay güzel olabilir diye düşündüm bir fikir. Askeri konseye kadar hala bolca vaktimiz var" dedi.

Lakan. söylemek gerekirse, askeri konseye kadar bolca zamanı vardı;

Basen efendisinin programı hakkında hiçbir şey söylememiştir. Ne var ki Lakan'ın başkalarının takvimine saygı göstermesi pek mümkün değildi. "Bugün burada olduğu için belki Sör Shishou da bize katılmak ister diye düşündüm."

Lakan'ın arkasında elinde bir şişe tutan bir astı vardı. Görünüşe göre İthal üzüm şarabı, ama içinde sadece meyve suyu olduğuna şüphe yok. Basen'in babası ona tek gözlü eksantrik adamın tüy sıklet bir içici olduğundan bahsetmişti.

"Kim, ben mi?" diye gülümsedi kurnaz yaşlı tanuki. Basen, Shishou'nun o iri göbeğinde ne taşıdığını bilmiyordu; tek bildiği, insanın sürekli tetikte olması gerektiği, çünkü hem kendisi hem de onun için zararlı bir şey olabilirdi. Normalde bu davetten kolayca sıyrılabilirdi. Basen, eksantrik ordu komutanının bile kendisinden daha yüksek mevkideki bir adamı öylece kandıramayacağını ve kandırmayacağını düşündü. En azından öyle olmamasını içtenlikle umuyordu.

Ancak tanuki beklediğinden çok daha misafirperver çıktı. "Korkarım içki içerken paylaşacak ilginç hikâyelerim yok," dedi.

Bu Basen'i zor durumda bıraktı. Yapılacak tek şeyin reddetmek olduğunu düşünerek ağzını açtı, ama sonra bir çekiştirme hissetti Kol. Onu durduran maskeli dublördü. Bu, adamların söyleyeceklerini duymak istediği anlamına mı geliyordu? O zaman Basen, sadece dublörün emriyle de olsa daveti kabul etmek zorunda kalacaktı. Geriye doğru bir adım attı. "İçeriye gidelim mi?

Avlu o zaman?" "Efendisinin" ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ama Basen bir hizmetkârdı ve bu da hizmet edeceği anlamına geliyordu.

Orta avlu sonbaharın işaretleriyle doluydu. Osmanthus çiçekleri güçlü bir aroma yayıyordu. Tatlıydı ama Basen bundan pek hoşlanmamıştı.

Ancak stratejist, çiçeklerin hemen yakınında bir açık hava pavyonu seçti ve ardından bir kölesine gümüş fincanlar hazırlaması talimatını verdi.

Üçü dairesel bir taş masanın etrafında oturmuş, yılanan korkan kurbağadan korkan sümüklüböcekten korkan yılan gibi birbirlerine bakıyorlardı. Basen maskeli lordun arkasında duruyordu.

Lakan, "Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun tadını en iyi narin bir cam kaptan çıkarabilirsiniz - daha hoş kokulu ve göze daha hoş geliyor," dedi ve biraz döktü

Şişesinden meyve suyu - açık yeşil bir sıvı. Gerçekten de osmanthus kokusuna karışan iğrenç bir kokusu vardı. Basen zehirli olup olmadığını anlamak için içeceğin tadına bakması gerekip gerekmediğini merak etti ama görünüşe göre gümüş bardaklar buna gerek kalmaması için tasarlanmıştı.

Stratejist önündeki üç fincanı dizdi ve diğer iki adamın önce içeceklerini seçmelerine izin verdikten sonra kalan fincanın içindekileri tek bir yudumda içti.

Bu gösteri diğerlerine içmemek için bir bahane bırakmadı, böylece tanuki ve Basen'in geçici efendisi bardaklarını dudaklarına götürdüler. İkincisi içmek için maskesini indirdi, sonra Basen'in kolunu çekti.

Basen, "Tadının çok güzel ve ferahlatıcı olduğunu söylüyor," dedi. En çok

İnzivaya çekilmiş prensesin maskeli adam kadar suskun olmayacağından şüpheleniliyordu. Bu düşünce Basen'in neredeyse gülümsemesine neden oluyordu.

-Ama eğer yanındaki adam bu durumda konuşursa, gerçek kimliği ortaya çıkabilir.

Stratejist maskeli lorda .

bir süredir eğleniyordu. Basen onun aklında bir tür yaramazlık varmış gibi görüldüğünü düşündü ama ne olabileceğini bilmiyordu.

Yaşlı tanuki fincanını çevirerek aromanın tadını çıkardı ve ardından içti. Bir an için hoşnutsuz bir ifade belirdi ama sonra, içkinin tüm aromasını ortaya çıkarması için gerçekten de cam bir kaba ihtiyacı vardı.

Diğerlerinin içeceklerini bitirdiğini gören Lakan, cübbesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası çıkardı. Diğer ikisi ona doğru eğildi; Lakan sırtarak kâğıdı açtı.

Basen ne olduğunu gördüğünde neredeyse boğulacaktı ama soğukkanlılığını korumayı başardı ve sakin bir şekilde etrafına bakındı. Tanuki, tilki ve köpeğin her birinin bir görevlisi vardı; yoksa burada kimse yoktu. Yine de böyle bir şeyi nasıl bu kadar gururla sergileyebilirdi?

Kâğıtta çok detaylı bir şekilde çizilmiş bir ateşli silah planı vardı. Basen'in geçmişte kullandığı gibi geleneksel bir feifa değildi, Ama son modellerden biriydi, küçük ve hafifti. Muhtemelen plan, yakın zamanda avda gerçek efendisine saldırmak için kullanılan silah analiz edilerek hazırlanmıştı.

"Bunun batıdan gelen en yeni modellerden biri olduğuna inanıyorum.

Dikkatle izleyin! İşte gerçek yenilik bu; artık sigorta yok," dedi Lakan, silahın tetiğini işaret ediyordu. Çekicin ucunda bir fûnye değil, başka bir şey varmış gibi görünüyordu. Basen ona baktı, biraz şaşkın.

Lakan, monoklünün arkasındaki gözünü kısarak, "Belki resimden anlaşılması o kadar kolay değil ama burada bir çakmaktaşı var," dedi. "Fitil ihtiyacını ortadan kaldırıyor. Daha az yanlış ateşleme ve oldukça basit bir yapı."

"Çok etkileyici." Shishou sakalını sıvazladı. Yine de ifadesi esrarengizdi.

"Evet, gerçekten de - eğer bunları seri olarak üretebilirsek, ordunun organizasyonunda devrim yaratabiliriz. Daha sıkı, daha hareketli oluşumlar - çok güzel olurdu. Yatay hareket edebilen bir Lance gibi."

"Lance" derken bir Shogi taşından bahsediyor gibiydi. Sadece ileriye doğru saldıran bir taş alınıp ona yanal hareket verilebilseydi, ne büyük bir tehdit olurdu.

Lakan, "Böyle bir silahın, varisin hayatını tehlikeye atmaya cüret edebilecek haydutların elinde olduğunu düşünmek," dedi. Başını salladı dramatik bir şekilde, ama dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. Bundan zevk alıyordu - biraz ilgisiz Basen bile bunu anlayabiliyordu.

"Gerçekten de tuhaf," dedi Shishou. "Sence şeytanlar bu tür aletleri nasıl ele geçirmiş olabilirler?"

"Mükemmel bir soru. Bunu yanıtlamanın senin görevin olduğunu sanıyordum," dedi Lakan.

"Prensip olarak evet, ama... Bunu bilebilecek kişilerden bu cevabı almakla görevli kişinin biraz fazla hevesli olduğunu söylemekten üzgünüm ve şimdi korkarım ki hiçbir bize bir şey söylemiyor."

Kişinin ne konuda aşırı hevesli olduğunu tahmin etmek yeterince kolaydı. Suçluların, hele hele kraliyet ailesinin bir üyesine suikast düzenlemek isteyenlerin hiçbir hakkı yoktu. Yine de, bunu elde etmek için Değerli bilgiler vermesi gereken insanlara işkence etme konusunda "aşırı hevesli" olmak büyük bir yanlış adımdı. Shishou'nun adamları işlerinde gerçekten bu kadar kötü müydü?

"Keşke en azından çıkış noktalarını bulabilseydik." Lakan

Kollarını kavuşturdu, sonra kolundan kâğıda sarılı bir paket çıkardı. Bir dilim ay çöreği olduğu anlaşıyordu; bir ısırık aldı, Gürültüyle çiğnedi ve yutkundu, bazı kırıntılar çenesini kaplayan kirli sakala takıldı. Arkasında duran görevli öfkeyle onu izledi. "Acaba hiçbir şey duymamış olabilir misiniz?" Atıştırmalıkların tatlı kokusu, osmanthus ve meyve suyu karışımına karıştı. Lakan'ın gözleri parlıyordu ve sanki tüm bu egzersiz onu eğlendirmiş gibi gülümsüyordu.

"Böyle bir şey öğrenmiş olsaydım uzun zaman önce bildirirdim," diye cevap verdi Shishou, fincanının kalanını sallayarak. içmek için hiçbir harekette bulunmadı, sadece bakmakla yetindi.

"Öyle mi? Çok yazık," dedi Lakan ve derin bir iç çekti. Sonra planları cüppesinin içine geri soktu ve başka bir plan çıkardı. bir kağıt parçası. "Asıl işimize dönelim o zaman."

Basen şaşırmıştı: Lakan'ın asıl konuşmak istediği şey feifa değil miydi? Stratejistin entrikaları kanı soğutarak Basen'e aklında ne olabileceğini merak ettirdi. İşte o zaman bir sonraki kâğıt parçasını açtı, beyaz ve siyah numaralandırılmış dairelerle kaplı bir diyagram ortaya çıkıyor.

Basen kendini durduramadan, "Ben... Bu..." dedi. Lakan'ın arkasında duran görevlinin yüzü mesafeli bir hal almıştı, Basen'e bir şekilde babası Gaoshun'u hatırlatan müstakil bir yönü vardı. Şüphesiz bu adamın da kendi mücadeleleri vardı; Basen ona derin bir sempati duyuyordu.

"Bu, karımla dün oynadığımız Go oyununun bir diyagramı."

"Karım mı?"

Evet, hikâyeleri duymuştu, eksantrik Lakan'ın zevk bölgesinden bir fahişeyi satın aldığına dair söylentileri. Onlar onun için ödediği parayla küçük bir şato satın alabileceğini ve eğlence bölgesinin on gün on gün boyunca kutlama yaptığını iddia etti. Geceler.

Lakan'ın yüzü, sevgilisi hakkında ağıtlar yakan bir adamın yüzüne dönüşmüştü ve bu değişimin Lakan'ın gözünden kaçmadığı belliydi. Diğerleri. Maskeli lordun omuzları titrerken, tanuki açıkça kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"İnce bilenmiş iki bıçağın çarpışması gibi bir oyun daha. Oh, Oynarken kaç kez nabzımın hızlanmaya başladığını anlatamam..." Lakan söylüyordu. Basen'in kadın-erkek ilişkileri hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı ama stratejistin nasıl olmaları gerektiğine dair çarpık bir fikri vardı. Övgü dolu sözlerine devam etti: "Oyunun ortasında *böyle* bir hamle yapacağını hiç düşünmemiştim. payı kurtuldum ama o bir sonraki taşla tekrar üzerime geldi."

Lakan şimdi ihtişamlıydı, yüzü kızarmıştı. Ama bir Go oyunundan bahsediyordu ve Basen'in masa oyunlarına hiç ilgisi yoktu, her şey onun kafasının üzerinden geçti. Ya da en azından, bu kadar heyecan verici olan şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Tam da monologun ne kadar süreceğini merak etmeye başlamışken devam edeceğini anlayan tanuki ayağa kalktı. "Güzel konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim ama yapmam gereken işler var. İçki için teşekkür ederim." "Ne kadar yazık. İyi bir maçı, gerçekten iyi bir maçı. Ben olacağım

Diyagramın bir kopyasını, yorumlarımin yer aldığı bir kitapçıkla birlikte size göndereceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, ama zahmet etmenize gerek yok." Bu fikir tanukinin bile katlanabileceğinden fazlaydı.

"Oh, hiç sorun değil, hiç sorun değil, Sir Shishou. Bir önceki oyunumdaki diyagramı bile ekleyeceğim ve umarım onlara bak."

İnsanlara bir şeyler yutturmakta çok başarılıydı; hakkını vermek gerekirdi. Shishou, görünüşe bakılırsa oyuna devam etmenin daha kolay olacağına karar vererek sonunda başını salladı.

Lakan güldü. "Ha ha ha. Görüyorsunuz, tartışmaya gerek yoktu. Ah, evet, bunu da eklesem nasıl olur? Cam bir fincanda bu güzel *kırmızının* tadını çıkarmanızı çok isterim. Birbirimizle konuşmaktan çok hoşlanıyoruz; oturup sizinle eşlerimiz hakkında güzel, uzun sohbet yapmak harika olurdu."

"Gerçekten."

"Dediğim gibi, bazı şeyleri yeniden düşünmenizi dilerim."

Hmm, diye düşündü Basen. Maskeli Lord da aynı şeyi düşünüyor gibiydi, çünkü omuzları hafifçe kaymıştı. Ancak Shishou şöyle dedi başka bir şey söylemedi, sadece pavyondan ayrıldı. Basen köşkten içeri baktı.

Geride bıraktığı gümüş bardakta hâlâ bir ağız dolusu meyve suyu vardı.

"Alışılmadık bir renk, değil mi? İster inanın ister inanmayın, dünyada bazı üzümler yeşildir," dedi Lakan. Meyve suyu açık yeşil renkteydi. Kesinlikle

kırmızı değil. "Tıpkı büyük amcamın dediği gibi," diye devam etti Lakan, son ay kekini ağzına atıp bir ağız dolusu meyve suyuyla yıkarken. "Şimdi, 180. hareketten devam edelim," dedi, yorumuna devam ediyor.

Köşkte kalan dört kişiden üçünün yüzünde mesafeli ve cam gibi bir ifade vardı.

Tam bir saat sonra Basen ve geçici efendisi ofise döndüler; neredeyse hiç hareket etmemiş olmalarına rağmen kendilerini son derece yorgun hissediyorlardı.

"Saçımı düzeltsem olur mu?"

"Devam et. Acele etmeyin; ben nöbet tutacağım."

Basen ve maskeli lord odada yalnızdı. Basen Maskeli lordun gün boyunca söylediği ilk şey olan sorgulama sesi, bir erkek için biraz yüksek geliyordu.

Maske çıktı ve bir yanağa bastıran tek bir örgü güzel saç ortaya çıktı. Profilden görünen yüz ince ve klasik bir güzelliğe sahipti; Basen'e bu kişinin babasıyla aynı yaşta olduğu söylenmişti, Gaoshun, ama en az on yaş daha genç görünüyorlardı. Platform ayakkabıları olmasa bile boyları beş şaku yedi güneş, yani 170 santimetre civarındaydı. Dik durduklarında

çok yakışıklı bir devlet memurunun yerine rahatlıkla geçebilirdi.

Bir yıl öncesine kadar kimse buna inanmazdı.

Bu kişi arka sarayda yaşamıştı; hatta gözde dört eşten biriydi.

Yani, eski Saf Eş, Ah-Duo.

"Tilki öyle bir ucube ki, tanuki onunla kıyaslandığında düpedüz normal görünüyor," dedi açıkça, sonra masaya oturdu ve üzerine yığılmış kâğıtları inceledi. Bunların çoğu Basen'in gerçek ustasının uğraştığı işlerdi ama aralarına İmparator'dan gelen gizli görevler de karışmıştı.

"Stratejiste karşı galip gelebilecek pek yoktur."

"Yine de karısına karşı yumuşak bir noktası var gibi
görünüyor." "...Ve kızına."

Basen o kızı düşündü ve derin bir iç çekti. Babası gibi bir memur olmak istiyordu ama onun gibi çalışmaktan ezilmek de istemiyordu. Görünen o ki, Basen'in

Kişilik zaten bu yönde eğilimliydi.

Basen, efendisinin kızla bu kadar içli dışlı olmasının nedeninin büyük olasılıkla kızın babası olduğunu düşünüyordu. Kızın kendisi gayrimeşru bir doğumla dünyaya gelmişti ama babasının sadece bir çocuğu daha vardı.

Yakın bir aile üyesi, evlat edindiği bir yeğen. Eğer efendisi genç kadını kendi çevresine çekebilirse, tilki stratejistine karşı bir koz elde edebilirdi.

Basen yine de bunun bu kadar kolay olacağından şüpheliydi. Gerçek şu ki

Kızın stratejistin kızı olması, onunla başa çıkmayı zorlaştırıyordu ve gerçekten de Ah-Duo'ya bu kadar ani ihtiyaç duyulmasının nedeni sabah efendisinin yerine geçmesinin onunla bir ilgisi vardı. Yani, Maomao adındaki kız eve gelmemiştir. Eşi

Gyokuyou dün gece onun kayıp olduğunu bildirmişti.

"Biri öğrenirse ne olacağını düşünüyorsun?" "Söyleme bile."

Ah-Duo'nun sesi alaycıydı ama Basen başını ellerinin arasına almaktan başka bir şey yapamadı. Saç çizgisi için korkmasına neden oldu - gerçekten de babasıyla aynı yolda ilerliyor olmasından korkuyordu.

Bölüm 10: İzler

"Maomao hâlâ dönmedi."

Bir gece önce Jinshi'ye gelen mektubun özeti buydu. Bundan daha özenli bir şekilde ifade edilmişti (formalite talep etmişti), ama el yazısında belirgin bir aciliyet vardı Yazanın Yeşim olduğunu varsaydı.

Pavyon'un baş nedimesi, yani gerçekten de yıpranmış olmalıydı. Bu kadın, kendi dadısı Suiren'in Yeşim Köşkü'nde görev yaptıktan sonra "son derece yetenekli" olarak övdüğü kadındı

Jinshi Maomao'yu bir süreliğine geri götürdüğünde.

Dürüst olmak gerekirse, Jinshi kızın bir gece için tek başına iyi olacağını düşünüyordu. Zaman zaman dışarı çıkıyordu.

Kendisi de buna birden fazla kez şahit olmuştu ama genellikle sabaha kadar geri dönüyordu. Bu yüzden tüm bu olanları şaşırtıcı buluyordu.

Yeşim Köşkü'ne vardığında, daha uzun süredir hizmet eden hizmetli hanımlar onu endişeyle izledi. İşlerini yapıyorlardı ama dikkatleri dağınık görünüyordu. Daha yeni kızlar ise gayretle çalışıyordu.

Oturma odasına girdiğinde Konsolos Gyokuyou'yu geniş bir kanepede uzanmış buldu. Prenses Lingli başka bir odada oyun oynuyordu. Baş nedimesi Hongniang da oradaydı ve yüzü asıktı. Gyokuyou ağzının önünde katlanabilir bir yelpaze tutuyordu, ancak aşağı yukarı her zamanki gibi görünüyordu.

"İyi görünüyorsunuz leydim," dedi Jinshi.

Gyokuyou formalitelerle vakit kaybetmeyeceğini açıkça belli ederek, "Hiç de değil," diye cevap verdi. Belli ki bu durum karşısında görüldüğünden daha az soğukkanlıydı. "Ben de senin ama görünüşe göre en azından bu konuda yanılmışım."

"Gerçekten leydim, hiç bu kadar kaba bir şey yaptım mı?" Gerçek şu ki, Jinshi de onun endişesini paylaşıyordu.

"Acaba gidip burnunu yeni tehlikeli işlere mi soktu?" dedi Gyokuyou.

"Ne yaptığını biliyor muyuz?"

Hongniang, "Evet, dünden önceki gün öğlene kadar," diye araya girdi. Maomao'nun yakı için pelin otu hazırlamak üzere tıbbi ofise gittiğini açıkladı. Luomen, arka saray için sağlıkla ilgili hazırladığı listeden bahsetmiş ve Maomao'nun bu fikre çok sıcak baktığını söylemişti.

"Belki de pratik çalışmalar için enstitüye gitmiştir."

Luomen söylemişti ve mekânı işleten yaşlı haremağası Maomao'nun gerçekten de orada olduğunu doğruladı. Ama ondan sonra sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Pelin otu almaya gitmiş, sonra da okula doğru ilerlemişti.

Ondan sonra nereye gitmişti?

Hongniang, "Sadece bir şeye kapıldığını düşünebilirim," dedi. dedi. Yeterince sakın görünüyordu ama tavırlarında bir sıkıntı ve Maomao'yu savunmak için bariz bir istek vardı. "Kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu." Ne de olsa Hongniang, Gyokuyou'nun hizmetçisiydi. O bir şey yapamazdı

tek başına yapamazdı. Jinshi'ye güvenmek zorundaydı.

Jinshi kollarını kavuşturdu ve homurdandı. Hayal etmek zordu Maomao'ya kendi isteğiyle ortadan kaybolması için ilham verecek herhangi bir şey. Bazen kaba olabiliyordu ama yerini biliyordu. Aynı şekilde, kendi değerini de küçümsemek gibi bir huyu vardı ama metresini izinsiz terk etmesinin cezasını çekeceğini kesinlikle biliyordu. Ya belirli bir şey vardı

eve gelmesini engelleyen bir durum vardı, ya da geri dönemeyecek hale getirilmişti. Bu düşünebileceği en kötü şeydi.

"Birinin ona karşı bir tür kını olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Gyokuyou sordu. İki binden fazla kadın ve bir

Arka saraydaki bin hadım, bir kişinin geçinemediği bir ya da iki kişi olmak zorundaydı ve bazen böyle

farklılıkların gerçek bir zarara dönüşebileceği düşünülebilir. "Kin

mi? Ona karşı mı? Sanırım çok var," dedi Hongniang. Hepsi sessizliğe gömüldü. Kimsenin inkâr edemediği gerçek şuydu

rahatsız edici. Özellikle Kristal Köşk'teki kadınlardan bazıları muhtemelen Maomao'ya diş biliyordu.

"Maomao fiziksel güce karşı koyamaz," dedi Gyokuyou dedi. Genç bayan zehirler konusunda oldukça bilgiliydi ama küçük ve fiziksel olarak güçlü değil. "Eğer bütün bir grup ona saldırsaydı, ölmüş olurdu."

"Evet, bu doğru," dedi Gaoshun, kaşları çatılmış bir halde. "Ama nedense bir sonraki hayata yalnız gideceğinden şüpheliyim..."

Hepsi tekrar sessizliğe gömüldü. Odadaki herkes Maomao'yu tanıyordu.

Fiziksel şiddet karşısında bile sessizce gitmeyeceğini bilecek kadar iyi.

Aklını çalıştıracak ve

saldırganlardan en az birini kendisiyle birlikte götürmenin bir

yolunu bulur. "Ancak şu anda, saldırganlardan en az birini

Bu da onun cezalandırılması gerektiği anlamına geliyor," dedi Jinshi.

Maomao'ya sık sık özel muamele yapılıyordu ama

Ne yazık ki bir yerde sınırı çizmek zorundaydılar. "Bunu söyledikten

sonra," diye devam etti, "onu cezalandırmadan önce, onu bulmalıyız."

En iyisinin, onun adımlarını bir kez daha takip etmek olacağına karar verdi.

Muayenehaneye vardıklarında ince bıyıklı doktor onları çayla karşıladı ama morali bozuk görünüyordu.

Luomen sakince bir şeyler yazıyordu. Jinshi ve grubu ortaya çıktığında, bir bacağını sürükleyerek onları karşılamaya geldi.

"Maomao için gelmiş olmalısınız." Luomen oldukça anlayışlıydı.

Ondan yararlı bilgiler almaları, suratı asık doktordan almalarından daha olası görünüyordu.

"Hikâyeti tekrar anlatmanı istiyorum," dedi Jinshi.

"Elbette," dedi Luomen ve olayları basit ama açık bir şekilde özetlemeye başladı. Ne yazık ki, Jinshi'nin Yeşim Köşkü'nde duymadığı hiçbir bilgi vermedi.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, efendim."

Jinshi sinirlenmeye başlamıştı. Gaoshun ayağını gürültülü bir şekilde yere vurduğu için onu dürterek uyardı. Yapması gerektiğini bildiği için Jinshi tıbbi ofisin etrafına bakındı. "Peki ya

Diğer Maomao? Kedi bugün burada değil mi?"

"Sanırım yürüyüşe çıktı." Cevap veren (nedense) Gaoshun'du ve sesi moralsiz geliyordu. Jinshi, Gaoshun'un

Görevli son zamanlarda arka saraya her gelişlerinde sessizce bir balık getiriyordu.

Jinshi o tüy yumağını okşamanın kendisini biraz daha iyi hissetmesine yardımcı olabileceğini düşünmüştü - burada olmadığı onca zaman içinde.

Doktor, "Genellikle bu, yemek için yalvarmaya başladığı zamandır," dedi.

"Doğru, biraz geç kaldı," diye onayladı Luomen. İkisi birbirlerine baktılar.

Doktor çenesini sıvazlayarak, "Düşündüm de, genç bayan buradan ayrıldığında Maomao neredeyse ona yapışmıştı," dedi. Çok önemli olmasa da en azından bu yeni bir bilgiydi. Elbette kediler orada kim varsa onunla oynayacaktı.

Luomen, "Sana böyle mi görünüyordu?" diye sordu.

"Güzel soru. Çok yakın duruyordu, gerçekten oynamıyordu. Bu tam da sen tuvalete gittiğinde oldu, Luomen. Genç bayan eşinin hafifçe uyuduğuna dair bir şeyler söyledi."

Luomen hiçbir şey söylemedi ama ilacın yanına gitti. dolabına ve çekmecelerine baktı. Sonunda bir tanesini açtı ve bir parça ambalaj kâğıdının üzerine birkaç kuru yemiş koydu. "Bunlardan herhangi birini yanında götürmüş olabilir mi?"

"Hmm... Hatırlamadığımı söylediğim için üzgünüm," dedi doktor. itiraf etti. Çekmecenin içine baktı. "Sanki eskiden orada daha çok varmış gibi hissediyorum. Belki o da biraz almıştır."

Luomen başını salladı, sonra Jinshi'ye döndü. "Bağışlayın ama yavru kedimizi aramaya gitmeme izin verir misiniz?" Ardından, hâlâ son derece sakın görünerek, "Bu bize diğer Maomao'yu da bulma şansı verebilir," diye ekledi. Belli ki bir fikri vardı.

Jinshi, Maomao ile onu evlat edinen babasının birbirlerine çok benzediklerini düşündü.

"Peki bu kediye bulmak hangi amaca hizmet edecek?"

"amaca hizmet etmeyebilir. Göreceğiz," dedi Luomen. Bacağını sürükleyerek yürüdü - diz kapağı çıkarılmıştı

Arka saraydan sürgün edildiğinde. Tahtın varisinin, şimdiki İmparator'un ilk doğan oğlunun ölümünün cezası. Unutulmamalıdır ki çocuklar her zaman ölür. Böyle bir olay yüzünden sakat bırakılmak ve sürgün edilmek ancak Luomen'in kötü şansına bağlanabilirdi.

şimdi elindeki garip meyveleri, ecza dolabından aldığı bitkisel ilacı inceliyordu. "Bu iyi bir örnek," diye yorumladı. "Hâlâ taze. Aroması hâlâ güçlü."

Etrafına bakındı. Gaoshun elinde bir balıkla Jinshi'nin arkasında yürüyordu. Ara sıra sessizce "Meeow" diye sesleniyordu ama Jinshi onu duymamak için. Basen babasını bu şekilde görseydi, kanı yüzünden akıp giderdi. Gaoshun oğlunun önünde ciddi bir babayı oynamak için elinden geleni yaptı.

Diğer haremağaları kediye aramak için ayrıldılar.

Luomen, "Kedilerin bölgeleri genellikle o kadar geniş değildir," dedi. Bir hayvanın yarım li'den fazla dolaşması pek olası değildi; elbette bireysel farklılıklar bir yana. "Kızgınlık döneminde biraz daha uzağa gidebilirler, ancak yavrumuz hala yeterince genç olduğu için bu konuda endişelenmemize gerek olmayabilir. Ancak-"

Sözü arkadan gelen bir sesle kesildi. Haremağalarından biri, "Jinshi Usta, onu bulduk," dedi. Onu takip ettiler.

Arka sarayın kuzey çeyreğindeydiler, ancak bölgenin bazı kısımları güney çeyreğinden sadece tek bir duvarla ayrılıyordu ve bu duvarda bir kedi yavrusunun gizlice geçebileceği kadar küçük delikler vardı. Kendisine verilen bilgiye göre hayvan aslında duvardan çok da uzak olmayan bir yerde bulunmuştu.

Yavru kediye ulaştıklarında, yerde ileri geri yuvarlanıyor, ağacın kökleri tarafından acınası bir şekilde uzatılıyordu. Kökler, onları kaşındığına dair işaretler gösteriyordu ve yanında yerde birkaç küçük meyve vardı. Jinshi çömeldi ve Maomao'yu çenesinin altından kaşındı. Maomao zevkle gözlerini kıstı, sonra arkasını döndü ve uyumaya gitti.

"Yani uyuyor muydu?" Jinshi sordu. Sanki sarhoşmuş gibi görünüyordu.

"Şunlara bak," dedi Luomen, meyvelerden bazılarını toplarken.

Yanında getirdiği ilaçlara benziyorlardı. Onlara yakından baktı, sonra ağaçtaki çizik izlerini inceledi. Ağacın kovuğunun içinde başka bir meyve vardı ve ona ulaştığında

içeride, bir kağıt parçasıyla geldi.

"Bunu Maomao yapmış olmalı," dedi. Kâğıt açtı ama üzerinde hiçbir şey yazmıyordu.

"Evet, ama bize ne anlatmaya çalışıyordu?" Jinshi küstahça konuştu.

Luomen, "Öğrenmek için sağlık ofisine geri dönmemiz gerekecek," diye cevap verdi ve sonra eğilip Maomao'yu kucağına aldı ve yürümeye başladı.

Maomao ve Luomen'in ortak yönlerinden biri de bir sonraki adımda ne yapacaklarını asla bilemezlerdi. Her ikisi de göstermenin anlatmaktan daha iyi olduğuna ya da en azından akıllarında ne olduğunu önceden açıklamaktan daha iyi olduğuna inanıyor gibiydi. Gösteri

Zeki birinin daha az yetenekli birine bir şeyi açıklamasının en hızlı yoludur.

"Bu kedi nanesi," diyordu Luomen. "Kedilerin favorisidir ve sarhoşluğa benzer bir durum yaratır. Bununla üşümeye karşı koruyan ve iyi bir uykuyu teşvik eden bir çay yapabilirsiniz."

Maomao bunu Konsolos Gyokuyou için istemiş olmalı. Sonra, kendini aniden zor durumda bulduğunda, bunu iyi bir kullanım. Onu bulma şansları çok yüksek değildi.

-Belki kimse fark etmezdi. Ama işte buradaydı, Maomao tarafından bırakılmış bir mesaj. Belki de Luomen'in bu mesajı anlayacaktı. Diğerleri de ona neden bu kadar hayran olduğunu anlamaya başlamıştı.

Şimdi Luomen kâğıt parçasını çıkardı. Üzerinde hiçbir şey yazmasa da bunun bir anlamı .

"Bu onun her zaman sevdiği küçük bir oyun," dedi Luomen. Asbestle sarılmış çakmak taşından bir mum yaktı, oda zengin bir bal aromasıyla doldu. Kağıdı aldı ve hafifçe yaktı-

Bunun üzerine üzerinde harfler belirdi. Alev kısa sürede çok istekli hale geldi ve Luomen sayfayı ateşten uzaklaştırdı. "Bir kâğıda meyve suyu ya da çay kullanarak yazı yazarsanız, harfler kâğıttan biraz daha yanıcıdır, bu nedenle yüzey

bir alevin üzerinden geçti. Bu olayda... alkol kullandığı anlaşılıyor."

"Ah, evet, damıtılmış içkilerimizden bazılarını yanına almış," diye söze girdi doktor. Bundan daha önce bahsetmesi iyi olurdu.

Her halükarda bu, yazının önce alev aldığı ve görünür hale anlamına geliyordu. Ve şimdi görebildikleri mesaja gelince.

"Bu... *küçük tapınağın* karakteri mi?" dedi doktor. "Okumak için çok dağınık. Sanırım çok fazla yanmasına izin vermişsiniz."

"Özür dilerim," dedi Luomen, her ne kadar gerçekten kendi kontrolünde olmasa da.

Kâğıtta sadece iki karakter vardı: *yol kenarındaki tapınak* için kullanılan karakter ve bir tane daha. Muhtemelen, Maomao'nun tüm bildiği buydu.

Kendisine tanınan süreler içinde kaçıp gidebilmişti. En azından bu, Yeşim Köşkü'ne kendi dışında geri dönmesinin engellendiği yönündeki spekülasyonları güçlendirdi. Ve bu numara, onlara neler olduğunu anlatmak için yapabileceği en iyi şeydi.

"O bölgede hiç tapınak var mı?" Luomen sordu. Jinshi,

"Bunu öğrenmeye gidiyoruz," dedi.

Seçme Tapınağı sadece bir başlangıçtı: kuzey mahallesi eski binalarla doluydu. Orada bir ya da iki tapınak olabilirdi, ancak arka mahallede ve çevresinde bulunmuş olan Jinshi bile Yıllardır saraydayım, emin olamadım.

Sonra kâğıt parçasının üzerinde başka bir karakter vardı, neredeyse okunabiliyordu. Biraz şekilsiz bir kütleydi; belki de Maomao zaman kazanmak için basitleştirilmiş bir form kullanmaya çalışmıştı. Ama Yazdığı her şeyin alev yüzünden kısmen kararmış olmasına yardımcı oldu.

"Ne ki?" Jinshi mırıldandı.

"Korkarım en ufak bir bilgim yok," dedi doktor.

Belki de Yeşim Köşkü'nü denemeliler; Gyokuyou ya da diğerleri bu konuya biraz ışık tutabilir.

Jinshi, "Yine de ne kadar umutlu olabileceğimizi bilmiyorum," dedi.

"Merak ediyorum." Luomen mumu söndürdü ve sakince koydu.

Kıpır kıpır, endişeli doktorun aksine telaşsız görünüyordu. "Onun için endişelenmiyor musun?" Jinshi sordu. Can Luomen, nazik görünümüne rağmen, aslında taştan bir kalbi mi var?

"Endişeli misin? Endişeliyim. Ama elimden geleni yapacağım. Başım döndüğü için yapmam gereken işlerin aksamasını istemem." Bazı ilaçlar çıkarmaya başladı. "Ayrıca, bir keresinde ondan tek kelime almadan bütün bir yıl geçirmiştım."

Jinshi sessizdi. Luomen kızının "kadın avcıları" tarafından kaçırılmasından bir yıl sonrasını kastetmiş olmalıydı. Jinshi böyle bir söz karşısında sükûnetini korumaktan başka ne yapabiliirdi? Maomao'nun hizmetçi olduğu zamanları düşündü. İletişim kurduğunu fark etti. Bu, baba ve kızın bazı garip ortak yönleri olduğunu fark etmesini sağladı.

Maomao burada olmasa bile Eş Gyokuyou için endişelenmesine gerek olmadığını görebiliyordu. Eğer bir yemek tadımı isterse, Suiren'e tekrar teklif etmeye hazırdı. İyi bir yemek olduğunu hayal etti. Ancak Yeşim Köşkü'nün hanımlarının bu fikri reddetme ihtimali vardı. Hongniang'ın kendisi neredeyse dehşete düşmüş görünüyordu.

Jinshi muayenehaneden çıktı ve her zamankinden daha hızlı hareket ederek Gyokuyou'nun evine doğru ilerledi.

"Usta Jinshi..." Gaoshun ona ekşi ekşi bakıyordu.

"Biliyorum." Yavaşlayarak görkemli bir yürüyüşe geçti ve yanlarından nezaketle geçen kadınların ara sıra gülümsemeleri -Mükemmel bir asil.

Hongniang kaşlarını çatarak, "Özensiz yazılmış," dedi. "Daha çok aceleyle yazılmış gibi diyebilirim - zaman ayırmadan dikkatli bir kaligrafi. Yanıklar yardımcı olmuyor ama karakterlerin kendileri de biraz bulanık." Bu harika değerlendirme Gyokuyou'dan geldi. Prenses Lingli ayaklarının dibinde tahta parçalarla oynuyordu. bloklar. "Hrm," diye homurdandı refakatçi. "Acaba ne yazıyor olabilir?"

"Sanırım biraz *kanat* karakterine benziyor."

"Hayır, hayır. Karakterin alt yarısı bunun için yeterince kalabalık değil."

"Evet, ama Maomao'nun yazılarının her zaman kendine özgü bir çekiciliği olmuştur."

O zaman belki yeni bir çift göz (ya da üç) yazıyı deşifre etmeye yardımcı olabilir. Hongniang hemen bekleyen diğer hanımları çağırdı. Ancak, Yinghua, Guiyuan ve Ailan bile ne gördükleri konusunda hemfikir olamadılar.

"Oh, sanırım *bir sonraki* yazıyor."

"Hmm. Bu yakın, ama tam olarak öyle düşünmüyorum." "Evet, bundan daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

Sonra beyaz saç bandıyla bekleyen hanımefendi konuştu: "*Kanatlara* benziyor ya da benim de *yanımda*."

"Kız kardeşime katılıyorum," dedi siyah saç bantlı kadın.

Sonuncusu, kırmızı saç bantlı kız, sanki bakışları kâğıdı delip geçecekmiş gibi kâğıda bakıyordu. "Bunun *yeşim taşı* olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. Bu karakter kesinlikle öyle görünüyordu, *kanatlar* ve

Sonraki. "Şurayı görüyor musun? Normalden biraz daha kıvrımlı; normalde bu vuruş düz aşağı olurdu."

"Evet, görebiliyorum. Ama bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Gyokuyou söyledi. "Yeşim Köşkü'ne bir gönderme mi?"

Tartışma hemen başladı: "Olabilir ama buraya atıfta bulunmanın ne anlamı olabilir ki?"

Bu sırada Seki-u burnunu kıvrıyordu. "Shisui...?" dedi aniden.

Herkes durdu ve ona baktı; onların toplu bakışları altında titredi.

"O da ne?"

"U-Uh, um, bu... bir isim. Maomao ile birlikte olan bir hizmetçinin adı."

Pek de alışılmadık bir isim değildi; sıklıkla *mor* ve *yeşim taşı* ya da başka bir *şekilde yavru* ve *yeşim taşı* anlamına gelen karakterlerle yazılırdı. Arka saraydaki herhangi birinin adı olabilirdi.

Ancak Jinshi bu karakterle bağlantılı başka birini hatırladı, *Sui*.

"Sanırım Xiaolan adında bir kız vardı.

sık sık onlarla birlikte," dedi. Onları daha önce de birlikte görmüştü. Dost canlısı bir sincap görünümünde bir saray kadını. (O ne kadar Maomao'nun aslında başka kızlarla arkadaş olduğunu fark edince şaşırdı).

"Ŗu hizmetçi kadını bulun!" diye haremağalarına emretti. Hemen odadan çıktılar.

"Üstat Jinshi," dedi Gaoshun. Jinshi aniden yüzünün sertleştüğünü, yumruklarını o kadar sıkıldığını fark etti ki tırnakları avuçlarında iz bırakıyordu.

Maskesini tekrar takmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Bir süre sonra, yavru kediyi buldukları yerin yakınlarında bir tapınak keşfedildi. Yıkık dökük bir yapı.

Depo, kimse onu özellikle aramasaydı sonsuza kadar gizli kalabilirdi. Tapınağın bir tünelin girişı olduğu ortaya çıktı. Eski, kullanılmayan su yollarından birinden inşa edilmiş bir geçit.

Bir şey daha öğrendiler: Arka sarayda Seki-u'nun bulduğu isimle kayıtlı hiçbir kadın yoktu. "Shisui" hiçbir yerde bulunamamıştı ve yeni haremağalarından biri de kayıptı.

Bölüm 11: Tilki Köyü

Maomao akıntının onları sürüklediğini hissedebiliyordu. *Ah, sallanma...* Bir direğe yaslandı ve bir şekilde mide bulantısı dalgasıyla savaşmayı başardı. Geminin ambarında olmalıydı, Çünkü etrafı kargoyla çevriliydi. Her yer nemli ve rutubetli kokuyordu.

"Nereye gittiğimizi merak ediyorum," dedi Shisui, sesi fazla endişeli çıkmıyordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Kısıtlanmamışlardı ama Suirei hâlâ erkek kıyafeti içinde dışarıda nöbet tutuyordu. Maomao ve Shisui artık erkek gibi giyinmiyordu.

saray kadınları değil, herhangi bir köy kızı gibi basit kıyafetler içinde giyebileceğini söyledi. Suirei iki genç kadının satılacağını açıklayarak gemideki denizcilerden gelebilecek soruları önlemişti. Bir tedarikçi gibi davranmak onun için kesinlikle en doğal kılıftı. Onları ambara kilitlemek ve kimsenin soru sormasını engellemek için iyi bir bahaneydi.

Bir gemideydiler. Bu da arka sarayda olmadıkları anlamına geliyordu. Dışarıdaydılar.

Kliniğe döndüğünde, Maomao Suirei'nin teklifini kabul etmeye karar vermişti.

koşullar. Yalnız ve ve direnmeyi seçseydi, diğer kadın muhtemelen onu susturacaktı

kalıcı olarak. (Başka bir deyişle, kesinlikle sadece diriliş ilacı düşüncesinin cazibesine *kapılmamıştı*, çok teşekkür ederim).

Böylece Maomao, Suirei'nin onu izin vermişti. Haremağaları onu fark edemeyecek kadar işleriyle meşguldü ve zaten bir saray kadınının etrafta dolaşması pek de alışılmadık bir şey değildi. Suirei onu yavru kedi Maomao'yu ilk buldukları yerden çok uzak olmayan bir yere, bir duvarın arkasına getirdi. Maomao sonunda biraz daha rahat nefes almaya başladı. Suirei bir şeyle oynarken Şenlü nöbet tutuyordu. tapınak. O kısacık an boyunca Maomao'nun

Mesajını alkolle kağıda karalamış. Onlar ayrılırken eşyaları bornozunun içine saklamıştı.

Shisui "Maomao?" diye sormuştu, bu da onun ikinci karakteri karıştırmasına ve okunmasını zorlaştırmasına neden olmuştu. O sadece daha fazla

Suirei arkasını döndüğünde, mesajı yeniden yazmayı umarak parmağındaki alkolü çıkardı. Maomao kâğıdı hızla yakındaki bir ağacın budaklarına sıkıştırdı ve orada kalması için üzerine kedi nanesi bastırdı.

Umarım babam bunu fark eder, diye düşündü. Eğer yaptığı herhangi bir şey onun en ufak bir şekilde dikkatini çekerse, o zaman Gerisini halledene kadar durmayacaktı. O sadece böyle biriydi.

Ne yazık ki, Maomao'nun silahı aldığını gören tek kişi Catnip şarlatan bir doktordu, bu yüzden işlerin nasıl yürüyeceği konusunda pek emin değildi. Bu şarlatanın suçu değildi; o neyse oydu. Ama bu onu rahatlatmıyordu.

Tapınağın altında bir insanın sığabileceği kadar büyük bir delik vardı. Hiçbir şey değilse bile, yavru kedinin arka saraya nasıl girdiğini artık biliyordu. Kasvetli, bakımsız bir su geçidine benziyordu ama bunun için biraz büyük görünüyordu. Maomao'nun tahminine göre Yeraltı su sistemini inşa eden her kimse, bunu yaparken bazı acil kaçış yolları da yapmıştı.

Tünelden geçerek arka sarayın dışına çıktılar; burada bir at arabası onları bekliyordu; arabaya binerek doğrudan limana gittiler. Sonra denize açıldılar ve şimdi Maomao kim bilir nereye doğru sallanarak gidiyordu.

Bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok... Maomao ne yapması gerektiğini merak ederek Shisui'ye baktı. Bir yolunu bulabilir miydi?

İkisinin birlikte kaçması için bir yol var mıydı? *Bundan şüpheliyim,* diye düşündü, yakınlarda duran bir yelken bezini çekiştirerek. Tozlu ve sertti ama onu toparlayıp fena olmayan bir yastık yapabilirdi. Görünüşe göre

Yine de kene olması muhtemeldi, bu yüzden kısmen kendini daha iyi hissetmek için iyi bir vuruş yaptı. Ona yeni elbisesini verdiklerinde kıyafetlerine, tüm alkolüne el koymuşlardı. Ona kalan tek şey, hâlâ saçında olan saç çubuğuydu.

"Uykulu musun?" Shisui

sordu. "Evet."

"Ben de..." Başını yelken bezinin kenarına koydu ve

Sonra o azılı geveze ilk kez sesini çıkarmadı.

Tekne denizden ayrılmış ve bir nehre girmiş gibiydi. Sprey kokusu azalmış, yerini daha belirgin bir toprak kokusu almıştı. Nehir gittikçe daralırken iki kez tekne değiştirdiler ve sonunda karaya vardıklarında Meğer bir ormanın ortasındaymışlar. Nehir tam içinden geçiyordu ve birisi ormanın içine bir iskele inşa etmişti.

Suirei "Yürüme zamanı," diye anons etti ve Maomao ile Shisui onu takip etti. Kızların elleri bıçaksız geçilemeyecek kadar kalın bir iple bağlanmıştı. Suirei ile birlikte onlar da Yanlarında muhafızlara benzeyen iki adam vardı. Halat olsun ya da olmasın, Maomao kaçabileceklerinden şüpheliydi.

Bu hiç mantıklı değil. Güneşin konumuna ve sıcaklığın düşüşüne bakılırsa, teknenin kuzeye gittiği açıktı. Ama ormanda ilerlerken, kendisinin ısındığını hissettiğini ve havaya hesaplanamaz bir ıslaklık girdiğini düşündü.

"Bu ." Hâlâ kılık değiştirmiş Suirei, bir peri masalından fırlamış bir prenze benziyordu; genç ve güzel Shisui ile mükemmel bir çift olabilirlerdi, en azından ikincisi daha davranmayı başarabilirdi. Shisui ise bir o tarafa bir bu tarafa bakıyor, yanlarından geçip giden böceklerle bakıyordu. birlikte yürüdüler. Maomao, Shisui ileri gitmediğini düşünmekten hoşlanıyordu ama onlar ilerlerken ilginç otlara ve bitkilere dikkat etmekten de geri kalmıyordu.

Düşünceleri Suirei'nin irkilerek geri çekilmesi ve ardından sola doğru eğilmesiyle yarıda kesildi. *Onun nesi var?* Maomao merak etti. Shisui hemen sağa doğru kaydı. Maomao ikisine de baktı, Şaşkındı. Sonra ağaçların arasından bir yılan sürünerek çıktı, büyük, şişman ve yaklaşan kışa hazırdı. *Yılanlardan korkuyor mu?*

Bu yeterince mantıklı olurdu. Birisi ne kadar soğukkanlı davranırsa davranırsa, mutlaka onu kızdıran bir iki şey olurdu. Yine de Maomao'nun dikkatini asıl çeken Shisui'nin verdiği tepkiydi. Basit bir tesadüf olabilirdi ama Maomao çok sağlam bir önsezi oluşturmaya başlamıştı.

Neredeyse ne yaptığını anlamadan önce, Maomao patikadan kaydı ve kıvranan sürüngeni yakaladı. Muhafızlar bir hamle yapamadan sürüngeni Suirei'ye fırlattı. Sürüngen ayaklarının dibine düştü. Kadın yere çökmeye başladı, yüzü ölümcül derecede solgundu.

"Maomao!" Shisui haykırdı, hemen yılanı yakaladı ve tekrar uzağa fırlattı. Suirei'nin sırtını okşadı; kılık değiştirmiş Kadın tuhaf görünüyordu, gözbebekleri büyümüştü ve nefesi kısa nefesler halinde geliyordu.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü Maomao. Yanına gitti ve Suirei'nin sırtına dokundu. Ovalamadı ama yavaşça dokundu, sessizce onu ritme uygun nefes almaya teşvik ediyordu. Suirei'nin nefesi giderek . Muhafızlar üçüne doğru hamle yaptı ama Shisui onları durdurmak için elini kaldırdı.

İşte o zaman Maomao emin oldu.

"Ne sanıyorsun sen?" Suirei nihayet sakinleştiğinde sordu.

"Sadece küçük bir şaka."

"Kesinlikle bundan daha fazlası gibi görünüyordu." Suirei ayağa kalkıp etrafına bakındı ve yakınlarda başka yılan olmadığından emin olunca rahat bir nefes aldı.

Maomao, "Demek Shisui ile birbirinizi tanıyorsunuz," dedi.

Suirei bu suçlamaya açıkça tepki vermemeyi başardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana öyle geliyor ki Shisui gösterdiğinden daha üst sınıf bir eğitim almış. Ve zaman zaman iyi bir terbiyenin izlerini taşıyor."

Onun gibi biri asla çamaşır gibi kölelik yapmaz. O hamamlarda takılır, masaj yapar, böcekleri sever ve kim olduğuna dair hiçbir ipucu vermezdi.

"Bunun gibi çok sayıda hizmetçi var. Tıpkı senin gibi," dedi Suirei.

"Tıpkı benim gibi," ha? Belli ki Maomao'nun kim olduğu konusunda ev ödevini yapmış.

Maomao Shisui'ye, "Sanırım gizli tünelden bir kedi yavrusu çıktığında oldukça şaşırmış olmalısın," dedi. "O kadar şaşırmışsın ki onu yakalamak için acele ederken başka bir saray kadını tarafından keşfedilmene izin vermişsin."

"Ha ha! Çok zekisin Maomao," diye güldü Shisui. "Yani sen

emin olmaya çalışıyorduk. Ama bak, lütfen daha fazla atma. Yılanlar etrafta. Ablam onlardan gerçekten nefret eder." Shisui bağlı ellerinden biriyle yanağını kaşıdı.

Maomao ilk kez Suirei'nin yüz ifadesinin yumuşadığını gördüğünü düşündü. "Sana adının çok basit olduğunu söylemiştim," dedi sanki genç kadını uyarıyordu. Ses tonunda hiçbir endişe hissi yoktu; daha ziyade, Maomao'nun artık sırlarını bilmesinden rahatsız olmamış görünüyordu.

Shisui, "Ah, diğer kızlardan hiçbiri fark etmedi," dedi. En alt kademede hizmet veren kadınların çoğu okuma yazma bilmiyordu ve başka bir kişinin adını pek düşünmezlerdi. Okuyabilseler bile, her yerden geliyorlardı ve hepsi belirli bir ismi okumuyor bile olabilirdi. aynı şekilde. Shisui onu seçerken muhtemelen bu varsayımlara dayanmıştı. Cesur bir hamle.

Maomao başka bir şey söylemek üzereydi ama sonra vazgeçti. Hâlâ emin değildi. Şimdilik bunu atlamaya karar verdi.

Maomao, Shisui ile ilk olarak yavru kediye buldukları yerin yakınlarında tanışmıştı.

Sonunda Maomao'nun (kedinin) arka saraya nasıl girdiğini asla anlayamadılar ama eğer gizli bir tünelden geldiyse, bu pek çok şeyi açıklıyordu. Eski yeraltı su yolundan çıktıklarında, Maomao yakınlarda yaşayan bir kedi fark etmişti.

Maomao (yine kedi) bir keresinde Shisui geçidi ararken kaybolmuş ve tünele girmiş olmalı.

Bir de yetiştirilme tarzının sıradan bir hizmetçi için fazla rafine görüldüğü gerçeği vardı. Shisui muhtemelen rolünü oynamak için dikkatli olmaya çalışıyordu ama yeterince dikkatli değildi. Öte yandan, muhtemelen kimsenin kendisini Maomao kadar yakından izlemesini beklemiyordu.

Peki Shisui Maomao ve Xiaolan'ı hamama ne zaman başlamıştı? Banyo suyunu getiren haremağalarından biri kılığına girmiş olan Suirei ile temas kurmak için mükemmel bir bahaneydi. Hepsini aptal yerine koymuştu.

Shisui, "Sanırım pek iyi bir casus değilim," dedi.

Maomao ona "Bir dahaki sefere daha dikkatli olmalısın," diye güvence verdi ama bu hafif şakalaşma içinde bulunduğu durumu değiştirmede. Diğer ikisinin ona ne yapmayı planladığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Beni ona karşı bir pazarlık kozu olarak mı kullanmak istiyorlar?

Aklına tek gözlü stratejist geldi ve hemen kaşlarını çatı. Tam bir yılan çukurunun içine düşmekten bahsediyoruz. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Bunun farkında değiller miydi?

"Madem tüm bunları biliyordun, neden bizimle geldin?" Suirei sordu.

"Beni neden getirdiniz?" Maomao cevap verdi. Elbette o da bu küçük, küstahça söze izin verdi. Onu burada ve şimdi öldürmeyeceklerinin farkına vararak cesaretlendi.

Suirei hiçbir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti. Maomao da onu takip etti. Görünüşe göre mesele şimdilik rafa kaldırılacaktı. En azından Maomao'ellerini bağlayan ipi kestiler - artık kaçmayı deneyebileceği için değil, herhangi bir kaçma girişimi kaçmanın nafile olduğu açıktı.

Bir eve benzeyen bir şey görünene kadar dalları ve kuru yaprakları ayaklarının altında çitirdatarak ormanda ilerlediler, tarla gibi görünen şeylerle çevriliydi. Ağaçlar seyrelmeye başladı ve sonra ahşap bir duvarla çevrili bir açıklık görebildiler. Palisade.

Gizli bir köy mü? En azından öyle görünüyordu. O ormanda bir insan yerleşkesi bulmayı hiç beklemezdim ama işte oradaydı. Vahşi hayvanları uzak tutmak için bir bariyerle tamamlandı. Çit, ormanlık alanın çevresine uzanıyordu. köyü, farklı bir ölçekte de olsa arka saraya oldukça benziyor.

Suirei cübbesinin kıvrımlarından kırmızı bir bez çıkardı ve bir gözetleme kulesinde duran birine doğru üç kez salladı. Bir an sonra kapı açıldı ve bir köprü aşağı indi. Suirei, Shisui ve Maomao'yu köye götürdü.

Maomao hemen buharlı havanın etkisine kapıldı. *Hah. Sıcak olmasına şaşmamalı.* Her yerde, köyü boydan boya geçen su kanallarından yükselen gördü.

"Bir kaplıca kasabası mı?"

"Uh-huh. Yoksa neden buraya bir köy inşa edelim ki?" Shisui söyledi. İşte bu kadar.

Biraz alışılmadık konumu dışında, köy herhangi bir kaplıca kasabasına benziyordu. Dikkat çekici olmayan

Binalar ve hafif cüppeler giymiş, havlu taşıyan insanlar bir o yana bir bu yana yürüyordu. Özellikle biri göze çarpıyordu.

Biryabancı mı?

Bu kişinin başında bir örtü vardı, ancak vücudunun yapısı ve saçlarının görünüşü buralardan olmadığını açıkça gösteriyordu. taktıkları aksesuarlar. Maomao'nun asıl dikkatini çeken şey ise peçenin altından dışarı akan saçlardaki bağdı. Ona bu topraklara gelen elçileri düşündüren kırmızı bir banttı bu.

... düşünüyordu ki, düşünceleri dikkatini dağıttı ve birine çarptı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?!" Antagonisti bir Ondan çok daha küçük bir çocuk. Davranışlarına bakılırsa, muhtemelen ergenlik çağının eşiğinde, *iğrenç* bir çocuktü. "Orada öylece dikilirken ne olacağını sanıyordun?"

Maomao sinirliydi - kim sinirlenmezdi ki? Eğer burası zevk bölgesi olsaydı, çoktan kafasına iyi bir darbe olurdu ama bir şekilde kendini tutmayı başardı. O

burada yetişkin olacak. İlginçtir ki, küçük pislik

Maomao'nun hiçbir şey yapmasına kalmadan kafasına bir darbe aldı.

"Ah!" diye bağırdı çocuk.

Shisui, "Nereye gittiğine dikkat etmediğin için bu *senin* hatan," diye onu bilgilendirdi.

"Abla!"

Demek küçük pislik onu tanıyordu! Bir anda kafasına yediği darbeyi unutmuş, heyecanlı bir çocuk gibi onun etrafında daireler çizerek koşmaya başlamıştı.

Köpek yavrusu.

"Hey, bu da Suirei! Bu kıyafet de neyin nesi? Üzerinde çok seksi duruyor!"

"Kapa çeneni," diye tersledi Suirei ama küçük pislik onu duymamış gibi davrandı.

"Büyükannem sizi bir daha göremeyeceğimi söyledi ama sanırım benimle geçiyormuş. Bilmeliydim!"

Küçük bokun kötü bir tavrı olabilir, ama öyle görünüyordu

iyi bir aileden geliyordu: düzgün kıyafetler giyiyordu ve saçları düzgün yapılmıştı. Yine de birkaç eksik ön diş onu biraz gülünç gösteriyordu.

"Ooh, biliyorum! Bu festivalle mi ilgili? yüzden eve geldin, değil mi? Festival yarın başlıyor!"

"Haklısın, zamanlamamız mükemmeldi," dedi Shisui, o masum gülümsemesiyle köyün etrafına bakarak. Şimdi onlar Maomao bundan bahsederken, etraflarındaki binaların saçaklarından kağıt flamalar ve kutlama amaçlı kağıt fenerler sarktığını fark etti. Banyolarda herkes bir şeylere hazırlanmakla meşgul görünüyordu.

"Fenerini aldın mı?" diye sordu küçük pislik.

"Daha yeni döndük. İyi bir tane kaldı mı?" Shisui söyledi.

"Sen sadece beni takip et," diye cevap verdi ve Maomao'yu bırakarak onu elinden tutup köyün içlerine doğru götürdü. Onları köyün geri kalanının sade yapıları arasında uyumsuz bir şekilde güzel olan bir binaya getirdi. Maomao buranın köyün şefine ait olabileceğini düşünmüştü ama görünüşe göre burası bir handı, dışarıdaki özenle hazırlanmış bir tabela da bunu ilan ediyordu. Buranın bu hale gelmesinin nedeni

Maomao'nun tahminine göre kadar etkileyici görünmesinin nedeni, önemli ziyaretçiler için bir hamam olarak hizmet vermesi olmalıydı.

Belli ki Suirei onları zaten buraya getirmeyi planlamıştı, çünkü kibarca cevap veren evin sahibini selamladı, Gerçekten de gülünç bir şekilde.

Belki de bu gerçekten elçilerden biriydi. Hanın hemen dışında, Maomao alışılmadık yapıda bir tahtirevan gördü ve onunla ilgilenen adamlardan birini tanıdığını düşündü. Elçilerin muhafızlarından biriydi. *Ama burada ne işi olabilirdi ki?*

"O elçinin burada ne aradığını merak ediyorsunuz, değil mi?" Suirei hancıdan bir anahtar alıp yanlarına dönerken şöyle dedi.

Maomao ona baktı ve bir şaşkınlık ürpertisiyle savaştı. "Bunu biliyor olman bile komik," dedi, basit bir "Evet" yerine alaycı bir hareket seçerek.

"Ölmüş olmam yapacak işim olmadığı anlamına gelmez," diye cevap verdi Suirei. Bu bir şaka mıydı? Onun için alışılmadık bir durumdu. Suirei

Maomao'nun tanıdığı duygusuz kadından bir şekilde farklıydı. daha önce. Belki de ölmek onu değiştirmişti. Hana girdiklerinde hâlâ bunu düşünüyordu.

O kadar görkemli bir odaya götürüldü ki, insan ormanın ortasında böyle bir yere nasıl geldiğini merak ediyordu. Oda üç bölüme ayrılmıştı: iki yatak odası ve bir yaşam alanı. Yatak odalarından birinde bir, diğerinde iki yatak vardı. Oturma odasındaki Tek yataklı odanın üstü örtülüydü; bu da o odanın efendiye, diğerinin de hizmetkârlara ait olduğunu gösteriyordu.

Shisui küçük pisliğin odasına yöneldi. "Geliyor musun, Maomao?"

Aslında Maomao kendini yataklardan birine atıp orada kalmaktan başka bir şey istemezdi ama bu isteği geri çevirebileceğini de sanmıyordu. Görünüşe göre Suirei'nin ilgilenmesi gereken başka bir şey vardı ama doğal olarak Maomao'yu yalnız bırakmak istemedi.

Avluya çıktıklarında, küçük pisliği bir grup hizmetçinin etrafında emir verirken buldular.

bir şey.

"Bu yeterli olacak mı, Genç Usta?" "Hmmm...

Evet, sanırım öyle."

Maomao çevirdiğinde bir sürü maske ve çiçekli bitki demeti gördü. Maskelerin hepsi tilki yüzü şeklindeydi ve bazıları daha büyük bazıları daha küçük olsa da hepsi bembeyazdı.

Otlar arasında pampa, pirinç başağı ve karabuğday ile mevsimi olmayan fener bitkisi de vardı. Bu sonuncusu çoktan solmuştu ama yine de rengini kaybetmemişti; canlılığını koruyordu. Shisui gülümsedi ve onu eline aldı. Küçük pislik utangaç bir kahkaha attı ve burnunun altındaki lekeyi ovuşturdu.

"Bunu sevdiğini biliyorum, abla," dedi. "Bir tane bulmak için çok çalıştım."

Evet, doğru. Kadınlar yaptı demek istiyorsun. Maomao beyaz bir tilki maskesine baktı. Tahtadan oyulmuş, yüzeyi özenle parlatılmıştı. Yanında bir fırça ve boyalar vardı; maskeyi istediğiniz gibi boyamanız gerekiyordu.

Shisui, "Teşekkür ederim, biliyorum. Ama onu bulan sen değildin, değil mi Kyou-u?" Kelimeleri Maomao'nun ağzından almıştı.

Ağız. Kyou-u adındaki küçük pislik, daha da utanarak hizmetçilere döndü ve "Teşekkür " diye mırıldandı.

Hoh. Demek ki iyi bir tarafı da vardı. Maomao onu "küçük pislik "ten "velet "e terfi ettirebileceğini düşündü.

"Çok güzel." Shisui çocuğu yakaladı ve başını kuvvetlice ovdu.

"Ow! Ow! Abla, acıyor!" Gerçi çocuğun sesi o kadar da üzgün gelmiyordu - belki de Shisui'nin göğsüne yaslandığı içindir. Çocuk olabilirdi ama aynı zamanda kesinlikle türünün erkeğiydi.

Maomao oyun sahnesine sırtını döndü ve tilki maskelerinden birini boyamaya başladı.

Bölüm 12: Fener Bitkisi

O gün arka saraya geldiklerinde havanın çok farklı olduğunu hissettiler. Jinshi, Gaoshun ve diğer birkaç hadımla birlikte Yeşim Köşkü'ne doğru yola çıktı. Eşi Gyokuyou son birkaç gündür keyifsiz görünüyordu ve bu sabah aldığı habere göre her doğum yapabilecek gibi görünüyordu.

Maomao'nun evlat babası, Luomen adındaki adam, eşiyle sürekli ilgileniyordu ama bebek bir türlü gelmiyordu. Geriye makat doğum olup olmayacağı sorusu kalmıştı - Luomen'in zevkten çağrılmasının tek nedeni de buydu. ilk etapta bölge.

Eşin doğum yapacağından kimse resmi olarak bahsetmemişti ama Yeşim Köşkü'nde havadaki gerginlik herkesin bildiğini öne sürdü. Diğer saray kadınları dışarıdan konuta bir göz atmaya çalıştılar. Ancak Jinshi'nin orada olduğunu fark ettikleri anda kıpkırmızı kesildiler ve işlerine geri döndüler.

Maomao ortadan kaybolalı on gün olmuştu.

Jinshi'yi, onları köşke sokarken biraz bitkin görünen Hongniang karşıladı. Koridorda büyük bir lavabo ve mangalın üzerinde ısınan bir çaydanlık, çocuğun doğacağı an için hazır bekliyordu. Belli ki doğumun hızlı geçmesi ihtimaline karşı hazırlık yapmışlardı.

"O nasıl?" Jinshi kendini sakın görünmeye zorlayarak sordu toplandı. Bekleyen hanımlar ona tedirginlikle baktı ama ona ayrıntıları veren odadan çıkan yaşlı adam oldu.

"Kasılmalar şimdilik durdu. Çocuğun ne zaman doğabileceğini henüz söyleyemem." Prensip olarak her an olabilir.

Bu noktada hâlâ biraz erken olsa da. "Peki *anne nasıl?*"

"Eş hala uyanık ve sakın. Şu anda, sanmıyorum

"Makat doğum tehlikesi var."

Yani Maomao'nun tedavileri işe yaramıştı. Bu rahatlatıcıydı ama henüz tehlikeyi atlatmamışlardı. Hâlâ çok fazla değişken vardı.

Koridorda onlarla birlikte bir adam daha vardı; doktor kıyafeti giymişti ve ince bir bıyığı vardı. Arka sarayın resmi doktoruydu, ama o anda biraz daha

Bekleyen hanımlar onun orada olmasına içlerimmiş gibiydiler. Ayaklarının dibinde bir kedi vardı -kedi yavrusu denemeyecek kadar yaşlı

Maomao artık tam anlamıyla genç bir kedi idi. Jinshi bunun sıhhi olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu ama kedi, annesine gitmek için yanıp tutuşan Prenses Lingli'nin dikkatini dağıtmaya yardımcı oluyordu, yani belki de bu iyi bir şeydi.

Normalde arka saray, açıkçası, doktoru olmadan da idare edebilirdi ama şu anda Jinshi onun orada olmasından memnundu. Adamın yüz ifadesini okumak kolaydı ve şu anda açıkça hizmet etme ihtiyacından ve Maomao'nun hâlâ kayıp olmasından duyduğu sıkıntıdan dolayı acı çekiyordu. Bu kombinasyonun basit hatalara yol açması o kadar muhtemel görünüyordu ki

Yeşim Köşkü belli ki ona bir yerde durmasını ve hareket etmemesini emretmişti. Kendisinden daha perişan olduğu belli olan birini görmek Jinshi'nin sakinleşmesine yardımcı oldu ve artan paniğini bir kenara bırakmasını sağladı.

"," dedi Jinshi. "O halde ben şimdilik gidiyorum. Eğer bir şey olursa, bir haberci gönderin."

"Emredersiniz efendim," dedi büyükanne kılıkli haremağası başıyla selam vererek.

Gaoshun, Luomen ile neredeyse aynı anda ortaya çıktı. geri çekildi. "Efendi Jinshi," dedi. Jinshi onu ayrı bir mesele için Hizmetçi Kadınların Başhemşiresini görmeye göndermişti.

"Evet? Ne ?"

"Öhöm..." Gaoshun etrafına bakarak bu tartışmanın özel olarak yapılması gerektiğini etkili bir şekilde etti. Teslimat her an yeniden başlayabilirdi ama Jinshi orada öylece duramazdı Bu yüzden iki haremağası bıraktı ve sonra kendisini Yeşim Köşkü'nün dışında gördü.

". Ne oldu?"

"Kaybolan haremağası hakkında. Diğer hadımlara sordum.

Konu hakkında bir şeyler, herhangi bir şey biliyorlardı."

Kayıp haremağasının adı Tian'dı, *Cennet* anlamına geliyordu. Yaygın bir isim; her yerde duyulabilir. Tian'ın diğer haremağalarına pek yakın olmadığı söyleniyordu. Görünüşü muhteşemdi ve saray kadınları tarafından sık sık taciz ediliyordu ama görünüşe göre onun başka bir tarafı daha vardı. Bütün Barbarlara kölelikten azat edilen haremağaları, grupta başka hiçbir kişisel tanıdığı yoktu. Başka bir deyişle, onlar arka saraya varmadan önce aralarına sızmış olması mümkündü.

En güvenli tahmin, başından beri planının bu olduğuydu. Bu, Tian'ın neden ona yaklaşmamak için elinden geleni yaptığını açıklıyordu. ve bu, herhangi bir bilgi bile olmadan zaman harcadıkları anlamına geliyordu.

"Bir hadım, Tian olduğunu düşündüğü birini bir tapınağın önünde dua ederken gördüğünü söyledi."

"Bunun pek de alışılmadık bir durum olmadığını söyleyebilirim." Arka sarayda hiç irili ufaklı mabetlerden yoksundu. Arada bir dua etmek, dindar bir müminden beklenebilecek en az şeydi.

"Evet, ama..." Gaoshun cübbesinin kıvrımlarından arka sarayın bir şemasını çıkardı; kuzey çeyreğindeki bir tapınağı işaret etti.

"Bu..." Jinshi başladı. Bu, Tanrı'ya adanmış bir tapınaktı. Arka sarayda, Konsolos Jin'in cenaze töreninin yapıldığı yerde ölenler için saygı duruşunda bulunuldu. Genellikle burada ölenler ailelerine geri gönderilirdi ama öldükten sonra bile gidecek hiçbir yeri olmayanlar da vardı.

Jinshi hemen kuzey mahallesine doğru döndü.

"Konuştuğum adam Tian'ın bir mezarı ziyaret ettiğini söyledi."

"Kimin?"

"Korkarım emin değildi."

Jinshi homurdandı ve kollarını kavuşturdu. Gitmeye karar verdi ve mekanı kendisi inceledi. Yapacak başka işleri vardı ama bu işin peşini bırakamazdı.

Arka sarayda ölüm korkusu hüküm . Bu

Cennetin gelecekteki oğullarının doğup büyüyecekleri bu yerde yaşayanlar elbette kendilerini ölüm gibi uğursuz bir şeyden uzak tutmak isteyeceklerdir.

Aynı zamanda, ayrıcalıklılara hizmet edenlerin bir geleneği vardı: İmparatorla bir kez yatmış olanlar yaşadıkları sürece arka saraydan asla ayrılamazlardı. Elbette istisnalar da vardı. Siyasi nedenlerle ya da sadık hizmetin ödülü olarak astlara verilen eşler. Yine de çoğunlukla, bu tür kadınlar güçlü insanların kızları. Çiçeği dalında solmuş, hiç çocuk doğurmamış bir genç kız Bu bahçede öylece yitip gidecek, adı kaydedilecek ve hiçbir yerde hatırlanmayacak.

Jinshi'nin şimdi gittiği yer o çiçeklerin uyuduğu yerdı. Orada on tane bile mezar taşı yoktu - gerçi bunun çok mu az mı olduğunu bilmiyordu - ve hepsi de önceki imparator zamanında sarayda görev yapmış olan kadınlar. Arka sarayın gözetmenleri (isterseniz kaprisli deyin) çok fazla cenazenin kısa sürede bir sorun haline gelir.

Oraya vardıklarında birinin zaten orada olduğunu fark ettiler. İsimsiz saray mensuplarının mezarlarını ziyaret etmek pek alışılmadık bir durumdur. Kadınlar. Uzaktan bile ziyaretçinin yaşlı bir kadın olduğunu görebiliyorlardı; en yakındaki, nispeten daha yeni mezar taşının önünde oturuyordu.

Belki de kırk yaşından fazla olan bu kadının yüzü güçlüydü. Mezarın önünde bir yerlerden toplamış olması gereken çiçekler ve bir fener bitkisi dalı vardı.

sezonun biraz dışında olduğunu söylediler. Belki daha önce başka biri bırakmıştır.

Kadın ayağa kalktı ve o anda Jinshi ile Gaoshun'u fark etti. Gözleri bir an için büyüdü ama sonra normale döndü ve çıkışa doğru ilerlemeden önce kibarca selam verdi. Mezarları ziyaret etmesinin özünde yanlış bir şey yoktu; ondan şüphelenmeleri için hiçbir sebep yoktu.

Bir şey hariç.

Kadın yanından geçerken, Jinshi güçlü bir alkol kokusu aldı.

Çok güçlü - sanki sadece koklayarak sarhoş olabilirmiş gibi. Şu yabancı damıtılmış içkiler gibi. Neredeyse ne yaptığını anlayamadan bileğini yakalamıştı.

Yaşadığı şoku gizleyemedi. Yine de sakin davranmayı başararak "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye sordu.

Normalde Jinshi asla böyle düşüncesizce bir şey yapmazdı. Bir saray kadınının koluna aniden yapışmak yerine, hareketlerini dikkatli bir şekilde değerlendirebilirdi. Ama yine de Kendini tamamen sakin olduğuna ikna etmişken, şimdi fark ettiğinden çok daha fazla keyifsiz olduğunu gördü.

"Maomao nerede?" diye sordu. Kadının gerildiğini hissetti. Gaoshun ve diğer haremağaları sessizce onları izledi. *Sakin* ol, dedi Jinshi kendi kendine. Sakinleşmek zorundaydı. Tekrar konuştuğunda, her zamanki tatlı ses tonuyla konuşuyordu. "Enkaza dönmüş bir saray kadını hakkında bilgi edinmek istiyorum. Bildiğiniz bir şey var mı? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Saray kadınlarından istediğini sık sık elde etmesini sağlayan gülümsemesini kullandı ama bu kadın gülümsemesine karşılık vermedi; onun yerine yüzünden kan çekildi. Bir cin görmüş gibi görünüyordu. Bu kadın

Şenlü'nün gözbebekleri büyüdü; Jinshi bileğini tuttuğu yerde nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. Kadın bir şeyler biliyordu. O da bundan emindi. Kadının kolunu daha sıkı kavradı, böylece kadın kaçamayacaktı.

Kadın gözlerini kocaman açarak ona baktı. Belki de damarlarında yabancı kan dolaşıyordu, çünkü gözleri yeşildi. Birdenbire, ona bakmasına rağmen, bakışları uzaklaştı. "Eski bir anı aklıma geldi," dedi. "Biri bana nazik bir sesle sesleniyor, bana yabancı bir ülkeden tatlı şekerler veriyor."

Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı ama Jinshi onun ne dediğini anlayamadı.

"Kimse onun gençken nasıl görüldüğünü hatırlamıyor. Tek duyduğum, yaşlandığında eski halinin gölgesinden başka bir şey olmadığı. Ben yaşlandıktan sonra bana gelmeyi bıraktı. On dört, bu yüzden o zamandan sonra nasıl görüldüğüne dair hiçbir şey bilmiyorum."

Kadın kimden ? Ne diyordu ve Neden? Jinshi yine de kadının gözlerindeki yeşil renkten daha derinlerde bir öfke olduğunu görebiliyordu.

"Ama onun da bal gibi bir sesi ve göksel bir perininki gibi bir yüzü vardı." Sesinde bir inanç vardı. "Senin gibi biri neden bir hadım gibi davranmaya tenezzül eder?"

Jinshi'nin tutuşu sadece bir anlığına gevşedi ama Şenlü'nün ihtiyacı olan tek şey buydu; onu silkeledi ve koşmaya başladı. Daha önce hiç Yine de kaçma umudu vardı; etrafı haremağalarıyla çevriliydi ve çok geçmeden yakalandı.

Onu yakalayan adam, "Onunla ne yapacağız, Usta Jinshi?" diye sordu. O konuşurken bile, kadın cüppesinin kıvrımlarından küçük bir şişe çıkardı, tıpasını açtı ve içindekileri içti. Gaoshun, Jinshi'den bile önce bağıırıyordu: "Onu kusturun!" Haremağalarından birine su getirmesini emretti,

Yere yığılan kadını kendisi tutuyor ve parmaklarını ağzına sokarak onu kusturmaya çalışıyordu. Jinshi sadece İzle.

"-shi! Usta Jinshi!" Gaoshun'un bağıırışıyla bir an için irkildi. Tamamen kendinden geçmiş olmalıydı. Hadım çoktan suyu getirmişti ve kadının boğazından aşağı döküyordu. Kadının içtiği şişe yerde yuvarlanıyordu. Jinshi bunun Maomao'nun damıttığı alkolü koyduğu kaplardan biri olduğunu fark etti. Son derece güçlü alkol başlı başına bir zehirdi. Doğru, ve kadın bir şişenin tamamını içmişti.

Esen rüzgâr mezarın önündeki çiçekleri uçurdu ve fener bitkisinin meyvelerini salladı.

"Jinshi Usta, bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?" Gaoshun sordu zorla. Jinshi birden diğer adamın kırışmış kaşlarının neredeyse gözlerinin önünde fark etti. "Üstat Jinshi, kendinize gelmeniz gerekiyor; bunu kesinlikle biliyorsunuz. Bir adam tarafından rahatsız edilmenize gerek yok.

saray kadınının küçük şakası."

"Şaka mı?" Jinshi sordu. Kim şaka olsun diye bir şişe zehir içer ki? Tüm bunlar Jinshi'nin düşüncesizce kolunu tutması yüzünden başlamamış mıydı? Ve kadının bahsettiği kişi gerçekten...

"Gaoshun... Gerçekten de ona benziyor muyum?"

Bu düşünce Jinshi'yi her zaman rahatsız etmişti.

Gençti. O kişiye hiç benzemiyordu. Ne , ne de annesine. Peki o zaman kime benziyordu? Bu, onu besleyen bir soruydu.

Asılsız söylentiler, bekleyen hanımlar arasında. Gayrimeşru olduğuna dair hikayeler.

Neredeyse gülünçtü: Burada, bu kadın bahçesinde ne işi vardı? Ağabeyinden, veliahtlık statüsünü bir kenara bırakmak için bu hadım kimliğine bürünmesine izin vermesini istemişti... Bu çok saçmaydı, sade ve basit.

Hâlâ kendine kızgındı ve Şenlü'nün ziyaret ettiği mezar taşının yanına gidip durdu. Kendi kendine gülmek istedi. ama hâlâ yapması gereken işler vardı. Yavaşça işaretin yanına diz çöktü ve fener bitkisinin kırmızı kabuğunu düştüğü yerden aldı. Artık mevsimi geçtiği için kurumuş, yırtılmaya başlamıştı, içindeki kırmızı meyveyi ortaya çıkardı. Fener bitkisinin kürtaja yardımcı olabileceğini duyduğunu hatırlıyordu. Ve adını gördüğünde Mezar taşına kazınmış bir isim -zaman geçtikçe bir gün olan bir isim- birisinin bitkiyi neden buraya teklif etmiş olabileceğini anladığını düşündü.

Taihou.

Hizmetçi bir kadın için son derece sıradan bir isim. Başkentte pek değil, bugünlerde değil; ama taşrada kadınlar kızlarına Taihou adını veriyorlardı. Yine de burada, bu mezar taşındaki isim unutulmazdı.

Bu, geçen yıl ölen hizmetli bir kadının adıydı. A Arka sarayın kapalı dünyasında tek eğlencesi kadın gruplarını bir araya getirip korkunç hikâyeler anlatmak olan kadın. O da hiç ailesi yoktu. Bir istisna dışında. Eğer saray doktoruyla olan ilişkisinden doğan kızı yaşasaydı.

Taihou. Kayıp haremağası ve hizmetçi kadın. Ve...

Hayır. Hâlâ bulmacanın tüm parçalarına sahip değildi. Ama onun Sezgileri boşlukları doldurmasını sağladı ve yavaş yavaş sezgileri kesinliğe dönüştü. Jinshi bundan sonra nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Eğer o dönemde doğan bir çocuk hayatta kalsaydı, şu anda İmparator'dan iki yaş büyük olacaktı. Diyelim ki sürgün edilen doktor çocuğu da yanında götürmüştü. Ondan sonra ortadan kayboldukları söyleniyordu ama bu kuşkuluydu. Bir şeyler uyuşmuyordu.

Taihou adındaki kadın, bir kralın hizmetkârlarından biriydi.

Loulan'ın annesi, Shishou'nun karısından başkası değildi. Taihou'nun Shi klanının uzak bir akrabası olduğu söylenirdi.

Loulan'ın annesinin akrabası. Belki o bir şeyler biliyordur.

Jinshi bu hizmetkâr kadın ve ortadan kaybolan doktordan doğan çocuk hakkında düşündü ve Garnet Pavyonu'na doğru döndü.

Bir önceki yıla kadar pavyona hakim olan sadelikten eser yoktu. Bunun yerine her yer gösterişli bir egzotizmle dolup taşıyordu. Jinshi özel bir iç çekti, sonra da her zamanki gülümsemesini takındı. Bir nedime neredeyse utangaç bir tavırla onu selamladı ve içeri götürdü.

Cafcaflı sedef süslerle kaplı bir koridordan geçtiler, sonra normalde görüldüğü kabul odasına geldiler. Köşkün hanımı her zamanki gibi koltuğuna uzanmış, tırnaklarını parlatıyordu.

Jinshi gözlerinin bir gülümsemeyle kırışmasına izin verdi. Konsolos
Loulan

Her ihtiyacını titizlikle karşılamaya çalışan altı nedimesi de ona eşlik ediyordu. Her biri gösterişli bir kıyafet giymişti; bugünün teması doğudaki ada ulusunun geleneksel kıyafetleri gibi görünüyordu.

Kadınların her biri kat kat cüppeler giyiyordu; bu, eğer varsa, gösterişli bir manzaraydı. Kadınlar o kadar iyi örtünmüşlerdi ki Vücutlarının şekli bile görülemiyordu ve aynı zamanda gözlerinin etrafına makyaj yapmışlardı.

geniş gözlü ve kızgın görünüyor, yüzlerine köşeli bir görünüm veriyordu. Genel etki en iyi ihtimalle tuhaftı. Jinshi bunun onları sırtan tilkiler gibi gösterdiğini düşündü.

Kendisini, Loulan ve hanımlarını böylesine çirkin giyinmeye neyin zorladığını merak ederken buldu. İmparatorun bunu itici bulduğunun farkında mıydı? Jinshi, Loulan'ın yüksek bir eş olarak yerini çok iyi ve Shishou'nun kızı olarak yerini daha da iyi anladığını biliyordu.

Loulan hizmetçilerinden birine bir şeyler fısıldadı, ağzını gizlemek için tüylerden yapılmış katlanabilir bir yelpaze tutuyordu. Jinshi, birbirleriyle konuşmanın çok zarif bir yolu, diye düşündü ama hepsi bu olamazdı. Buraya en ufak bir umuda tutunarak gelmişti ve bu ona ince ayrıntılar için bir takdir kazandırdı.

Aksi takdirde kaçabilirdi. Loulan'ın şakağındaki ben

Örneğin. Makyajla gizlemeye çalışmıştı ama yine de belli belirsiz görünüyordu. Belki de ter beyaz pudrayı biraz sulandırmıştı.

Ancak Jinshi doğru hatırlıyorsa, Loulan'ın şakağında bir ben yoktu.

Hizmetçinin kendisine uzattığı sandalyeye oturmaya zahmet etmedi. Onun yerine doğruca Konsolos Loulan'a doğru yürüdü.

Hanımlardan biri öfkeli bir ifadeyle, "Sorun nedir?" diye sordu. "Elbette siz bile, Üstat Jinshi, *bazı şeylere* dikkat etmelisiniz. edep." Kadının adı ? Jinshi her bir pavyonda kaç kadının çalıştığını, adlarını ve nereden bilmekle övünürdü. Ancak Garnet Pavyonu'ndaki kadınlar sürekli kıyafet ve makyaj değiştiriyordu ve hepsi de benzer yapıdaydı. Bu yüzden isimlerini biliyordu ama yüzlerini asla ayırt edemiyordu. Bunun yerine, onları ince ayrıntılarla ayırt ediyordu - kimin beni vardı ya da kimin gözleri belli bir şekle sahipti.

Jinshi uzanıp Loulan'ın yelpazesini parmaklarının arasına aldı ve fırlatıp attı.

"Şey, ben asla!" diye bağırdı nedimelerden biri. Konsolos Loulan sanki ondan korkuyormuş gibi Jinshi'den yüz çevirdi ve hanımları arasına girmek için harekete geçti. Hanımlarına karşı mükemmel bir sadakat gösterisiydi ya da öyle görünüyordu.

Jinshi'nin kendisine eşlik eden haremağalarına bir bakış atması yeterli oldu ve onlar da kadınları kenara çekerek Loulan'a giden yolu açtılar. Hiç de nazik olmayan bir şekilde Loulan'ın omzunu tuttu ve onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Bol makyajının altında bile kızardığını görebiliyordu.

"Konsolos Loulan'ın *yedi* hizmetçisi olduğunu hatırlıyorum," dedi. Shishou'nun üzerine titrenen kızı olarak, arka saraya girdiğinde yanında en az elliden fazla hizmetkâr vardı. Jinshi elinde Loulan yerinde durdu ve parmaklarıyla gözlerinin etrafındaki makyajı sildi, iri, çift katlı gözleri ortaya çıktı. Şimdi, şakağında ben olan kadının adı neydi?

"Sanırım adınız... Sourin'di. Ya da hayır, Renpu, öyle miydi?" Jinshi gülümsedi, çok bilinçli bir şekilde yüzüne herhangi bir öfke bulaşmasına izin vermedi. Kendini Eş'e dönüştürmüş olan bekleyen hanımefendi Ancak Loulan kızarmaktan beti benzi attı ve titremeye başladı.

"Mas-" Diğer bekleyen hanımlardan biri aralarına girmek için bir kez daha hamle yaptı ama Jinshi sadece ona baktı ve kadın gözle görülür bir şekilde irkilerek tekrar geri çekildi.

"Gerçek Konsolos Loulan nerede?"

Bütün bunları en başından beri planlamış mıydı? Ordusu Hizmetçiler, fiziksel olarak ona benzeyen nedimeler ve sürekli değişen, göz kamaştırıcı kostümler... Hepsi de konsülün kadınlarından biriyle yer değiştirdiğinde kimsenin bunu fark etmemesi içindi. Başından beri amacı bu muydu? Peki gerçek Loulan şimdi neredeydi?

"Nereye gitti?" Jinshi sordu. Loulan kılığındaki kadın şiddetle titredi ama tek kelime etmedi. Jinshi tutuşunu sıkılaştırdı. "*Nereye gitti o?*"

Soruyu üçüncü kez sorduğunda, araya girmeye çalışan kadın eğildi ve sahte eşine sarıldı

korumacı bir şekilde. Jinshi'ye bir bakış attı. "Çok üzgünüm efendim. Ama yemin ederim, gerçekten bilmiyor." Daha önce fark etmemişti çünkü

ama bu kadın sahte birkaç yaş daha büyüktü. "Lütfen, merhamet edin." Kadın derin bir üzüntüyle sahte eşinin ayaklarına baktı. Eteğin uzun kenarı

nemli ve damlacıkların sessiz kadının bacaklarından aşağı aktığı ve ayak parmaklarından damladığı görülebiliyordu. Yani sahte Loulan dehşete düşmüştü.

mesanesinin kontrolünü kaybedecek kadar.

Jinshi sahte Loulan'ın çenesini serbest bıraktı. Gözleri büyüdü; genişledi, nefes alış veriş sertleşti ve hâlâ Titriyordu. Çenesinin ve boynunun solgun derisinde Jinshi'nin onu tuttuğu yerin izleri açıkça .

Bu, hadım Jinshi için hayal bile edilemeyecek bir şiddet gösterisiydi. Onun için çok kaba, çok medeniyetsizdi.

Güçlü memurların kızlarını arka saraya kabul etmenin İmparator için avantajları vardı. Evet, memurlar kızlarının hükümdarın çocuğunu doğurması halinde torunlarının tahta oturmasını dört gözle bekleyebilirlerdi ama bu onların elini kolunu da bağlayabilirdi. Pek çok ebeveyn için -hepsi için değil ama pek çoğu için- kızları gözbebekleridir. Arka saray olan kuş kafesi o değerli kızları etkin bir şekilde rehin tuttu.

Shishou'nun Loulan'ı arka saraya almak için ne kadar uğraştığı düşünüldüğünde, ona çok değer verdiği açıktı. Kızı yüksek bir eş oldu, ancak İmparator ona belirli bir düzeyde saygıyla davranmak zorundayken, aynı şekilde kendisinden de belirli standartlara uygun davranması bekleniyordu.

Jinshi onu "Eş" Loulan olarak düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Çünkü bu standartları ihlal etmişti.

"Geri dönmeyeceğini söyledi," diye cevap verdi bekleyen hanımefendi. daha önce ciddiyetle söyledi. Loulan'ın baş nedimesi olduğunu söyleyen kadın, Jinshi'nin sorgusuna kendini onun yerine teslim etti Bırakın konuşmayı, doğru düzgün nefes bile alamayan sahte eş. Jinshi'nin anladığı kadarıyla, Loulan'a fiziksel olarak en çok benzeyen kişi olduğu için onun dublörlüğünü yapmaya zorlanmıştı. durumu ya da yaptığı şeyin sonuçlarını anlamadı. Metresini taklit etme talebinin Loulan'ın başka bir oyunu olduğunu düşündü. kaprisler.

Jinshi bir elini yumruk yaptı. Yanılmıştı. Şimdi bunun duruma yaklaşmak için yanlış bir yol olduğunu, narin gülümsemesiyle hadım Jinshi'nin yapacağı şey olmadığını biliyordu. Ama duruma yaklaşmak için başka bir yol düşünecek kadar sakin değildi.

Yani geri gelmeyecekti. Bu muhtemelen arka saraydan kaçtığı anlamına geliyordu. Bu, bazı durumlarda ölümle cezalandırılabilir ciddi bir suçtu. Ve bu suçu işleyen kişi yüksek bir eş tarafından işlendi. Eczacının kızı bir keresinde, bunun bir fahişenin eviyle bağlarını koparması gibi bir şey olduğunu söylemişti. Jinshi

Kendi kendine gülümsedi; İmparator'un çocuklarının doğduğu yeri sıradan bir eğlence bölgesine benzetmek tam da ona göre idi.

Kız. Hâlâ bulamadıkları başka biri. Maomao'yu tanıdığım kadarıyla, gönüllü olarak gitmiş olması her zaman mümkündü. Ama daha büyük olasılıkla, başka seçeneği yoktu.

Ama neden? Aklında hâlâ pek çok soru vardı. Baş nedimeyi iyice sorguladı ama kafasını sallamak zorunda kaldı. O onu her zaman işkenceye maruz bırakabilirdi ama bunun onu bir yere götüreceğini sanmıyordu. Gözleri doğruyu söylediğini gösteriyordu.

Lal Köşkü'nün nedimelerini, , haremağalarını -Loulan'la ilişkili herkesi- tek bir yere hapsetmişti.

Konum. "Sınıf" hemen hemen doğru büyüklükteydi. Bu arada, hadımlar sınıftaki her kadını kontrol etmek gibi sıkıcı bir iş yapıyordu. Ama şimdiye kadar Loulan'a benzeyen birini bulamadılar.

Jinshi, Eş Gyokuyou'nun teslimatıyla başa çıkacak durumda olmadığını biliyordu; kendi isteğinin aksine, bu iş için Gaoshun'u görevlendirdi.

Jinshi ofisindeydi ve başını ellerinin arasına almıştı. Basen de onunla birlikteydi, belki de acil bir durum söz konusuydu, zira o anda şu raporu veriyordu: "Kısa süre önce Lakan Usta arka saraya saldırdı ve zorla içeri girmeye çalıştı."

Jinshi'nin yüzü gergindi; istese bile gülümseyebileceğini sanmıyordu. Yapılması inanılmaz bir şeydi ama tek gözlüklü adam bunu yapmıştı.

"Haber bir şekilde yayılmış olmalı," dedi Basen. yüzünde acı bir şey çğniyormuş gibi bir ifade vardı. "Ve Shishou'nun şu anda nerede olduğu hâlâ bilinmiyor." Basen'in adama neden artık herhangi bir onur unvanıyla hitap etmediği yeterince açıktı: kızı Loulan arka saraydan kaçmıştı ve babası gibi o da İmparator'a ihanet eden biri olarak muamele

Bu arada, Şenlü'nün alkolü içtikten sonraki durumu hakkında da bir rapor almışlardı. Bir şekilde hayatta kalmıştı ama henüz bilinci yerine geldi. Onlara onun kişisel bir Taihou'nun tanıdığıydı ve tahta karşı kurulan bu komplonun içine bu şekilde çekildiğine şüphe yoktu. Jinshi, eski imparatorun gidişiyle birlikte öfkесinin genel olarak arka saraya yöneldiğinden şüpheleniyordu. Klinikte başka kimlerin bu işe karışmış olabileceğini bile bilmiyorlardı. Belki de onlar da Şenlü gibi eski hükümdarın kurbanı oldukları için sessizce bu işe karışmışlardı.

Jinshi'nin parmaklarını oynatacak zamanı yoktu. Arka saraydan uçarak gitmek ve Loulan'ı avlamak istedi. Ama o sadece yeterli bilgiye sahip değildi. Şimdi kaçıp gitmek, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu. Önce, diye düşündü. Shishou'nun peşinde olduğunu öğrenmeliydi. Evet, şey, o zaten Birisi bunun üzerinde çalışıyordu. Bu da Jinshi'ye ofisinde bir ileri bir geri yürümekten başka yapacak bir şey bırakmadı.

"Üstat Jinshi," dedi Basen ona bir bakış atarak. Ofisin dışına bir ziyaretçi gelmişti ve Basen, Jinshi Usta'yı görmeye çalışıyor gibiydi. ona böyle acınası bir durumda görünmesinin uygun olmayacağını hatırlattı. Jinshi, gerekliliğe boyun eğerek oturdu ve sakinmiş gibi davrandı. Basen, odanın gizleyecek şekilde yerleştirilmiş bir aynaya baktı; sonra da ziyaretçilerini bir bakışla bekledi biraz şaşkınlık.

İçeri basit bir memur girdi, kadın olsaydı minyon denebilecek boyda biriydi. Bir çift yuvarlak ayakkabı giymişti. Gözlükleri vardı ama dağınık saçları ve tilkiye benzeyen dar gözleri dışında genç adamda dikkat çekici pek bir şey yoktu. Garip bir şekilde tanıdık gelmesine rağmen.

Genç adam ellerini kollarının içine soktu ve eğildi. Jinshi genç adamın kuşağına sıkıştırılmış bir şey gördüğünü sandı; biraz daha yakından baktığında bunun bir abaküs olduğunu fark etti.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Benim adım Kan Lahan." Bu son derece basit kendini tanııtma cümlesiyle birlikte genç adam sırtıttı.

Bu isim: ah, demek benzediği kişi buydu.

Kendisini Kan Meclisi'nin bir üyesi olarak tanıtmış olsaydı, Li'nin tüm ülkesinde kimse onun kim olduğunu bilemezdi,

sadece yirmi kadar aile ismi vardı. Bu nedenle, insanlar ailelerini belirtirken genellikle nezaket adlarını kullanırlardı.

sıklıkla nesilden nesile aktarılmıştır. Bu tür aile nezaket isimlerinden ayrı olarak, eski zamanlardan beri İmparatorluk ailesi tarafından çeşitli evlere verilen nezaket isimleri de vardı.

Önlerinde duran adam için La onun nezaket ismiydi. Dış sarayda bu isme sahip sadece iki kişi vardı: Lakan ve evlat edindiği yeğeni.

Sayılabilecek diğer tek kişi, yakın zamanda arka saraya hekim olarak gelen bir adamdı -Luomen, "Luo", "La" ile aynı karakterdir.

Tüm bunlar Lakan'ın evlatlık oğlunun burada ne işi olduğu sorusunu gündeme getirdi.

"Benimle bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Jinshi, resmi hiyerarşide Lahan'ın üstünde yer alıyordu, öyle ki genç adamın aniden ortaya çıkması kendi içinde kaba olarak değerlendirilebilir. Ancak Jinshi, bu durumda rütbesini yükseltmenin ve korkunç suratlar yapmanın ona bir şey kazandırmayacağını biliyordu. Makamı ne olursa olsun, hadım olduğu için ona daha az saygılı davranan bazı memurlar vardı.

"Bunu görmek isteyebileceğinizi düşündüm efendim." Lahan kolundan bir parşömen çıkardı ve Basen'e uzattı. Basen inceledi, sonra da Jinshi'ye uzattı. Jinshi ise Lakan'ın oğlundan gelen bir teslimatın önemli olabileceğine güvenerek devam etmeye ve ona bir göz atmaya karar verdi. Parşömeni bağlayan ipi çözdü ve açtı, sonra da hayretle baktı.

"Ne düşünüyorsunuz efendim, sorabilir miyim?" Lahan hâlâ sırıtıyordu, kendinden son derece memnun ve oldukça nahoş bir ifadeyle, ama parşömenin içeriği kendini beğenmişliğini tamamen haklı çıkarıyordu. Kelimeler ve sayılardan oluşan bir listeydi ama nasıl baktığınıza bağlı olarak başka bir şey de olabilirdi.

"Bu, üvey babamın yakın zamanda araştırmamı istediği bir konu. Feifa'nın nereden geldiğini bilmemekten hiç de memnun olduğumu sanmıyorum. Her neyse, yakın zamanda cezalandırılan memurlarla bağlantılı olarak biraz araştırma yaptım ve çok ilginç bir model keşfettim."

Parşömen makbuzların bir kaydıydı. Bu tür şeyleri birisi

Ulusal hazineyi kurulla ilişkili olanlar kolayca bakabilirdi. Uygun prosedürleri izledikleri takdirde diğer kuruluşların yetkilileri bile bu tür şeyleri görebilirdi.

"Size birincil bir kaynak göstermenin en basit yol olacağını düşündüm. Kabul ediyorum, bu sadece benim yaptığım bir seçki; başka türlü ayırtırmak için biraz fazla var."

Alıntı olsun ya da olmasın, sayıları öyle ayarlamıştı ki Jinshi gibi uzman olmayanlar bunları anlayabilirdi. Ve son birkaç yıl içinde, bir şirketin harcamalarının Özellikle hükümet organı gittikçe .

"İlginç, mi? Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Ne kuraklık ne de böcek salgını var ama yine de tahıl fiyatları sürekli artıyor. Sizce bunun nedir? Bunun çok garip olduğunu düşündüm ve aynı dönemdeki piyasa fiyatlarını inceledim ve tahıl fiyatının hemen hemen tüm ürünler arasında en istikrarlı fiyat olduğunu gördüm. emtia."

Belli ki bir şeyler inşa ediyordu. Tahıl maliyetiyle birlikte fiyatı her ay artan başka bir şey daha vardı.

"Ve bir şey vardı: nedense demir fiyatı da yükseliyordu. Burada ülkenin her yerinde metal fiyatlarının yükseldiğini görebilirsiniz. Bir yerlerde devasa var, değil mi?"

Jinshi, Lahan'ın ne demek istediğini anlamıştı. Parşömeni yere ve kurnazlığını en azından üvey babasıyla paylaştığı belli olan genç adama baktı. Tahıl fiyatı kulağa o kadar da önemli gelmeyebilir, ancak çok büyük bir miktar vardı. Fiyattaki mütevazı bir artış, değerinde önemli bir artış anlamına gelecektir. Peki Lahan'ın öne sürdüğü gibi, birileri aradaki farkı kendileri için saklıyorsa?

Metal fiyatındaki artışa gelince, bu talepte bir artış anlamına geliyordu. Bunun nedeni, örneğin birisinin bir metal fabrikası inşa etmesi olabilir.

güçlerini göstermek için bir anıt ya da başka bir görünürlüğü yüksek her yerden malzeme toplamaya başladı. Güveç kaplarına ve çiftlik ekipmanlarına bile el konulup eritilebilirdi. Ancak fiyatın yükselmesinin başka nedenleri de vardı...

"Geçtiğimiz yıllar boyunca para dolaşımını daha yakından inceleyebiliyorum. Yoğunlaştığı yerler de dahil olmak üzere."

Lahan söyledi. Jinshi'nin duymayı umduğu şey tam olarak buydu.

Sanki buraya tam da bunu söylemek için gelmiş gibiydi.

Jinshi'ye Lahan'ın bakışlarında bir istek varmış geldi.

Hiç şüphesiz bu parşömeni Jinshi'ye getirmesinin nedeni de buydu: onun gibi adamlar bir şekilde işlerine yaramadığı sürece asla bir şey yapmazlardı.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" Jinshi açık açık sordu. Lahan'ın

ifadesi yumuşadı, sanki sadece bir şey bekliyormuş gibi

Jinshi'ye sordu. konuda biraz isteksiz görünmesine rağmen kolundan bir kağıt parçası çıkardı. "Belki de bu miktarı dikkate alma nezaketini gösterirsiniz."

Kâğıt, arka sarayın bir duvarının onarımı için bir faturaydı.

Jinshi sadece Lahan'ın bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu.

Bölüm 13: Festival

Maomao'ya giymesi için geleneksel görünümlü bir kıyafet verildi. beyaz ceket ve kırmızı etek giymişti. Yüzünü tilki maskesiyle kapattı ve pampas otu ve pirinç saplarıyla süslenmiş bir fener taşıdı. Bu şekilde giyindikten sonra, kasabanın kenarındaki tapınağa yürüyecekleri söylendi.

Erkekler mavi giysiler giyerken, çocukların arkalarında kuyruk gibi sarkan pirinç ve pampas otu demetleri vardı. Bu insanlar bir tilki tanrısı olan Kosen'e tapıyor gibi görünüyordular. Tilki bir ruhdu. Bolluk, birçok yerde saygı görürdü. Topraktan bu kadar çok ürünün geldiği sonbaharda büyük bir festival düzenlenmesi son derece doğaldı.

Maomao bir çan sesi duydu. Yanında, bir tilki olmasına rağmen maskesinin gözlerini hafifçe gülünç görünecek şekilde çizmiş biri vardı. Etrafı boyamak için normal renk Böyle bir maskenin gözleri kırmızıydı, ancak bu kişi yeşil kullanmıştı ve gözlerin köşeleri bir şekilde aşağı sarkmış gibiydi.

Maomao maskenin sahibi Shisui'ye, "Daha çok bir tanukiye benziyor," diye yorum yaptı. Belki de böcekleri çizmede canavarlardan daha iyiydi. Bu düşünce Maomao'nun yüzüne beklenmedik bir gülümseme getirdi. *Sanırım bunun zamanı değil*, dedi kendi kendine. Ama şunu da biliyordu ki

Kendini hoş bir düşünceden mahrum bırakmak bu koşullar altında ona yardımcı olmazdı.

"Bana bir kediye hatırlatıyorsun Maomao," dedi Shisui. Saç çubuğunda, her güldüğünde şingirdayan bir zil vardı. Bu ses Tuhaf bir şekilde bir zamanlar topladığı böceklerle benziyordu. Maomao saç çubuğunun ucunda mücevherden oyulmuş küçük bir böcek görebiliyordu. Kız böcekleri gerçekten seviyordu.

"İşte, Maomao, güzel ve sıkı olduğundan emin ol," dedi ve ardından Maomao'nun maskesinin ipini sıkıştırdı. Ancak ip Maomao'nun saçını bağladığı yerin tam üzerinden geçiyordu ve Shisui

kalmasını sağlamak. "Hrm. Bekle, tekrar deneyeceğim. Otur."
Maomao'nun hanın parmaklıklarına oturmasına yardım etti. Sonra Maomao'nun saçlarını yana taradı ve düzeltti.

"Hmm, başka bir şeye ihtiyacı var. Sadece bir saç bağıyla çok yalnız görünüyor."

"Benim için fark etmez."

"Oh, biliyorum! Sana bir saç çubuğu ödünç vereyim. Örümcek ağı şeklinde tane var bende. Gerçekten çok şirin!"

Maomao kibarca reddetmenin bir yolu olmasını diledi. Cübbesinin kıvrımlarını karıştırdı ve bir saç teli bulmayı başardı. Jinshi'nin ona verdiği çubuk. Sade görünüyordu ama kalitesi iyiydi. Basit bir saç bağıyla idare etmekten son derece mutlu olan Maomao, onu cübbesinin içinde bırakma eğilimindeydi.

"bunu kullan."

"Aww..." Maomao'nun Shisui'nin yüzündeki somurtmayı görmek için arkasını dönmesine gerek yoktu. Saç çubuğunu diğer kızın avucuna bastırdı. "Vay canına, bu çok güzel Maomao," diye yorumladı Shisui.

"Biri bana verdi," diye yanıtladı. Fazla tören yapmadan vermişti, yine de doğruydı.

"Ya senden onu *bana* vermeni istesem? Bunu yapar mıydın?"

Bir anlık duraksamadan sonra Maomao dikkatlice, "Korkarım hayır," dedi. Daha önce bir keresinde bunu basitçe birine devretmeyi düşünmüştü ama yapmamıştı. O zaman düşünseydi -ya da şimdi düşünseydi- haremağası taklidi yapan kişinin ne diyeceğini hayal bile edemiyordu. Her neyse, onun kızacağını biliyordu.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini düşünüyorsun.

Ancak Jinshi, Maomao'nun ifadelerini okumakta garip bir şekilde becerikliydi.

Kısmen, çünkü artık birbirlerini oldukça uzun bir süredir tanıyorlardı. zaman, doğru, ama bu standartta bile yüzündeki küçük değişikliklere karşı oldukça duyarlıydı. Maomao, onun yüz kaslarını kontrol etmekte pek becerikli olmadığını düşünse ve tüm bakışlarının kaşlarını çatmaktan biraz daha fazlası olduğunu düşünse bile.

Sonra tekrar, belki Shisui'ye saç çubuğunu verebilirdi; eğer başkente sağ salim dönmezse, sonuçları hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"İşte, hepsi tamam." Shisui Maomao'nun omzunu sıvazladı ve Maomao ayağa kalktı.

kalktı. Saçları artık sağ kulağının arkasına toplanmıştı, böylece maskeyi takması çok daha kolay olmuştu. Küçük göz deliklerinden köye baktığında, tüm dünya farklı görünüyordu. Belki de gece olduğu içindi, ya da belki de ateşin dalgalanan alevleriydi. meşaleler, ama maskeleriyle dolaşan insanlar gerçekten tilkiye benziyordu.

Yanında duran ve hâlâ yeşil gözlü bir tanukiye benzeyen kişi hariç.

Ancak maskesini yeşile boyayan tek kişi Shisui değildi; arada bir yeşil gözlü bir tilkiyle yolları kesişiyordu. Çoğu erkekti; mavi pantolonları onları ele veriyordu.

Maomao yeşil gözlerin bir anlamı olup olmadığını merak etmeye başladı.

"Başka bir dünyaya ait, değil mi?" Shisui söyledi.

"Uh-huh." Bu kadarı kesinlikle doğrudu.

"Korkmadın mı?"

"Bunun amacı ne ?"

Yine de bunun doğaüstü bir şey olduğu konusunda hemfikirdi. Normal ayakkabıları yerine, attığı her adımda takırdayan tahta takunyalar giyiyordu; ve sonra çan çalıyordu ve bir baykuş ormandan geliyordu. Tüm sesler bir araya gelerek esrarengiz bir hal almıştı, ta ki tilkileri duyabildiğine neredeyse ikna olana kadar Geceleri miyavlıyor.

Tilkilerin sesleri arka , fener bitkileri, pirinç sapları ve ateş ışığı arasında yürüdüler. Ormandan çıktılar ve tek bir dar patika boyunca ilerlediler

pirinç tarlaları arasında dolanıyordu. İlerleyişlerine ara sıra tatsız bir tıslama eşlik böceklerin yakma sesi

Yol boyunca aralıklarla yerleştirilmiş meşalelere doğru uçuyorlardı.

Onlardan epeyce varmış gibi görünüyordu.

"Bu yıl çok çekirge var," dedi Shisui. Festivalin bu kadar gösterişli olmasının nedeni de tam olarak buydu. Taşıdığı dilek buydu. "Buralarda, bereket getiren bir tilki tanrısına saygı gösteririz. Bilirsin işte Neden?"

"Hayır, neden?"

Riiing, riiing. Shisui'nin zili o yürürken ve konuşurken çaldı.

"Bir zamanlar bu bölgede yaşayan bir yerli halk kabilesi vardı."

Sonra, batıdan farklı bir ülkeden bir halk geldi. Yerel halk onları hemen kabul etmedi elbette.

Kimse bu kadar saf olamazdı. Çoğu köy onları kovaladı, istedi. Ama birkaç köy, çok az sayıda köy, bu yeni gelenleri kabul etti.

"Batıdan gelen bu insanlar bir şeyler biliyordu ve buradaki bazı insanlar bu bilginin değerini gördü."

Yeni gelenler tarlaları nasıl daha verimli hale getireceklerini, zararlı böcekleri nasıl yok edeceklerini biliyorlardı. Gerçekten de değerli bilgilerdi. Ancak çoğu kişi yine de onlara gülümsemedi. Yeni gelenler yerleşik düzene geçip yerli halkla çocuk sahibi olmaya başladıkları sıralarda, komşuları tarlalarını çalmak için saldırıya geçti.

Bu tür birkaç saldırıdan sonra halk, çocuklarının ve torunlarının güvende olması için gizli bir köy inşa etti. Toprakta sıcak su kaynaklarının fışkırdığı bir yer buldular ve orada inşa ettiler. Muhtemelen inşa ettikleri şey Maomao'nun şu anda köydü. Peki ya tilkiler? O yabancı topraklardan gelen insanları temsil ediyorlardı, diye düşündü. Diğer kabilelerden olanlardan hayvanmış gibi bahsetmek pek de alışılmadık bir durum değildi.

Başka bir deyişle, bu köyün tanrısı ya da belki de tanrıları bu insanların atasıydı ve köylülerin kendileri de tilki-tanrıları.

"Buradaki tilkilerin beyaz tilki olduğunu söylerler. Yani o maskeyi aldığı anda bembeyazdı, değil mi? Ama buraya yerleşerek renklerle boyandı."

Beyaz tilkiler. Bu soluk teni mi simgeliyordu? Boyama, evliliklere bir gönderme olarak algılanabilir mi?

Sanki daha önce böyle bir şey duymuş gibiyim, diye düşündü Maomao ve hemen hemen aynı anda Shisui cevabı verdi.

"Bu köyün erkeklerinin çoğu renkleri birbirinden ayıramıyor," dedi.

"Renkleri ayırt edemiyor musun?"

"Evet kadınlar arasında çok daha az yaygın."

Bu her şeyi açıklıyor. Bu yüzden bu kadar çok yeşil gözlü maske vardı. Ve neden birçoğunun erkekler tarafından giyildiğini. Ve

Hatta neden birinin Shisui'ye ait olduğunu bile.

Shisui fenerine bağlı fener bitkisinin kabuğunu aldı ve turuncu kabuğunu kırarak içindeki meyveleri çıkardı. Onları hızlıca koluna sildi ve ağzına attı.

Maomao ona, "Tadı pek değil," diye bilgi verdi.

"Biliyorum."

"Zehirliler."

"Biliyorum."

Fahişeler fener bitkisi meyvelerini içkilerinde malzeme olarak kullanırlardı.

düşük yapıcı. Meyveleri sizi öldürmezdi ama yemesi de pek hoş değildi.

Batıdan buraya kaçanlardan bazıları şimdiki başkent'in bulunduğu bölgeye gitmiş ve bugünkü İmparatorun ataları olmuş olmalı; kuzeyde kök salanlar ise bu köyü kurmuş olmalı.

Tahta takunyaları yere vuruyordu. Fenerlerin ışığı güzel ve aynı zamanda ürkütücüydü, Maomao'yu

Sanki bu yolda yürümeye devam ederlerse, bu yol onları başka bir dünyaya götürecekmış gibi hissediyorlar.

Tapınağa yaklaştıkça her şey daha sıradan gelmeye başladı. Sokak tezgâhları belirmeye başladı ve şişlere geçirilmiş etlerin kokusu havayı kokulandırdı. Tatlı bir şeker kokusu da vardı. Dükkân sahipleri de herkes gibi tilki maskesi takıyordu ama

Muhtemelen tilkilerin yaptığı gibi yaprakları para birimi olarak kabul etmiyorlardı.

Shisui aniden durdu, maskesini kaldırdı, çenesini birkaç kez çalıştırdı ve ardından fener bitkisi meyvelerinin kabuklarını çimlere tükürdü.

"İğrenç," dedi Maomao.

"Hah, özür dilerim!" Shisui sokak tezgâhlarından birine doğru koştu. "Yiyecek bir şeylere ne dersin?"

"Sen ." Maomao onu et şiş satan bir tezgâha kadar takip etti; yağ damlayan tavuğu görünce ağzının suyu akmaya başladı. Ancak ikramlar arasında kurbağa ve çekirge de vardı.

Maomao onlara sessizce baktı.

"Çekirgeler yılın bu zamanında dolgun ve lezzetlidir," diyor Shisui

açıkladı ve hiç tereddüt etmeden şişteki böceklerden birini mideye indirdi.

"Sanırım tavuk yemeye devam edeceğim." Elbette, Maomao çekirge yiyebilirdi. Ama seçenek varsa neden tavuk yemesin?

"Kurbağa değil mi?" Shisui sordu.

"Bir süre kurbağa yemek istemiyorum..."

"Gözlerindeki bu camısı bakış da neyin nesi Maomao?" Görünüşe göre maskesinin arkasından bile belli oluyordu. Shisui, "Anladım," dedi ve dükkânı işleten adamdan bir tavuk şişi alıp Maomao'uzattı.

Maomao maskesini çıkardı ve içine daldı. Şiş biraz tuz kullanılabilirdi, ama belki de bunu ummak fazla lüks olurdu. Bunun yerine et otlarla ovulmuştu.

"Hm?"

"Ne oldu?" Maomao sordu. Shisui kaşlarını çatıyordu. Sonra da çimenlere doğru döndü ve yine bir şeyler tükürdü. "Sana söyledim, bu iğrenç," dedi Maomao, Shisui'nin bir şeyler tükürdüğünü düşünerek. şaşırtıcı derecede pürüzlü kenarları vardı. Yeni aldığı çekirgeyi tükürmüş gibi görünüyordu.

"Bu berbat. Orası çekirgeleri çekirgeleriyle karıştırıyor. Ne soygun ama."

"Ah... Bana hepsi aynı görünüyor."

"Şey, değiller. Kanatları ve bacakları koparılmışken söylemek zor ama tatları birbirine hiç benzemiyor." Shisui bir tane daha yiyordu. Ağzındaki tadı çıkarmak için böcek. Bunun tadı daha iyi olmalıydı, çünkü düşünceli bir şekilde çiğniyordu.

Maomao bazen yılan ve kurbağa yedi ama nadiren böcek yedi. Çiftçi köylerinde böcek yemek genellikle zararlı haşereleri ürünlerden uzak tutmanın bir yolu olarak ikiye katlanırdı, ancak zevk bölgesi daha kentsel. Çekirge, yenebilecek daha birçok lezzetli şey olduğu düşünüldüğünde çok popüler bir yemek değildi. Yine de bazen, sürülerin özellikle kötü olduğu yıllarda, geçimini sağlamak için mücadele eden çiftçiler kasabada çekirge satmaya gelirlerdi.

Tapınak yüksek bir yerdeydi ve ona çıkan taş bir merdiven vardı. Bu sayede ormanın ötesindeki arazi de dahil olmak üzere etrafındaki her şeye tepeden bakabiliyordu. Ağaçlar yerini açık düzlüklere bırakıyordu.

bir dağ sırası vardı.

Başka bir kasaba mı? Maomao düşündü. Menzil ışıkla parlıyordu - yıldız ışıyla değil.

"Maomao, şurada," dedi Shisui, elini çekiştirerek onu geri getirdi. Bir sıra vardı ve insanlar sıranın önüne ulaştıklarında maskelerini tapınağa bırakıyorlardı. Bir insan figürü

Tapınağın vermillion rengindeki iç kısmında beyaz bir maske takmış, beyaz giysiler giymiş ve tamamen hareketsiz oturan bir çocuk görüldü. Yüzleri

gizlenmişti ama maske tanıdık geliyordu. O velet Kyou'ya aitti.

u. Bela gibi görünüyordu, ama fırça narin ve maskesi güzeldi.

Shisui, "Her yıl çocuklar tanrının yerine orada oturmak üzere seçiliyor," diye açıkladı.

"İdare edebilmesinden etkilendim."

"Hee hee. Herkes bunu yapmak istiyor. Yorucu olsa da, bacakları uyuşmadan önce vardiyalı olarak bir başkasıyla yer değiştiriyorlar. Bunun onlar için hoş bir anı olup olmadığını merak ediyorum." Nedense, Shisui'nin gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Sonra dedi ki, "Görünüşe göre

neredeyse bitti. Gidip onu bekleyelim." Onları tapınağın arka tarafına götürdü.

Orada üç çocuk daha buldular, sohbet ediyorlardı, muhtemelen sıralarını bekliyorlardı.

" oluyor?" Shisui çocukların arasına karışarak sordu.

Gençlerden biri pirinç sapından kuyruğunu göstererek "Şuna bakın" dedi. Yakından bakıldığında meyvenin aslında hâlâ olgunlaşmamış olduğu görülebiliyordu. "Kötü bir tane aldım."

Shisui sinirlenerek, "Çünkü seçim yaparken dikkatli bakmadın," dedi. "Bazı insanlar cimridir, bilirsin."

Yani, festival için iyi, dolu bir pirinç başağı sunmanın israf olduğunu düşünerek, zayıf bir pirinç başağı verirlerdi.

onun yerine gelişti. Maomao pirinç sapına baktı. Yaprakları vardı , ama başağın içi boştu. Olgunlaşmamış görünüyordu; Sanki hiç meyve vermemiş gibi değil, sadece zamanı yokmuş gibi.

"Köyün muhtarından aldım," dedi çocuk.

Diğer çocuklardan biri başını sallayarak, "İşte senin sorunun bu," diye cevap verdi. "Şefin mahsulünün bir kısmı her zaman geç gelir. Ve çok cimri olduğu için festival için bağışladığı tek kısım da bunlar oluyor."

"Ne? Bah. Tilki bunun için onu lanetleyecek."

"Buradaki bütün çocuklar bunu biliyor," dedi içlerinden biri. "Sen bilmiyorsun çünkü köye daha geçen yıl geldin. Yaşa ve öğren!"

Çocuğun omuzları çöktü. Maomao elindeki pirinç başağına baktı. Meyve dolgun ve olgundu. Onu fenerinden ayırdı ve çocuğa verdi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi. Pek dindar ; ne kadar güzel bir pirinç kulağı olduğu onun için önemli değildi.

Bu arada çocuk, gözleri ıslıl ıslıl parlayarak onun önünde eğildi.

", abla?" Kyou-u tapınaktan çıktıktan sonra Shisui'yi görür görmez sordu. Elinde taze bir pirinç başağı tutan ve parlayan başka bir çocuk onun yerini aldı.

"Çok güzel, çok güzel."

"Hee hee!"

Maomao bunun nesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu - tapınakta tek bir yerde oturmuştu - ama sesini çıkarmadı.

Kyou-u biraz üzgün bir ifadeyle, "Keşke annem beni görebilseydi," dedi.

Shisui onun başını okşadı. "Biliyorum. Git adağını sun, Sonra da gidip ateşi görelim, tamam mı?" Tapınağın ötesinde, merdivenin aksi yönündeki bir gözetleme kulesini işaret etti geldiler. Ama çok tuhaf bir yerdeydi. "Bu... bir kaynak mı?" Maomao sordu.

Shisui, "Belki daha çok bir gölet," dedi.

Gözetleme kulesi bir su kütlesinin üzerinde duruyordu; bir salın üzerine monte edilmiş gibiydi.

Kyou-u maskesini vermekten hemen geri döndü ve onlar ikinci merdiven setine yöneldi. Maskelerini teklif eden diğer pek çok insan zaten oradaydı. Gözetleme kulesinin tabanına saman yığılmıştı ve dikkatle baktığında

Maomao fenerlerin ışığında beyaz maskelere benzeyen şeyleri .

"Maskeler bir yıl boyunca adak olarak hizmet ettikten sonra onları gözetleme kulesiyle birlikte yakıyoruz. Maskeler alevler tarafından tüketildiğinde, üzerlerine yazılan dileklerin cennete taşındığı ve dilediğiniz her şeyin gerçekleşeceği söylenir," dedi Shisui.

Maomao, "Ben hiçbir şey yazmadım," dedi.

"Böyle bir batıl inanca inanıyor musun Maomao?"

Maomao gözetleme kulesine bakarken bunun iyi bir soru olduğunu düşündü. Hararetle dilemek yerine, gözlerini hedefine dikip harekete geçmek daha hızlı olurdu.

"Bu bir batıl inanç değil!" Kyou-u itiraz etti. "Dilekler gerçek oluyor. Geçen yıl olduğu gibi maskemi güzelce boyadığımdan ve dileğimi düzgünce yazdığımdan emin oldum. Gerçekleşmek *zorunda*." Heyecanlanmaya başlamıştı. Onun için bu kadar önemli bir şey mi dilemişti?

"Ne ?" Maomao sordu. "*Söyleyemezsin, aptal!*"

"Tamam. Peki." Sadece kibarlık olsun diye sormuştu; aslında umurunda değildi. Kyou-u ise onun konuyu bu kadar çabuk kapatmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Kaçamak bakışlarla onu süzmeye devam etti.

Shisui, elinde meşale tutan küçük bir çocuğu göstererek, "Bak, işte alev geliyor," dedi. Arkasında pirinçten bir "kuyruk" sallanıyordu; o Maomao'nun pirinç saplarını takas ettiği çocuk olduğu anlaşılıyordu. "Bu rolü istemedin mi Kyou-u?" Shisui sordu.

"Hımm. Bu işi başkasına bırakmaya karar verdim. Ben çocuk değilim." İtirazlarına rağmen, gözlerinde bir parça kıskançlık vardı.

Maske takan bir yetişkin meşaleyi çocuktan aldı, alevi bir oka tuttu ve oku başka bir yetişkine verdi

elinde bir yayla yakınlarda duruyordu. İkinci kişi yayı geri çekti.

yay kirişini duyulur bir şekilde gerdi, sonra yanan oku tembel bir yay çizerek aşağıya, doğrudan gözetleme kulesinin dibine düşene kadar bıraktı. Eşsiz bir atış.

Gözetleme kulesi yağa batırılmış olmalıydı, çünkü bir anda *tutuşt*u ve alevler hızla yayıldı. Odunların çatırdadığını duyabiliyorlardı.

"Bu çok tuhaf," dedi Shisui. "Gözetleme kulesi yanıyor ama hemen altındaki sal yanmıyor."

Bunun nedeni muhtemelen salın suyla temas halinde olması ve yanmasını önleyecek kadar serin tutmasıydı. Her halükarda, gözetleme kulesi bir alev sütununa dönüştü ve etrafındaki tilki maskelerini de beraberinde götürdü. O halde duman, dilekleri gökyüzüne taşımış olmalı.

"Ah..." Kyou-u mırıldandı. Kule çöküyordu ve maskelerden bazıları suya düşmüştü; kendi maskesinin de aralarında olup olmadığını görmek için dikkatle onlara baktı. Ama bu mesafeden bunu söylemek mümkün değildi. Maskelerin yarısı bile ateş tarafından tamamen tüketildi ve götürüldü.

"Gerçekleşmeyen dilekler dibe batır ve gelecekteki bereketleri besler," dedi Shisui, neredeyse kendi kendine. "Böcekler kışı atlatamaz; geride bıraktıkları tek şey çocuklarıdır."

Gözetleme kulesindeki yangının uzaktaki görüntüsüne odaklanmıştı.

Maomao onun sözlerinin ne anlama geldiğini anlamadı. O zaman değil.

Bölüm 14: Çalışma Sahası

Hana döndüklerinde Suirei onları bekliyordu. Gün ortasında bir yere gitmek için ayrılmıştı ve o zamandan beri onu görmemişlerdi. Şimdi üzerinde birkaç kitap bulunan bir masada oturmuş kitap okuyordu. Maomao ve diğerlerini fark ettiğinde kitabını yavaşça kapattı, lamba ışığı havanın nefesiyle titriyordu.

"Akşam yemeği mi?" diye sordu.

Shisui, "Bir şey varsa yeriz," diye cevap verdi ve Suirei raftan bir sepet aldı. İçinde kızarmış *youtiao* ekmeği vardı. İki bardak soya sütü doldurdu; birini Maomao'nun önüne koyması, onun yemesinin uygun olduğu anlamına geliyordu.

Maomao soğuk, hafif sert ekmekten bir parça aldı ve yemeden önce süte batırdı. Soya sütü tatlıydı; içinde lüks bir bal dokunuşu var gibiydi.

Soya sütü, tofu üretiminin basit bir yan ürünüydü, ancak hoş olmayan kokusu çoğu insanın bundan pek hoşlanmadığı anlamına geliyordu.

Ancak bu sütün aroması taze zencefil ilavesiyle hafifletilmişti ve oldukça içilebilirdi.

Üç kadın yuvarlak masanın etrafında bir üçgenin üç noktasındaymış gibi oturdular; Maomao sessizce yemek yiyor, Shisui Festival. Suirei kayıtsızca kitabına baktı. Maomao bir an için kitabın tıpla ilgili olabileceğini düşündü ve kitapla yakından ilgilendi ama kitabın bir tıp kitabı olduğu ortaya çıktı.

Böcekler Ansiklopedisi. Basılı bir cilt değildi ve el yazısıyla yazılmış yorumlarla doluydu, o kadar çoktu ki daha çok bir düzgün bir kitaptan çok defter.

Maomao, Suirei'ye sertçe baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece anlaşılmamızın sana düşen kısmını yerine getirme zamanının geldiğini düşünüyordum."

"Diriliş ilacından mı bahsediyorsun?" Ah, her zaman güzeldi

abuk kavrayan çalışmak. "Sen

içinde bulunduğunuz durumu anlıyor musunuz?" Suirei talep etti.

Maomao aslında bir rehineydi, ancak her şeye rağmen ona çok iyi davranılıyordu.

Bu. Yeterince makul: Kaçmaya çalışsa, onu hemen yakalayacakları neredeyse kesindi. Ve eğer kaçarsa

Bir şekilde kaçabilirdi, yakınlarda yardım isteyebileceği bir kasaba ya da köy yoktu. Ve ata nasıl binileceğini de bilmiyordu, en azından hızlı bir şekilde. Öyle bile olsa, en azından bir şekilde

Bir yere kapatılmış ya da bağlanmış olabilir. İki kadının davranışları hiç mantıklı görünmüyordu. Onlara neyin peşinde olduklarını sorsa, gerçekten söyleyebilirlerdi - ama daha fazlası vardı

şu anda aklında önemli şeyler var.

"Thornapple ve blowfish mi? Oranı nedir? Başka ne ekliyorsun? Ne kadar lazım?"

Suirei hemen cevap vermedi.

"Bana canlandıktan hemen sonra nasıl olduğunu anlat. Hemen hareket edemeyeceğinizi varsayıyorum." Maomao ne yaptığının farkına varmadan Suirei'ye yaklaşmış ve diğer kadının kaşlarını atmasına neden olmuştu. Eli seğiriyordu. Bunu yapmamıştı Daha nce.

Bir süre sonra Suirei, "Thornapple'a ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi.

"musun?" Maomao dedi ki.

"Başka bir ülkenin formülüyle yazılmıştı. Ama bence niyet yapay olarak katatonik bir durumu sürdürmekti.

köle üretmek. İlacın asıl kullanım amacının bu olduğunu duymuştum."

Sonra titreyen sol elini kaldırdı - daha önce mkemmел bir şekilde çalışan bir uzvunu. Titreme yeniden dirilişin bir sonucuydu.

İlaç. "Bundan daha kötü bir şey yapmadım ama ciddi bir hata hafızama mal olabilirdi."

Sanki bu bir speğlasyonmuş gibi konuşmuyordu; sesi emin geliyordu - yleyse Suirei dışında başka denekler de olmalıydı. Bir ilacın yaratılmasının da bir bedeli olmalıydı. Deneme yanılma yöntemiyle doğru yolu bulmak mümkündü.

Maomao bunun bir insan testi olduğunun farkındaydı ama konuyla ilgili diğer duygularını bastıramıyordu.

" ya revize edilmiş formül?" Maomao yavaşça Suirei'ye doğru eğilerek sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve vücudunun her yerinde tüyler diken diken olmuştu.

"Bunu sadece hayvanlar üzerinde denedik" dedi. İnsanlarda değil o zaman.

Ne de olsa, bildikleri tek şey yanılıyor olabilecekleri idi: Dikenlik olmadan deneğin hiç canlanmadığı ortaya çıkabilirdi. Belki de Tabii ki önce hayvanlar üzerinde denenir.

Maomao'nun gözleri parladı ve o kadar yaklaştı ki neredeyse Suirei ile burun buruna geldi. Elini kendi göğsüne koyarak, *buranın*, tam buranın mükemmel bir deney konusu olduğunu gösterdi.

"Senin üzerinde denemeyeceğiz." "Neden olmasın?! Buyurun!"

"Sen bizim rehinemizsin," dedi Suirei açıkça. Maomao onu yakasından tutup ilacı vermeyi kabul edene kadar sarsma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Bu konuda daha fazla bilgi edinme şansını boşa haralayamazdı. Bunun yerine geri adım attı.

"Hee hee! İkinizin iyi anlaştığını görmek çok güzel," Shisui kızarmış ekmekten bir ısırık alarak cıvıladı. "Ne de olsa sen ve Maomao'nun daha fazla arkadaşına ihtiyacı var, Büyük Abla."

"Kapa çeneni," diye tersledi Suirei.

Maomao aynı anda "Sessiz ol," dedi.

Kesinlikle aynı konuşmak istememişlerdi, ama işte oradaydı.

Maomao, Suirei ile aynı odada uyurken Shisui tek kişilik yatağı olan diğer odayı aldı. Diğer kızlarla yatmak istediğini söyleyerek sızlandı ama Suirei onu kovaladı. ve kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

Maomao ve Suirei geceyi burada geçirecek değillerdi ya. sohbet edip dedikodu yapıyorlardı. Dün gece yapmamışlardı ve yapmayacaklardı da.

Bu gece. Açıkçası Maomao'nun Suirei'ye söylemek istediği pek bir şey yoktu ama olsaydı bile Suirei'nin söyleyeceğinden şüpheliydi. çok cevap verdi.

Belki de Maomao işe kızların neyin peşinde olduğunu sorarak başlamalıydı ama hiç . Sonunda belki de sorması gerektiğini düşündü ama ağzını açtığı anda bambaşka bir şeyle karşılaştı

soru geliyor.

"Görünüşe göre Shisui ile oldukça yakınsınız?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana öyle görünüyor."

Bu konuşmanın sonuydu. İyi o zaman. Bu, Shisui'nin Suirei için ne kadar sosyal bir tampon oluşturduğunu gösteriyordu.

Ertesi sabah kalktığına, Maomao bir Masanın üzerinde bol miktarda kitap, bol resimli şifalı bitkiler vardı. Aralarında Maomao'nun daha önce hiç görmediği çok çeşitli bitkileri tasvir eden bazı yabancı ciltler bile vardı. Bu kitapların çoğunu okuyamıyordu ama sayfaların arasına notlar ya da bilgiler içeren kağıtlar sıkıştırılmıştı. çeviriler.

"Ben dışarı çıkıyorum. Dışarıda bir muhafız var, o yüzden kaçmayı aklından bile geçirme," dedi Suirei odadan çıkarken.

"Ben olsam endişelenmezdim. İsteyeceğini sanmıyorum," diye yorum yaptı Shisui, çoktan kalkmış ve kahvaltı için biraz congee yiyordu.

"nöbetçi diktirecek ne yaptın?" diye sordu küçük adam.

Kahretsin, Kyou-u, bir sebepten dolayı oradaydı. kızarmış ekmek bandırıyordu. Evet, sinir bozucuydu ama Maomao'nun umurunda değildi; o daha çok önündeki kitap hazinesini okumakla ilgileniyordu.

"Ha? Yemek yemeyecek misin?" Shisui sordu.

"Daha sonra. Bekleyebilirim," dedi Maomao, en azından sayfaları çevirmeye niyetlenerek. Ancak Shisui, Maomao'nun ağzına biraz yumuşamış ekmek tıktırdı. O da mecburen çiğnedi.

"Kıyafetlerini değiştirmeye ne dersin? Hâlâ pijamalarınla duruyorsun."

"Daha sonra. Bekleyebilirim."

"Bu beni rahatsız ediyor." Shisui, Maomao'nun pijamasının kemerini gevşetti; Maomao itaatkâr bir şekilde kollarını uzattı ve Shisui üzerine bir gecelik geçirirken okumaya devam etti.

"Tanrım, şu kıza bak. Kendini seksi bir şey sanıyor olmalı. Leydi Shenmei gibi davranıyor," dedi Kyou-u.

Shenmei mi? Maomao, Shisui sırtına bir şaplak attığında onun kim olduğunu merak ediyordu. Sandalyesinden öyle bir kalktı ki

Shisui ona bir etek giydirebilirdi.

"Evet, teşekkürler, Kyou-u. Git kaseni temizle."

"Neden ki? Hizmetçiler bunun için değil mi?"

"Yani hizmetçiler olmadan hiçbir şey yapamıyor musunuz? Gördüğüm kadarıyla hala bir çocuksun..."

Onun damarına nasıl basacağını biliyor, diye düşündü Maomao.

Gerçekten de, bir yetişkin olarak görülmeyi o kadar çok isteyen küçük çocuk, gürültülü bir şekilde kasesini alıp bir tepsiye koyarak odadan dışarı taşıdı. Maomao yarı yarıya onu izledi, sonra

takdirle başını salladı. "İyi bir aileden geliyor, değil mi?"

"He he. Doğunun uzak diyarlarında bir söz vardır: 'Kudretli olan azalmalıdır'." Görünüşe göre herkesin, hiçbir ne kadar güçlü olursa olsun, eninde sonunda eskiyecekti. Ne kadar büyük olursa olsun, her evin eninde sonunda yıkılacağını.

Maomao kitapları hızlıca karıştırırken Shisui saçlarına . "Dünkü saç çubuğun nerede Maomao?" Maomao sessizce yatak odasını işaret etti. Shisui koşarak içeri girdi ve Maomao'nun yastığının yanındaki saç çubuğunu aldı. Sonra Maomao'nun saçlarını taradı ve bağladı. Her iki kulağının yanına birer demet bıraktı ve saç bağlarıyla onları bir arada tuttu. "Bu gerçekten güzel bir saç sopa," dedi. "Ona karşı dikkatli olmalısınız. Birinin çalıp satmasını istemezsiniz."

"Sence çok para eder mi?"

"Değeri ne kadar?" Shisui saç çubuğunu Maomao'nun yüzünün önünde salladı. "Bunu kim yaptıysa çok yetenekli biriymiş. Zanaatkar. Başkentte onlardan pek yok. Eğer bir uzman buna baksaydı, kimin yaptığını ve oradan da siparişi kimin vermiş olabileceğini bilirdi. Sadece içine oydukları tasarıma gösterdikleri özene, göremeyeceğiniz tüm küçük ayrıntılara bakın."

Maomao bir keresinde bir fahişenin, bir müşterisinin kendisine hediye ettiği bir aksesuarı sattığını, ancak aynı müşterinin bunu rehin dükkanından satın alıp kendisine tekrar hediye ettiğini hatırladı. Hiç rahat değildi. Ve ne kadar ısrarcı olduğunu biliyordu. Bu özel saç çubuğunu veren kişi olabilirdi ve bir gün ona geri döneceğine dair huzursuz bir his bıraktı.

"Bunu satamam," dedi sonunda.

"O zaman yapılacak tek şey metal için onu tekrar eritmek."

Shisui böyle dedi ama nedense Maomao bunun da yanlış olduğunu düşündü. "Hâlâ... bir şeyler eksik," dedi Shisui. Uzanıp saç tokasını kendi kafasından çıkardı ve onun yerine Maomao'nun saçına yerleştirdi. "İşte, bu mükemmel."

"Sen buna alışkınsın."

"Çok yavaş olduğun için dayak yediğinde bunda oldukça iyi oluyorsun," dedi, kelimeler her şey kadar doğal geliyordu.

"Dayak mı?"

"Uh-huh."

Bir hizmetçinin işverenin onu disipline etmesi pek alışılmadık bir durum değildi ama bu Maomao'ya garip gelmişti.

"Eğer iyi bir masaj yapamazsam, ellerimden kaynar su dökülürdü. Bundan çok korkuyordum" Shisui.

"Bu korkunç. Metresiniz korkunç bir insanmış gibi görünüyor."

Yaşlı madam Maomao'ya birden fazla kez disiplin cezası vermişti ama o yaşlı çuval bile çizgiyi nereye çekeceğini biliyordu. Vur onlara Kimsenin görmeyeceği bir yerde, iz bırakmayacak şekilde tokatlayın. Elbette, muhtemelen en azından kısmen malının değerini düşürmediğinden emin olmayı düşünüyordu, ama yine de bu bir tür merhametti.

"Heh! O benim annemdi!" Shisui gülerek şöyle dedi.

"Umarım onunla hiç karşılaşmam," dedi Maomao, ne tür bir annenin kızına böyle davranacağını merak ederek. *Hayır... Sanırım bazıları daha kötü*, diye düşündü sol elindeki şekli bozulmuş serçe parmağına bakarak.

"Bunu anlıyorum. İşte bu yüzden sadece senden isteneni yaptığından emin olmalısın Maomao." Shisui tarağını kaldırmaya başladı. "Bugün dışarı çıkacağım," diye ekledi. Sonra da odadan çıktı.

Belki de altı saat olmuştu. Maomao acıktığında, hanın mutfağından ona yemek getiriliyordu. Okuyacak bir sürü de kitap vardı. Kaşlarını çatması gereken tek şey, tuvaleti kullandığında korumasının -bir erkek- ona eşlik etmek zorunda olmasıydı.

Kitapları baştan sona gözden geçirdiğinde ve

İçlerinde ne olduğunu öğrenen Maomao kocaman bir esneme verdi. O kadar uzun süre oturmaktan ağırıyordu. Biraz temiz hava almak için başını pencereden dışarı çıkardı. Odası hanın üçüncü katındaydı. En üst kattaydı ve etrafta daha yüksek binalar olmadığı için muhteşem bir manzara sunuyordu.

Orada burada sıcak su kaynaklarından yükselen buharları görebiliyordu.

Hayır, bulunduğu yüksek noktadan kimseyi dikizleyemezdi - hamamlar uygun bir şekilde kapatılmıştı - ama de köyün çoğunu görebiliyordu. Parmaklıkların ötesinde, pirinçlerin arasından bir nehir akıyordu. tarlaları ve hepsini çevreleyen ormanı görebiliyordu. Hasat büyük ölçüde bitmiş, tarlalar mahsulden yoksun kalmıştı. kuruması için asılı.

Hm?

Hasat edilmemiş bir tarla gördü. Aslında sadece bir köşesi: orada, pirinç hala olgunlaşmamıştı. Bir binanın gölgesinde duruyordu, belki de mahsul için bir depo ya da bir şey. Oldukça etkileyici bir mimari eserdi.

Çocukların bir gün önce pirincin iyi yetişmediği bir yer hakkında söylediklerini hatırladı. Belki de o yama sahibi ürünün olgunlaşmasını beklerken hasat edilmemiş. Maomao çenesini okşadı: *Hmm*.

Arsa yetersiz beslenmiş gibi görünmüyordu. Ve garipti: mahsulün arta kalan kısmı, binanın gölgesine sıkışmış mükemmel bir kareyi kaplıyordu. *Acaba...?*

Dışarı eğilmiş, dikkatle pirinç tarlasına bakıyordu ki büyük bir gürültü koptu. Maomao şaşkınlıktan neredeyse pencereden dışarı yuvarlanıyordu. Yine de pencerenin çerçevesine tutunmayı başardı ve ardından nefes alış verişini düzene sokmak için bir saniyesini ayırdı.

"Ne yapıyorsun?"

O küçük pislikti! Odaya girmiş, kapıyı olabildiğince sert bir şekilde açmıştı. Maomao yürüdü, Kyou-u'nun durdu ve tek kelime etmeden ona bir öpücük verdi.

"Ah! Bu *acıttı*! Neyin var senin?"

"Bir odaya daha sessiz girmeyi öğrenmelisin."

Doğru, ona kısmen inadına vurmuştu ama bu onun da hatasıydı. Belki ağzından çıkana dikkat etseydi.

Sonunda onu Kyou-u sitemkâr bir ifadeyle ona baktı. "Pekâlâ, sen. Ablam nerede?"

"Hiçbir ipucu yok." Shisui, Maomao'ya nereye gittiğini söylememişti.

"Ona sormalıydın!"

Maomao, Shisui'nin cevap vereceğinden emin değildi. Her neyse, şu anda tarla onun daha çok ilgisini çekiyordu.

"Neden dışarıya bakıp duruyorsun?"

"Bu binanın ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bir depo mu?" "Ha?"

Maomao köyün kenarındaki yapıyı işaret etti. Etrafındaki birkaç yapıdan en büyüğüydü.

"Ah, bu şefin deposu. Sanırım oradaki tüm tarlalar ona ait."

"Demek haklıymışım..."

"Uh-huh. Ama pek kullanmıyorlar," dedi Kyou-u, ön dişlerindeki gülünç boşlukla ağzını açarak. "Fareleri uzak tutmak için yüksek katlı başka depolarımız var ve her şeyi oraya koyuyorlar. Şuradaki binayı şu anda kullandıklarını bile sanmıyorum."

"Ama hâlâ orada."

"Evet, çünkü şef bir . Yıkılması için para bile ödemez."

Maomao'nun yanıtı içtendi: "Huh."

Ne? Pencereden uzaklaştı ve az önce bitirdiği kitabı çalgınca karıştırmaya başladı. *Eminim şöyle yazıyordu.*

Sayfalardan birine yapışmış bir not kâğıdı buldu ve derin bir yutkunma geçirdi.

Shisui ve Suirei'nin okuyacak bu kadar çok kitap olmasının Maomao'yu sessiz tutacağını düşündüklerine şüphe yoktu ama onun merakının doğasını hesaba katmamışlardı. Bu duygusal bir güçtü. İçinden fokurdayarak tüm vücudunu dolduran bir his. Bu odada oturup kitap okumayı neredeyse dayanılmaz buluyordu.

"H-Hey, oluyor? Korkunç görünüyorsun," dedi Kyou-u.

Hayır! Hayır! Lanet olsun. Kişisel tuhafıkları yine kendini gösteriyordu ve böyle olduğunda, entelektüel olarak bunu yapması gerektiğini bilse bile onları durduramıyordu. Ona zarar vermek üzere olsalar bile

inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmak için.

Ama başka türlü olsaydı Maomao olmazdı.

"Ne, oraya mı gitmek istiyorsun?" Kyou-u sordu.

Evet, ama dışarıda bir nöbetçi vardı. Pencereden de çıkamazdı; üç kat yukarıdaydılar. Aslında, dışarı çıkmak imkansız: doğaçlama bir merdiven yapmak için çarşaf kullanabilir ya da Hatta gerçekten isteseydi duvara tutunarak aşağı inebilirdi. Ama bu çok açık olurdu. Pencere sokağa bakıyordu ve fark edilip tekrar yakalanabilirdi. Hemen.

"Oraya gidebilir miyim?" diye sordu, pek bir şey beklemiyordu. Kyou-u ona sırıttı. "İmkânsız değil."

"Bana nasıl olduğunu söyle." Maomao'nun gözleri yuvarlaktı. Kyou-u, besbelli

Bu tepkiden memnun olan Shisui, koşar adımlarla Shisui'nin uyuduğu bitişik odaya gitti. "Hadi, bana yardım et," diye emretti. Maomao neye yardım ettiğini merak ediyordu; meğer yardım ettiği şey bir arabayı itmekmiş.

çekmeceli sandık. Neden olduğundan tam olarak emin olmadan itti, ama sonra ağır bir sıyrıkla sandık hareket etmeye başladı ve arkasında bir kapı ortaya çıktı. "Bu aslında yandaki odaya gidiyor," dedi. "Orası benim."

Büyük bir çekmeceli dolap yerleştirmek, odaları istenilen şekilde bölmenin kesinlikle bir yoluydu.

"Peki kapının diğer tarafında başka bir sandık yok mu?"

"değil. Yerini değiştirdim bile. Belki ablamı biraz korkutabilirim diye düşünmüştüm ama bu şey yoluma çıktı." Sonra Kyou-u kapıyı açtı. Kapı kilitli bile değildi; kimsenin iki yanındaki sandıkları oynatmaya zahmet etmeyeceği düşünülmüş olmalıydı.

Kyou-u'nun odası Maomao ve diğer kadınların uyku odalarıyla aynı şekilde düzenlenmişti. Yatağın üzeri kâğıt ve fırça yığınıyla kaplıydı. Maskeleri boyarlarken aklına gelen bir düşünceyi hatırladı: Görünüşe rağmen bu velet tam bir sanatçıydı.

"Hadi, bu taraftan," dedi Kyou-u ama çıkışı işaret etmiyordu. Yatak odası Maomao'nun alanıyla aynı görünüyordu, ancak oturma odası biraz farklıydı. Evindeki dekoratif pencerenin aksine

Bu odanın balkona açılan büyük bir kapısı vardı. Balkon bir sonraki odanın ve onun ötesindeki odanın yanından geçiyordu; bölmeler vardı ama bunlar sadece dekoratif parmaklıklardı ve yanından geçip gitmek kolaydı.

"Gidebildiğin kadar uzağa git, ayrı bir binaya giden üstü kapalı bir geçidin çatısını göreceksin. Aşağı atla ve kaçabilirsin, sorun yok."

Ayrı bina hanın arkasındaydı, bu yüzden dikkatli olduğu sürece muhtemelen fark edilmeyecekti.

"gerçekten biliyorsun."

"Heh heh. Ders çalışmayan bir tek ben varım."

Başka bir deyişle, her gün buradan gizlice çıkıyordu. Velet, bir gezgin pansiyonunda yaşayan biri için bu kasaba hakkında son derece bilgili görünüyordu; uzun süredir burada olmalıydı. Banyoda Tatil köylerinde, bir hastalığı tedavi etmeye çalışan insanların uzun süre kalması alışılmadık bir durum değildi. Kyou-u, yine de, görünmüyordu her türlü koşul tarafından zayıflatılmıştır.

Maomao, konuyu takip etmekle pek ilgilenmiyordu.

Her neyse, parmaklıkların arasından süzüldü, böyle bir dal olduğu için minnettardı.

Kyou-u onu takip etti. Ona ne olduğunu sorar gibi baktı.

"Eğer gizlice kaçmak için onca zahmete gireceksen, ben de seninle gelebilirim diye düşündüm." dedi. Sesi korkunç geliyordu.

küçümseyici.

Bah, iyi.

Ve Maomao sonunda böyle kaçtı.

Maomao handan çıktıktan sonra gerisi kolaydı. Köye girdiği zamanın aksine, muhafız onu dışarı çıkarmaktan çok mutluydu (belki de geldiklerinde hava karanlık olduğu için). Maomao'nun Hasattan sonra boş kalan tarlalar ona etrafta kimsenin olup olmadığını iyi bir şekilde görme imkânı veriyordu ve güpegündüz vahşi hayvanlarla herhangi bir sorun yaşamayı beklemiyordu.

"Peki, ne yapıyoruz?" Kyou-u sordu.

"Kontrol etmek istediğim bir şey var," diye yanıtladı Maomao ve sonra oradaydılar: henüz hasat edilmemiş pirinç tarlasının önünde duruyorlardı.

Kyou-u ekinin bir kulağını kopardı. "Sanırım onlar sadece

Burada yeterince besin var mı?"

"Pek olası değil." Maomao tarlanın yanındaki depoya baktı.

Alçı duvarda büyük bir pencere vardı; basit bir açıklık.

Parmaklık ya da başka bir şey yoktu ama şu anda sıkıca kapatılmıştı.

Maomao eline bir dal aldı ve pencerenin genişliğini pirinç tarlasınıninkiyle karşılaştırmak için kullandı. Pirinç tarlası biraz daha büyüktü.

Maomao, "Sanırım bu pirincin üzerine gece boyunca ışık düşüyor," dedi. "Ha? Ne demek istiyorsun?"

Büyümekte olan bir bitki, havadaki değişikliklerden etkilenebilir.

Çevre. Tıpkı Maomao'nun mavi güllerinin mevsimi dışında açmasına neden olduğu gibi, bu pirinci de dışsal bir şey etkilemiş olabilir.

Genelde bol ışık bitkilerin büyümesi için faydalıydı ama bazen tam tersi de olabiliyordu. Belki de gece boyunca bile sürekli ışık bu pirincin yavaş olgunlaşmasına neden olmuştu. Benzer bir durum bazen, kendisi de hiç uyumayan bir yer olan eğlence bölgesinin yakınlarında da yaşanırdı.

"Yani pirinç her zaman parlak olduğu için mi büyümedi?" Kyou-u sordu.

Maomao, "Sadece tahminim," diye yanıtladı.

Pencerenin konumu ve büyüklüğüne bakılırsa, doğru iz üzerindeymiş gibi görünüyordu. Parmaklıkları olmadığı için

Muhtemelen uzun ve sıcak yaz günleri boyunca açık bırakılmıştır.

Ancak bu bir soruyu gündeme getirdi: kullanılmadığı düşünülen bir depoda neden bütün gece ışık yanmış olabilirdi?

Maomao'nun bu konuda bir düşüncesi vardı. "Sanırım burada fareler var."

"Oh, evet. Ne kadar tuzak kurarsak kuralım, gelmeye devam ediyorlar."

"Başka bir deyişle, istediğiniz kadar yakalayabilirdiniz."

Suirei'nin söylediklerini düşündü. Yeni ilacın henüz insan denekler üzerinde test edilmediği hakkında. Ancak test edilmişti, hayvanlar üzerinde test edilmiş olabilir ve ne tür bir hayvan üzerinde test olabilir? Küçük ve kolayca yakalanabilecek bir şey belki de? Dahası, Maomao'ya verilen kitaplar, fareler üzerinde yapılan deneylerin sonuçlarını detaylandıran birkaç kenar notu içeriyordu.

Odada Suirei'nin tek başına taşıyamayacağı kadar çok kitap vardı. Köyde bir yerden getirilmiş olmalıydılar. Maomao deponun etrafında hızlıca bir tur attı. Pencerenin yanı sıra bir de tek kapı, ama kilitliydi.

"Çekil." Kyou-u'nun elinde aniden bir tel parçası belirdi. Bir süre gürültülü bir şekilde kilidi açmaya çalıştı ve çok geçmeden basit mandalı çözdü.

Maomao, *bu çocuk tam bir bela*, diye düşündü. Ama yardımları için de minnettardı. Depoya girdiklerinde deponun ikiye bölünmüş olduğunu gördüler

Odalar. Maomao pencereli olanla başlamaya karar verdi. İkisinde de tam olarak beklediğini ve çok daha fazlasını buldu.

Beklediği şey kafeslerdeki farelerdi; onlara notlarla kaplı gerçek bir kâğıt yığını eşlik ediyordu, gizemli hayvanların kemiklerinden, kurutulmuş otlardan ve bir tür iç organ görünen şeylerden bahsetmeye gerek bile yoktu. Çok farklı bir koku taşıyorlardı.

Küçük şişelerle dolu bir raf vardı. Her birinin yanına tarih, içerdikleri maddeler ve miktarlarının yazılı olduğu bir kâğıt parçası asılmıştı. Kyou-u bunlara ilgiyle bakıyordu ama bu onu odadaki çok daha şok edici şeyden uzaklaştırdı.

Metal bir tüpe benziyordu ama parçalar halindeydi; tek tek parçalardan ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Fakat Maomao onu tanıdı. Bu bir feifa silahıydı, tıpkı suikastçıların Jinshi'nin hayatına kastettiklerinde kullandıkları gibi.

Bunların burada ne işi var?

Onların varlığı pek çok şeyi açıklayabilirdi ama Maomao'nun düşüncelerini toparlaması için zaman yoktu çünkü dışarıdan yüksek bir ses geldi. Maomao bir eliyle Kyou-u'nun ağzını kapattı ve odanın bir köşesine saklandı.

"Hm?" dedi bir kadın yavaşça. "Burada kimse var mı?" Ayak sesleri *clack-clack-clack*. "Belki de biri kapıyı kilitlemeyi unutmuştur?" Bir erkek sesi, "Hayır hanımefendi, hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. Ama orada

ikiden fazla ayak sesi vardı.

"Ama yine de açıktı. gereken kimdi?" Sözcükler yavaş, neredeyse durgundu ama nedense ses tonu Maomao'da bir korku şoku yarattı. Ve öyle görünüyordu ki

tek değildi. Kyou-u onun kollarında titriyordu. Çok yavaşça elini onun ağzından çekti.

"-ad..." diye fısıldadı. Kadın ona sorgulayan bir bakış attı. "Bu çok kötü. Bu o..." Yüzü çarpılmıştı.

Ayak sesleri yaklaştı ve onlarla birlikte odayı zaten dolduran eşsiz kokuya karışan yeni bir aroma daha geldi. Bir kumaş hışırtısı vardı ve bu da kadının

Bir o yana bir bu yana bakıyordu ama Maomao sadece ayaklarını görebiliyordu. Daha doğrusu onların ayaklarını: altı kadın ayağı ve dört erkek ayağı varmış gibi görünüyordu. Yoksa bu sadece erkeklere ait iki ayak mıydı? Diğer çift bir erkek kıyafeti giymişti ama Maomao onun bir kadın olduğunu düşündü.

Onu tanıdı - Suirei'nin o sabah giydiği elbiseydi. "Herhangi bir *sorun var mı?*" diye sordu kadınlardan biri. Kendine özgü bir

Maomao'nun tanıdığı başka bir aksan. Her tarafı titremeye başladı, ter içinde kalmıştı ama gördü: kadının gözleri bir peçeyle örtülüydü.

Saçlarını da örtüyordu ama gözlerinin rengini gizleyemiyordu. Delici bir gök mavisi, bir yabancının gözleri.

"Hayır, bir şey yok. Görünüşe göre bir şeyler hayal ediyormuşum." Kadın arkasını döndü ve odadan çıkmaya hazırlandı. Maomao tam rahat bir nefes almak üzereydi ki, kadın Maomao'nun muhafız olduğunu düşündüğü adamın beline uzandı.

Bir sonraki anda Maomao, saçlarının bir kısmı yere dökülürken nefesini tekrar tuttu. Duvara bir kılıç saplanmıştı.

yanında, hala sesli bir şekilde titriyordu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki neredeyse hiç görmemişti. Ancak bir sonraki bildiği şey, perdenin kenara çekildiği ve yaşlı bir kadının ona baktığı oldu. Belki ellili yaşlarındaydı, gösterişli bir makyaj ve kıyafet içindeydi; güzeldi ama yaş zamanla onu da etkileyecekti.

Kadın, kıyafeti kadar gösterişli saç aksesuarları takıyordu ve serçe ve yüzük parmaklarında tırnaklarını iki *güneş* kadar uzatan tırnak başlıkları vardı. Pürüzlü dudakları, önünde kıvrılmış duran çelimsiz kıza bakarken zarifçe kıvrılıyordu.

"Sadece başka bir fare," dedi ve gerçekten de pis bir kemirgene bakıyormuş gibi görünüyordu. "Suirei."

"Evet, hanımefendi." Suirei öne doğru bir adım attı ve kadın

Elindeki katlanır yelpazeyle ona sertçe vurdu. Maomao özel olarak nefesini tuttu.

"En azından farelerinizi kontrol altında tutmanız gerekiyor."

"Çok özür dilerim hanımefendi," dedi Suirei, gözleri yerde. "Hmm? Bu çocuk, onu tanıyorum."

"Leydi Shenmei, özür dilerim..." Kyou-u şiddetle titriyordu; kelimeleri ağzından çıkarmak için tek yapabildiği buydu.

Suirei titreyen elini yüzüne bile, "Bu saygıdeğer Shirou'nun oğlu," dedi.

Shenmei'nin tek söylediği "Hm," oldu. Sonra yanındaki diğer kadına döndü. Bu kişi onun kızı olmak için doğru yaşıyordu, Shenmei adındaki kadın gibi o da cafcacılı bir makyaj yapıyordu.

"Anne, canım, bu sadece birkaç küçük çocuğun yaramazlığı. Acele edelim ve gidelim," dedi diğer kadın. Diğer kadından hiçbir iz yoktu. normalde konuşmasını karakterize eden masum tonu. Köylü kızı kıyafetini bir kenara bırakıp gösterişli bir elbise tercih etmişti. Saçları yukarıdan bağlanmış ve yabancı bir ülkeden gelen bir kuş şeklindeki bir aksesuarla süslenmişti.

Demek buydu.

Maomao kasıtlı olarak konuyu takip etmemeye karar vermişti. Suirei'yle olan bağlantı koptuğunda geri istemek üzereydi.

ama sonra bunu yapmamayı seçmişti. Neyi bilip bilmediğinin önemli olmayacağından o kadar emindi ki... Ama şimdi belki de bazı şeyleri biraz daha ciddiye alması gerekiyormuş gibi görünüyordu

Cidden.

Şimdi tanuki kim?

"Heh heh. Benim bir fikrim var. Madem buradalar, neden onları getirmiyoruz?" dedi Shenmei. Yaşlılık güzelliğini biraz soldurmuştu, ancak zamanında şaşırtıcı derecede güzel olmalıydı. O bir Gülümsüyordu ama Maomao o gülümsemenin kalbini demir bir mengene gibi kavradığını hissetti. "Sakıncası yok, değil mi Loulan?" Shenmei Shisui'ye söyledi.

Bölüm 15: Kale

Kaplıca kasabasından ayrıldılar ve bir tür kaleye varana kadar yarım gün boyunca bir arabada ilerlediler. Maomao odalardan birine yerleştirildi.

Suirei ona, "Seni buraya getirmeye hiç niyetim yoktu," diye bilgi verdi. Onun

yanağı kızarmış ve şişmişti. Her zaman sessiz ve ciddi görünürdü, ama ifadesi şimdi her zamankinden daha karanlıktı. Hiçbir zaman tam olarak Neşeli bir tipti ama üzerinde bir bulut dolaşıyor gibiydi. Maomao depodaki alışverişi gözlemledikten sonra bunun nedenini anlamıştı.

Maomao gizlice depoya girmiş ve orada Shenmei adında orta yaşlı bir kadın tarafından bulunmuştu. Shenmei de Shisui'yi Loulan adıyla çağırmıştı.

Şimdi anlıyorum, diye düşündü Maomao. Bir şeyler sezinlemişti; hiçbir şey fark etmemiş olması tuhaf olurdu. Maomao, Konsolos Loulan'la sadece bir kez, İmparator'un dört gözde hanımına ve onların nedimelerine özel bir ders verdiği sırada tanışmıştı. Gösterişli kıyafetler giymiş olan Loulan, dersi neredeyse hiç dikkatle dinlememişti. yüzünün seğirmesi. Konsolos Gyokuyou -çok hoş vakit geçiriyordu- ve Konsolos Lihua -her zaman çalışkandı- sorular sordular.

Maomao'nun hatırladığı üzere, Konsolos Lishu hiçbir şey soracak durumda değildi. Ancak Konsolos Loulan sadece bir şey sormamış değil, aynı zamanda tüm bu süre boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı.

Maomao bunu pek düşünmemişti - elbette bir soylu onun gibi sıradan bir hizmetçiyle konuşmak zorunda hissetmezdi - ama şimdi anlıyordu. Maomao, Shisui-hayır, Loulan-'ın sahip oldukları ve davranışlarındaki nüanslar sayesinde iyi yetiştirilmiş olduğunu fark etmişti. Shisui'nin gerçekte kim olduğunu anlamaması için İmparatoriçe Dowager'dan saklanmıştı. Muhtemelen Lishu banyoda ortaya çıktığında başka bir eşe gitmesiyle aynı nedenden ötürü. Maomao, Bu arada, ilk tanıştıklarında yanlış bir şey fark etmemişlerdi.

Kedi Maomao, yani Loulan o olaydan sonra Maomao'nun yanında pek dikkatli davranmamıştı.

Yine de çok iyi bir oyuncu. Böceklere olan kayda değer eğilimi dışında Loulan son derece sıradan bir genç kadındı. Xiaolan'la atıştırmalıklar yiyebilir ve son dedikodular hakkında sohbet edebilirdi. Kendini dönüştürebilme yeteneğiyle efsaneleşmiş bir tanuki gibiydi. Kılık değiştirmesi hepsini kandırmıştı.

Shenmei, Maomao'yu bulduğunda, "Hadi onu kırbaçlayalım," demişti. Sesi neredeyse neşeliydi; bahçede çay partisi vermeyi öneren birinin ciddiyetine sahipti. "Sence yüz kırbaç yeterli olur mu? Git bir kırbaç direği hazırla."

"Leydi Shenmei..." Suirei başladı. Shenmei'nin eli konuşmaya başladığı anda hareket etti, tuttuğu katlanır yelpaze Suirei'nin yanağına bir kez daha değdi. Suirei bir adım geri çekildi, ama ifadesiz kaldı ve yere baktı. Solgundu ve elleri hafifçe titriyordu; nefesi kesik kesik geliyordu.

Yılanla karşılaşmalarından sonra olduğu gibi aynı hızlı pantolon.

Bu kötü, kötü, kötü, diye düşündü Maomao, her tarafının terlemeye başladığını hissederek. Kyou-u'nun neden bu kadar titrediğini şimdi anlıyordu: bu kadın tehlikeliydi. Asla karşılaşmak istemeyeceğiniz bazı soylular vardı ve bu kadın da onlardan biriydi. Daha da kötüsü, Maomao onun gözünde bir böcekten daha değersizdi. Ait olmadığı bir yerde gizlice dolaşırken keşfedilmişti; *tabii ki* kadın "terbiye etme" kisvesi altında onun işini bitirecekti. "Peki ya bu küçük çocuk? Onunla ne yapacağız? I

Sanırım ona biraz terbiye verilmesi gerekiyor." Dehşete kapılan Kyou-u, Maomao'ya sarıldı.

"Saygıdeğer anne..." Loulan, saçında sallanan gösterişli saç çubuğuyla öne çıktı, sesi bir çanın soğuk çınlaması gibiydi. "Yeni bir eczacıya ihtiyacımız olduğunu söylememiş miydin?" Sonra Maomao'ya baktı ama gözleri bir eczacıya aitmiş gibi boştu.

Porselen bebek.

Shenmei'nin yüzü bir an için buruştu ama sonra yüzünü sakladı. ağzını yelpazesıyla kapattı ve Maomao'yu inceledi. "Daha önce gördüğüm hiçbir eczacıya benzemiyor."

"Katılıyorum. Ama ister inanın ister inanmayın, o otuz fazla. Normal insanlardan daha yavaş yaşlanana kadar günlerini kendi üzerinde ilaçları test geçirdi."

Loulan, Maomao'nun sol elini tuttu ve kolunu sıvadı, bandajla sarılmış kolunu göstererek. "Hangi karışım olduğunu bilmiyorum. Ancak bunlardan biri ölümsüzlük bağlantılı olabilir gibi görünüyor. Onu bulabilir, başarısız olup ölmeyeceğini varsayarsak son adam yaptı." Loulan'ın sesi düpedüz umursamazdı.

Ölümsüzlük iksiri mi? "Son insan" mı?

Shenmei kaşlarını çattı, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Madem öyle diyorsunuz. Sanırım hepsi bu kadar." Elbisesinin şalını geriye attı ve arkasından kendisini izleyen yabancı elçiye döndü. "O halde tartışmamıza devam edelim mi Leydi Ayla?"

Shenmei saygılı şekilde hitap etmesine rağmen bir şekilde küçümseyici bir ses çıkarmayı başardı. Başında peçe olan yabancı elçi de onu takip etti. Ancak her ikisi de gururlu kadınlardı ve yürürken birbirlerine pek de dostça bakmıyorlardı.

Maomao bir kez daha rahat bir nefes almak üzereydi ki Shenmei durdu. "Senin bu eczacının burada düzgün iş yapması mümkün değil. Onu bizimle birlikte kaleye geri götürelim." Pürüzlü dudaklarında küçük, çirkin bir kıvrılma oldu.

Bu da bizi şu ana getiriyor.

Maomao kendini bir önceki eczacının kullandığı söylenen depoda . Biraz dağınıktı ama etrafta kesinlikle eczacılığa özgü eşyalar ve ağzına kadar kitapla dolu hasır bir sandık vardı.

Maomao Suirei'ye baktı. "Siz üvey kardeş misiniz? Anneleriniz farklı mı?" Sormaktan çok onaylıyordu.

"Bana ablası gibi davranan tek kişi o."

Bunun her şeyin anlam kazanmasına yardımcı olmasından başka söylenecek ne vardı ki? Loulan'ın Shishou'nun tek kızı olduğunu duymuştu. Karısının ne kadar korkutucu olduğunu düşünürsek, pek de öyle bir tipe benzemiyordu.

Kendi doğurmadığı bir çocuğa eşit muamele göstermeyi göze alamazdı. Aslında, Suirei'nin var olmasını pek istemiyor gibi görünüyordu.

"Leydi Shenmei beni küçümsüyor. Bu da onu böyle şeylere itiyor," dedi Suirei, kızarmış, şişmiş yanağını ovuşturarak.

Maomao'nun bir şey geldi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Ne sorabilirsin?"

"Shisui'nin ilk adınız olması mümkün mü?"

Loulan Shisui ismine aşırı derecede düşkün görünüyordu. Son derece sıradan bir isimdi ama "*Shi* klanının" Shi'sini bir araya getiriyordu.

"Suirei "nin *sui*'si ile. Takma isimlere göre çok . Her neyse, ismin daha yaygın versiyonlarında *shi* için "mor" karakteri ya da belki de "yavru" kullanılırdı. Loulan bazı benzersiz karakterler seçmişti ama isim kulağa aynı geliyordu.

"Doğru," dedi Suirei. "Ama Leydi Shenmei arka saraydan döndüğünde beni düşünmeye dayanamadı. Ve isimdeki karakterlerden birinin, bir kraliçe ile akraba olmasından nefret ediyordu. klan."

Shenmei önce genç Suirei ve annesini malikaneden , sonra da onlara hizmetçi gibi davranmıştı. En sonunda da Suirei'nin adını bile, sanki basit bir çocukluk lakabıymış gibi kendi kanından kızına verdi. Sanki bunu inadına yapmış gibi.

Böylece Shishou'nun iki kızı oldu, ancak bunlardan İmparatora çiçek olarak sunulmak üzere her saray güzelinin kucağında yükselirken, diğeri arka sarayda nifak tohumları ekmek için karanlığa gömüldü. Maomao şimdi suikastçıların Jinshi'nin hayatına neden anlıyordu; eğer Shishou'nun ajanlarıysa.

Maomao bile arka sarayın nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda iki adam arasındaki keskin fikir ayrılıklarını birden fazla kez duymuştu.

Ama bir şey Maomao'yu hâlâ rahatsız ediyordu. Saç çubuğunu saçından çıkardı ve ona baktı. , Loulan- ona değerli olduğunu söylemişti. Yine de bunu basitçe karşılayabilecek biri vardı. onu ele verir. Genç yaşına rağmen arka sarayın dışında bile büyük nüfuz sahibi olan biri.

Jinshi. Bir haremağasından daha fazlası olan, hatta haremağası bile olmayan adam. Maomao saç çubuğuna baktı ama sonra durdu.

"Ne oldu?" Suirei onu izleyerek sordu.

"Hadım olarak arka saraya girdiğinizde sizi nasıl muayene ettiler?"

"Biraz ani bir soru oldu, değil mi?" Suirei yere bakarak konuştu. Neredeyse utandığı düşünülebilirdi. Ama sonra dedi ki, "Bu fiziksel bir muayene. Seni hissediyorlar.

iç çamaşırları. Hiçbir şey bile gerek yok."

Suirei bu şekilde içeri girebilmişti. Daha önce hiç Aradıkları şey buydu ve muhtemelen bir kadının hadım kılığında gizlice içeri girebileceği hiç akıllarına gelmemiştir. Ama bir erkeği aynı engelden geçirmekten daha kolaydı.

"Hadım edilmemiş bir adamın bunu yapabilme ihtimali var mı?"

"Üç farklı departmandan üç memur sizi kontrol ediyor. Herkese rüşvet vermek zor olurdu."

Eğer üçünden biri yemi yutmazsa, diğerleri Arka saraya bir adam soktukları ortaya çıktığında küçük bir dayaktan daha kötüsünü beklemiyorlardı. Küçük bir cep harçlığı için çok fazla risk. Hepsinin bunu kabul etmesini sağlayamazsınız.

Peki o zaman Jinshi nasıl içeri girmişti?

"Arka saraya sadece birkaç adam girip çıkabiliyor. Lütfen..." Yani İmparator ve yakın akrabaları. *Hayır... Yaşlar uyuşmuyor. Ama...*

Sık sık Jinshi'nin görüldüğünden daha genç olduğunu düşünürdü. Bir çocuk değil - o kadar ileri gitmezdi - ama belirgin bir şekilde genç bir izlenim veriyordu. Gerçi arka saraydaki diğer kadınların çok azının onunla aynı fikirde olduğundan şüpheleniyordu.

Maomao uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ne düşünüyorsun?" Suirei sordu.

"Oh, hiçbir şey."

, şimdilik bunu bir kenara bıraksak iyi olur.

Aklına gelince, Jinshi'nin ona sahip olmaya çalıştığını hissetti. O avdayken onunla önemli bir konuşma yapmış olabilir miydi - bu konuyla bir ilgisi olabilir miydi? Eğer fark etmediyse, bu onun hatasıydı, çünkü böyle süper bir öküze sahipti.

Bezoar'lar etrafta. Öküz bezoarları insanları delirtirdi. Korkunç şeyler!

Ama her neyse, şu anda içinde bulunduğu durumu düşünmek zorundaydı.

Kaplıcadan arabayla yaklaşık yarım günlük bir yolculuk yapmışlardı.

Köy. Güneşin konumuna bakılırsa perdeyi aşip kuzeye gitmişlerdi. Yolculuğun bir kısmında manzara beyaza bürünmüş ve kar yağmaya başlamıştı.

Demek ki ya kuzeyde ya da dağların tepesindeyiz, diye düşündü Maomao. Shenmei bir kaleden bahsetmişti. Ve gerçekten de, bu Etrafında yüksek duvarlar ve arkasında bir uçurum vardı. Bir kaleden çok bir kale. *Şu kibar görünümlü kadın... bir kalede mi?* Böyle bir yere ayak basacak bir tipe benzemiyordu.

Yine de, bu sadece Maomao'nun önyargısı olabilir. soylu kadınların ne kadar sert ve inatçı tecrübe etti. Ama bu zorlama gibi görünüyordu.

Sanki Shenmei kendini bir savaşın içindeymiş gibi görüyordu.

Bekle...!

Maomao depoda gördüğü feifa'yı düşündü. Ayla adındaki kadın gibi yabancı bir elçinin böyle bir yerde bulunmasının bile ne kadar sıra dışı olduğunu düşündü. *Demek ki oluyor?*

Bir süredir elçilerin birileriyle gizli görüşmeler yaptığına dair söylentiler . Ya bu kişi Shi klanıysa? Ya yepyeni feifa bu şekilde geldiyse?

Peki ya silah, daha fazlasının üretilmesi için onu anlamak amacıyla parçalarına ayrılmış olsaydı?

"Bir savaş başlatmayı mı planlıyorsunuz?"

Odadan çıkmak üzere olan Suirei durdu. "Bu benim vereceğim bir karar değil. *Leydi Loulan'ın* söylediklerini göz önünde bulundurarak, ilaç tedavisine başlamanızı öneririm."

"Bana iki kez sormana gerek yok. Hiç sormana gerek yok."

"Güzel. Yemek olacak. İhtiyacın olursa koridorun sonundaki odada tuvalet var. Ve ne yaparsan yap, Leydi'yi Shenmei deli."

Evet. Ne yaparsam yapayım.

Maomao, bu tavsiyeye kulak asmazsa onu nasıl bir disiplinin beklediğini bilmiyordu. Ama Suirei arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

, *şimdi ne yapacağız?* Maomao odanın etrafına baktı, Düşünüyordum. Giriş kilitliydi; pencerelerde parmaklıklar vardı ve dışarıdaki zemin saf, beyaz karla kaplıydı. Suirei ona kaçmaya çalışmamasını söyleme zahmetine girmemişti. Acaba bu çünkü kaçmak imkansızdı? Yoksa bu onun şekli miydi? *Eğer yapacaksan, en azından doğru yap?*

Kapıyı açtığında dar bir koridorla karşılaştı; koridorun en ucunda tuvalet vardı. Bu tür tesisler normalde Dışarıda ya da en azından birinci katta. Ama burada üçüncü kattaydı. Bu şeyi temiz tutmak kolay olamazdı. Ama belli ki kolaylıktan çok, herhangi bir tehlikeyi önlemekle ilgileniyorlardı. kaçmak için bir fırsat.

Benden önce burada başka bir eczacı olduğunu söylediler. O da mı hapsedilmişti? Kendi eczacılarından birini öldürmeye çalışırken öldüğünü söylediler.

karişimler. Hrm. Neredeyse mantıklı geliyordu ama sonra... gelmedi. Maomao kollarını kavuşturdu ve şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdi. Yapacak daha önemli şeyler vardı.

Evet.

Maomao, paketlenmiş hasıra yaklaşırken gülümsemeye başladı ve kapağını açtı. Kitaplarla dolup taşıyordu. Duvardaki ecza dolabını da merak ediyordu ama bu önce gelebilirdi.

"Ah... Ahhh!" diye haykırdı istemeden. Ona göre hasır sandık bir hazine da olabilirdi. Deli bir kadın gibi kıkırdarak içindekileri karıştırmaya başladı.

Yemeklerini her zaman Suirei getirirdi; çorba ve sebzeden oluşan bu yemekler biraz soğuk olsalar da fena sayılmazdı. Yine de çok fazla kurutulmuş malzeme vardı; neredeyse sahra erzağı olarak nitelendirilebilirlerdi.

Maomao yatağında bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Odadaki tüm kitapları gözden geçirmişti. Emin olmak zor olsa da bunun yaklaşık beş gün sürdüğünü düşünüyordu. Çenesini ellerine dayayıp dirseklerini önünde birleştirmek pek de iyi bir davranış sayılmazdı ama burada onu azarlayacak kimse yoktu.

Bir savaş. Ne ama.

Maomao bir an pencereden dışarı baktı. Dışarıda her şey bembeyazdı - hasadın bittiğinden şüpheleniyordu ve yılın çiftçilik yapılmayacak zamanına yaklaşıyorlardı.

Bir keresinde, savaşın çiftçilerin çok fazla boş zamanı olduğunda ortaya çıkan bir şey olduğunu duyduğunu düşündü.

Pencereden görebildiği kadarıyla, arkalarında bir dağ olan çok yüksek bir yerde görünüyorlardı. Fena değil bir kale için yer. Parmağıyla masa üstünde bir harita çizdi. Eğer kuzey topraklarında, Shihoku-shu'da bulunuyorlarsa, o zaman bu kale ülkenin tam sınırında yer alıyor olmalıydı.

Maomao saçlarını tutarak kendini yatağa geri attı. Başkentin kuzeyinde bir yarım daire çizmeye çalıştı. Gemiyle on gün. Sonra kaplıcalar köyüne yürüyerek, sonra da arabayla bir yarım gün daha. O bölgede hiç dağ var mıydı?

İşlerin böyle sonuçlanacağını bilseydim, çalışırdım!

Hatırladığı kadarıyla, saray hanımları için yapılan sınavda coğrafya ile ilgili bazı sorular da vardı. Ama çalışmak için kitabı her uyuyakaldığı için hiçbirini hatırlamıyordu. Jinshi'nin nedimesi Suiren'in onu dürterek uyandırdığını hatırlıyordu.

Artık çomak sokmayı bile özlüyorum.

Tam o sırada Maomao koridordan yükselen sesler duydu. Onlardan birini tanıdı. Merakla yataktan zıpladı ve kulağını kapıya dayadı.

"Genç efendi, orada oynamamalısınız!"

"Neden olmasın? Burayı henüz keşfetmedim!"

Bu Kyou-u'ydu. Onu buraya Maomao ile birlikte getirmiş olmalılar - Suirei'nin bu fikre kaşlarını çattığını hatırlıyordu. Arkasındaki diğer çocukları duyabiliyordu.

Bekle... Burada başka çocuklar da mı var?

"Ne yapıyorsun? Atıştırmalığını kaçıracaksın!" "Her neyse!"

Hey, biraz da bana ayır!"

Maomao, kalede çocuklar olduğunu fark ederek sarsıldı, duvara yaslandı ve uzun bir nefes verdi. Burası bir kale gibi inşa edilmiş olabilirdi ama ne olduğu çok açıktı.

bir kuşatma olursa ne olacağını.

Maomao'nun bildiği kadarıyla, mevcut İmparator bir nispeten merhametli bir hükümdardı. Ancak yine de aşılmaması gereken sınırlar vardı. Bir saray kadını, yüksek rütbeli birini öldürmeye teşebbüs etmişti.

idama mahkûm edilmiş ve ailesi sakat bırakılmıştı. İmparator otoritesini korumak istiyorsa bu tür bazı önlemler kaçınılmazdı.

O halde, bu ölçekte bir isyanın ortaya çıkması halinde neler olacağını bir düşünün. Klanın hiçbir üyesi hayatta kalmazdı.

Çocuklar ve bebekler bile. Çocuklar bu yüzden mi buradaydı? Tehlikeyi anlayan biri onları getirdiği için mi?

Maomao tekrar iç çekti. Dizlerini göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerine dayadı. Diğer herkesi unutmalıydı. Böyle şeyleri düşünecek zamanı yoktu.

Yine de kalbi dayanılmaz, kaçınılmaz bir şekilde ağırdı.

Bölüm 16: Lahan

Öğleden sonra bir ara, ufak tefek, tilki gözlü bir adam Jinshi'nin ofisine geldi-Lahan. Gaoshun ve Basen de Jinshi ile birlikte ofisteydi ve daha da büyük bir kitleyle uğraşıyorlardı.

Her zamankinden daha fazla evrak işi.

"Demek olan buymuş," dedi Jinshi.

"Bu sadece bir tahmin ama evet, ben de öyle düşünüyorum."

Lahan olağanüstü bir adamdı. Eksantrik ama belirli bir konuda olağanüstü iyi olmak, La ailesinin bir özelliği gibi görünüyordu. Tarafından Mal ve metal hareketlerini yakından analiz ederek Shi klanının bir şeylerin peşinde olduğunu keşfetmişti.

Lahan harita üzerinde bir nokta gösterdi: kullanılmayan bir kale. Çünkü herhangi biri, hatta sadık hizmetleri Wang Mu günlerine kadar uzanan bir aile bile, terk edilmiş bir kaleyi kendi kullanımları için yeniden inşa etmek ancak bir ihanet eylemi olarak değerlendirilebilirdi. Jinshi başını ellerinin arasına almak istedi ama kaşları derin bir şekilde çatılmış bir baba-oğul ekibinin mevcut olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak bundan kaçındı.

Tam da kendine düşünmeye odaklanması gerektiğini söylerken Ne yapacağını düşünürken kapı zili çalındı. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu ve sonra kapı açıldı.

"Burada ne aradığınızı sorabilir miyim?" Soru tek gözlü stratejistten başkasından gelmedi.

"Ah... Baba." Bir dakika öncesine kadar kendinden çok emin görünen Lahan kaşlarını çattı, masanın üzerindeki haritayı katladı ve dudaklarını büzdü.

"Lahan, soyluların ofislerine öylece giremezsin! İnsanlar yanlış fikirlere kapılır. *Tuhaf* fikirler!" Böyle söyleyerek Lahan ofisteki kanepede kendine bir yer buldu.

önceki gezilerinden birinde buraya kendisi getirmişti. Onu henüz geri götürmemişti ve bu yüzden hâlâ orada duruyordu.

"Özellikle de ziyaret ettiğiniz soylunun kadın mı erkek mi olduğunu kimse anlayamıyorsa," diye devam etti kötü niyetle. Basen, yanında duran Jinshi bir adım öne çıkıp kendi sözlerini söylemek üzereydi ki Gaoshun elini uzatarak onu durdurdu.

Lakan'ın neden kızgın olduğunu anladılar. Kızı burunlarının dibinden, arka saraydan kaçırılmıştı. Bu

kız arkadaşını bulmak için arka saraya giren bir adamdı; tek sürpriz Jinshi'ye gelmesinin bu kadar uzun sürmesiydi. Pekâlâ; Jinshi onun sapanlarına ve oklarına boyun eğecekti. Bu onun sorumluluğuydu. Ama Lakan'ın buraya sadece onu taciz etmek için geldiğinden şüpheliydi.

Lahan kederle geri çekildi ve arkasına doğru ilerledi. Gaoshun. Demek ki bu genç adamın bile başa zorlandığı şeyler vardı. Gaoshun'a bir şeyler fısıldıyor gibiydi; Basen ona kuşkuyla bakıyor, bu abaküs kullanan yabancının kim olduğunu açıkça merak ediyordu.

Gaoshun bir haberci çağırdı. Her ne yapıyorsa kanepeye uzanan ve Jinshi'ye soğuk bir bakış atan stratejistin ilgisini çekmiyor gibiydi.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum Üstat Stratejist. Buna sebep olan benim beceriksizliğimdi," dedi Jinshi. Ve yaptı da Şunu anlamalıydı: Gizli geçidi ilk kez öğreniyor olsa da, daha önce *kimse* bilmeseydi de, bu geçit adam kaçırma ve kaçış için kullanılmıştı ve sorumluluk tamamen ona aitti.

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," dedi Lakan. "Şimdi senden istediğim şey kızımı kurtarman, hem de hemen."

Ah, sadece bunu yapabilseydi her şey ne kadar basit olurdu! Şu anda, Jinshi açıkça Lakan'ın düşmanıydı ve Saraydaki herkes Lakan'ı düşman edinmek istemediğinizi biliyordu. Yine de stratejist bile, Lakan'la açık bir kan davasının Jinshi bu noktada kimseye hizmet edemezdi. Başka bir düşmanı vardı; Jinshi değil, Shishou.

Jinshi stratejisti ofisine neyin getirdiğini düşündü. Karşısındaki adam suçluları yakalamakla ilgilenmiyordu. Tahta karşı olası bir isyanın önceliği onu kurtarmaktı.

sevgili, tatlı kızı. Jinshi adamın tam olarak ne düşünüyor olabileceğini anlayamıyordu ama belli ki

İstedikini elde etmenin en hızlı yolu Jinshi'ye gelmekti.

Daha düşük rütbeli bir memur elinde çayla içeri girdi, ama orada bulunanları görünce ve aralarındaki gerginliği fark edince içecekleri bıraktı. hızla aşağı indi ve kendini dışarı attı. Yavaş yavaş soğuyan dumanı tüten çaya kimse dokunmadı. Keşke kafaları da bu kadar kolay soğuyabilseydi ama öyle olmadı.

"Üzgün halinle üzücü bir iş yapıyorsun. İşlerin bu şekilde yoluna gireceğini mi sanıyorsun?"

Jinshi, Lakan'ın kendisi hakkında "üzgün" olduğunu düşündüğü şeyi tam olarak anladı. Stratejistin onun içini gördüğünü fark etti. Jinshi'nin kaçmak için kendisine bu pozisyonu biçtiğini, çünkü gerçek yeri olması gereken yere güvenmediğini gördü.

Monoklün arkasındaki göz daraldı. Belki de Lakan kendini bir nebze de olsa daha iyi hissetmeyi umuyordu.

Jinshi'yi kendi ofisinde köşeye sıkıştırıyor. Basen Lakan'ın üzerine atılmaya hazır görünüyordu ama Gaoshun onu . Lahan belirgin ve açık bir şekilde rahatsız olmuş bir halde bakıyordu.

Diğer sesler arka planda kayboluyor gibiydi; Jinshi sadece stratejistin sözlerini net bir şekilde duyuyordu. "Yarı insan kılığına girerek daha ne yapabileceğini sanıyorsun?" Sesi acımasız ve zalimceydi.

Jinshi'nin nasıl cevap vereceğinden emin olamadığı uzun bir an yaşandı. Sonunda ağzını açtı ama ondan önce başka, daha sakın bir ses konuştu.

"Özür dilerim. Bize bu kadar kötü gözle baktığınızı bilmiyordum."

Girişte kamburu çıkmış yaşlı bir adamın durduğunu fark ettiler. Arkasında birkaç nefes nefese duruyordu; onu koşarak getirdikleri belli olan bir tahtirevan taşıyorlardı. Yaşlı adam Luomen onlara başıyla selam verdikten sonra bir ayağını sürüyerek ofise girdi.

"Tabii ki hadım olmak benim kişisel tercihim değildi," dedi.

Lakan hafif bir panikle ellerini sallıyordu.

yaşlı adam. "Saygıdeğer amca! Öyle bir şey demek istemedim. I

senden bahsetmiyordum!"

"Hayır mı? Yine de , zavallı bir yarı insan. Yürüyemiyorum bile düzgün bir şekilde. Bir prens gibi tahtırevanla dolaşmaya indirgendi! İçinde Her halükarda, Maomao'ya göz kulak olamadığım için ben de suçlu değil miyim?" Bakışları neredeyse büyükanneye benziyordu; yumuşak bakışları tilki stratejistin üzerindeydi. Tek gözlüklü asker o kadar korkmuştu ki neredeyse gülünç görünüyordu.

"Vay be. Tam zamanında..." diye mırıldandı Lahan arkalarından. Gaoshun'a fısıldadığında, Luomen'i çağırmasını önermiş olmalıydı.

Lakan, Lahan ve Luomen birlikte tam bir gösteri yaptılar. Bir dakika öncesine kadar buyurgan olan Lakan, şimdi perişan haldeki annesini teskin etmeye çalışan küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Jinshi neredeyse

Yüksek sesle güldü ama kendini zor tuttu. Arkasına dönüp baktığında Gaoshun'un alnında derin çizgiler olduğunu gördü- muhtemelen kahkahalarını da dizginliyordu. Sadece Basen olan bitenden habersiz görünüyordu, amca ve yeğen arasındaki bu konuşmayı dinlerken kafasının üzerinde bir soru işareti uçuşuyordu.

"Kızgın olduğunuzda her zaman agresif olma . Ancak hareket ederken kiminle uğraştığınızı düşünmelisiniz."

"Bunu anlıyorum, Saygıdeğer Amca. Ben bile bu kadarını biliyorum. Ben sadece bana söylenenlere nazikçe karşılık veriyordum. Buraya bu kadar ileri gitmek gibi en ufak bir niyetle gelmedim."

Jinshi Lakan'a neredeyse hiçbir şey söylememiştii ama şimdilik bu konuda sessiz kalmayı tercih etti. Yapılması gereken politik şey buydu.

"Umarım öyle değildir. O zaman belki de sizi buraya gerçekten neyin getirdiğini ona söyleyebilirsiniz. *Kibarca*." Luomen Lakan'ın omzunu sıvazladı.

Lakan sessizce Jinshi'ye doğru döndü. Sonra ayağa kalktı, Jinshi'nin önünde diz çöktü ve bir saygı jestiyle yumruğunu avucuna bastırdı. "I yalvarmaya geldim. Asi Shishou'ya karşı saldırmak üzere orduyu harekete geçirmenizi rica ediyorum."

Lakan büyük bir komutandı, başka bir deyişle askeri işler sekreteriydi. Jinshi böyle bir kişinin ordunun seferber edilmesini istemesinin ne anlama geldiğini anlamıştı.

"Görünüşe göre Shi klanı, bir süredir

Yıllardır en yeni tür," diye ekledi Lahan. "Hainliklerine dair elimizde fazlasıyla kanıt var." Jinshi'ye daha önce gösterdiği malzemeleri bir kez daha masanın üzerine yaydı. Ve bu bile değildi

Jinshi'ye suikast girişiminden ya da Loulan'ın arka saraydan bahset.

Luomen, konuşurken yüzünü buruştursa da, "Yolsuzluğun kökü mümkün olduğunca çabuk kazınmalı ve yok edilmelidir," dedi.

"Yolsuzluğun

İyi kalpli doktor, isyancılara karşı bile olsa savaş düşüncesine kapılmıştı.

Dahası, Lakan'ın Jinshi'den bu talepte bulunmasının ne anlama geldiğini de biliyordu. Stratejist onu neden "yarı insan" diye azarlamıştı.

Hükümetin Shi klanına karşı harekete geçmesi, doğrudan İmparator tarafından komuta edilen bir güç olan Yasak Ordu'nun devreye

sokulması anlamına gelecekti. Lakan gibi kıdemli bir yüzbaşı

Bu birliklere komuta eden, ama bu ulusun zirvesinde duran kişi.

Ancak İmparator öylece yerinden fırlayıp başkentten dışarı çıkamazdı. Bu nedenle yerine geçecek biri gerekliydi.

"Bu kılıkla bizi daha ne kadar kandırmayı düşünüyorsun?" Lakan monoklünün üzerinden Jinshi'yi izleyerek konuştu. Daha doğrusu, "Jinshi"yi ikinci bir deri gibi giyen Ka Zuigetsu'yu izliyordu.

Zuigetsu yutkundu. Bu anın geleceğini hep biliyordu. Şimdi gelmişti.

Bununla yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

Bölüm 17: Taibon

"Söyler misiniz, ilacım henüz hazır değil mi?"

Günde tam olarak bir kez Maomao'nun hapsedildiği odadan çıkmasına izin veriliyordu - Shenmei'ye götürülmek üzere, koruma altında.

Shenmei'nin odası o kadar lükstü ki, bir kalenin ortasında olduğuna kimse inanamazdı. Zemin kalın bir halı ile kaplıydı. Halı yabancı yapımdı ve mobilyalar da aynı şekilde egzotikti. Havaya çay, çiçek ve bal kokuları yayılıyordu.

Odanın hanımı rahat bir uzanmış, hizmetçisi de sol elinin tırnaklarını parlatıyordu. Genç bir adam diz çökmüştü. ayaklarına masaj yapıyordu. Odada yoğun bir tütsü kokusu vardı. Shenmei'nin arkasında, üzerinde bazı kadınların yattığı büyük bir yatak vardı.

etrafta yuvarlanıyor ve kıkırdıyorlardı. Havada başka bir koku daha vardı: alkol. Oda tam bir çöküş kokuyordu.

Maomao sesli bir şekilde kokladı. *Bir çeşit karışım olduğunu* düşündü. Misk suyu bazlı, diğer birkaç bileşenle kesilmiş. Kadınlar Yatakta uzanırken tuhaf bir şekilde uyuşuk görünüyordu - sarhoşluktan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu söylemek zordu.

Loulan Shenmei'nin arkasındaydı ve bir şeyler atıştırıyordu. Suirei ise saçını tarıyordu. Başka bir ortamda, tatlı bir anı paylaşan iki kız kardeş gibi görünebilirlerdi. Burada ise sadece efendi ve hizmetçi gibi görünüyorlardı.

"Sanırım biraz daha uzun sürecek," diye yanıtladı Maomao. "Ne güzel. Öyle mi?" Shenmei yelpazesini sallayarak Maomao odadan geri çıktı.

Güvenli bir şekilde koridora geri döndüğünde Maomao derin bir iç çekti. Sonra kendisine doğru bakan tanıdık bir yüz gördü.

"Hey, eczacı." O ukala ses tonu Kyou-u'ya aitti. (Ona adını özellikle söylememişti ve o da aslında

Bu yüzden ona sadece "eczacı" diyordu.) Arkasında, bakıcısı olduğunu düşündüğü bir hanımefendi ve dört oğlan daha vardı.

"Evet? Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kibarca sordu.

Söylemek istediği şey şuydu: *Evet, ne , seni küçük pislik?* Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Maomao'nun bile kendini koruma duygusu vardı ve bekleyen leydi ve onun iri yarı muhafızı oradayken, ona herhangi bir hakarete bulunmayı göze alamazdı.

"Ürpertici!" diye bağırdı.

Onu çok fena tokatlamak istiyorum. Maomao bir dahaki sefere yalnız kaldıklarında ona hayatının tokadını atacağına dair kendi kendine söz verdi. Ancak ne yazık ki yakın zamanda böyle bir şansı olacak gibi görünmüyordu.

"Benden bir şey istemezseniz, efendim, odama dönmek istiyorum." Maomao'nun durumu ideal olmaktan çok uzaktı ama aslında yaptığı şeye itiraz etmedi. Kendisine, uygun bir tıbbi merkezde bile takdire şayan bir şekilde hizmet edebilecek bir ilaç tedarik edilmişti.

Birçoğu eskimiş olsa bile. Ve üzerinde çalışabileceği bu kadar çok yazılı materyal olduğu için çok heyecanlıydı. Kim olursa olsun

Ondan önceki eczacılar oldukça yetenekliydi. "Hey, içeride başka kadın var mıydı?"

"Evet, efendim."

Yani, ne olursa olsun. Küçük bir çocuk tarafından görülebilecek durumda değillerdi. Böyle çözülme küçük çocukların gözüne göre değildi. Doğru, Kyou-u'nun yaşına geldiğinde Maomao Erkeklerin ve kadınların çiftleşmesini, örneğin kedilerin ya da köpeklerin çiftleşmesinden daha iyi biliyordu.

bir zamanlar bu düşünce karşısında hissetmiş olabileceği hisler çoktan yok olmuştu. Ama bu farklıydı.

"Annem . İyi görünüyor muydu? İşle meşgul olduğunu biliyorum..."

Bir saniye sonra Maomao cevap verdi: "Korkarım size söyleyemem. Hangi kadını kastettiğinizi bilmiyorum."

"Ah." Kyou-u üzgün görünüyordu. Maomao'nun söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Hangi kadının annesi olduğunu bildiğini sanıyordu ama ona söyleyecek durumda değildi. "Sanırım işler böyle yürüyor, ha? I

Yani, annem meşgul. Belki de onu köyde beklemeliydim."

Demek hikâyesi buymuş. kimin fikri olduğunu bilmiyordu ama akıllıca bir seçim olmuştu. Kaplıcalarda kalması daha iyiydi.

annesini burada görmekten daha iyiydi. Belki de bu annesinin fikriydi.

"İzin verirsiniz," dedi.

"Oh, uh, hey!" Kyou-u Maomao'ya bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra etrafına baktı ve sustu. Söylemek istediği her neyse, belli ki burası bunun için uygun bir yer değildi.

"İzin " "Evet,

tabii."

Maomao odasına geri döndü.

Her biri hemen hemen aynı olan birkaç gün daha geçti.

Maomao'ya gerçekten tuhaf gelen tek şey, kapısının dışında çocuk sesleri duyabilmesiydi. *Kyou-u ve diğerleri olabilir mi?* Ne zaman yaklaşırsalar, bir hizmetçi onları azarlıyor ve uzaklaştırıyordu. Belli ki bu odadan uzak durmaları gerekiyordu.

Sanırım anlıyorum. Maomao'nun odasına deneysel amaçlarla küçük hayvanlar getirilirdi. Burayı elinden geldiğince temiz tutuyordu ama tam olarak hijyenik denemezdi. *Burası biraz kokuyor.* Koku kısmen farelerden geliyordu ama bazen başka bir şeyin, iğrenç bir şeyin kokusu da geliyordu. Bir koku ki

hayvan gübresi ya da çürümüş yumurta. Shenmei'nin odasına götürüldüğünde sık sık merdivenlerden gelen kokuyu alıyordu; belki de alt katlardan birinde bir şeyler yapıyorlardı. Köyde gördüğü demonte feifayı düşündü. Belki burada da silahları araştırıyorlardı.

Umarım hiçbir şey patlamaz, diye düşündü. Ama şu anda böyle şeyler için endişelenecek zamanı yoktu.

Önceki eczacının bıraktığı malzemeler, ölümsüzlük ilacı arayışında birçok deney yapıldığını gösteriyordu bir diriliş ilacıyla ilgili olarak da. Selefî her ikisinden de uzak değildi ama tam olarak yakın da değillerdi. Yine de Suirei

bu deneyler temelinde başarılı bir şekilde yeniden canlandırılmıştı - yani değerlerini bulmuşlardı.

Asıl önemli olan ilaç -ölümsüzlük iksiri- içinse sadece en temel açıklamalar vardı: güzellik ürünleri ve vücudun sistemlerini arındırmaya yardımcı olabilecek şeyler. Başka ne beklenebilirdi ki? *Her derde deva diye bir şey yok ne de . Hiçbir şey tüm hastalıkları iyileştiremez.*

Aynı şekilde, insan vücudunun bozulması yavaşlatılabilir, ancak asla durdurulamaz. Düzgün bir hayat yaşayın, yemek yiyin besleyici yiyecekler ve düzenli egzersiz - en iyi yöntem buydu. Ancak Shenmei sadece bir yudum alıp kendini on yaş gençleştirebileceği bir şey istiyordu.

Ve böyle bir şey yok. Maomao bunu gayet iyi anlıyordu ama yine de gururunu bir ilaç gibi kullanıyordu ve hiçbir şey yapmamak kesinlikle bir seçenek değildi.

"Sanırım bu sizin için benim için olduğundan daha kolay değil," dedi farelere. Her ne kadar üzerlerinde ilaç denemek için orada olsalar da, düzenli olarak beslendikleri için sıradan bir sıçandan daha tombullardı. Üreme için bir çiftleri vardı ve kalenin sıçan yavrularıyla istila edilmemesi için diğerlerini ayrı tutuyorlardı.

Bir ölümsüzlük olup olmadığına karar vermek için ilaç işe yarasaydı, fareyi en azından doğal yaşamı boyunca gözlemlemesi gerekecekti. *Bu beni sersemletmeye yetti.* Son eczacının malzemelerine göre, fareler genellikle yaklaşık üç yıl; bazı istisnai bireysel durumlarda belki dört yıl. *Ve dört yıl boyunca burada olmayacağımdan eminim.*

Yine de tombul farelerin yemeğini yapmaya koyuldu.

Dışarıdan bir ses duyduğunda yaptığı şey buydu. Ayak sesleri de vardı; nöbet değişiminin zamanı gelmişti. *Belki de bu yakında yemek yiyeceğim anlamına geliyor.* Şimdiye kadar biliyordu ki

Kahvaltı ve akşam yemeği genellikle nöbetçi değiştikten sonra gelirdi.

Havan ve tokmağını yere bıraktı, genişçe esnedi ve kollarını gererek onlarla küçük daireler çizdi.

Sonra bir gümbürtü oldu.

Uh...

Kapı çerçevesinin yanında yerde bir şey gördü. O zaman

yaklaştığında, kapının altına sıkışmış gibi görünen bir kâğıt parçasıyla karşılaştı.

Açtı ve bir çocuğun dağınık karalamasıyla yazılmış bir mesaj buldu: ". *Muhafızları çekeceğim.*" Mesajın içinde bir parça tel vardı ve sığması için daire şeklinde sarılmıştı.

Kyou-u? Maomao düşündü. Belki onun bir rehine olduğunu fark etmişti, belki de bu kalede bulunmanın bile tehlikeli bir teklif olduğunu görmüştü - hangisi olduğunu bilmiyordu. Ama kendi tarzında ve bir velet olmasına rağmen onu düşündüğünü gördü.

Ne yazık ki, ince tel parçası neredeyse Bu odanın kapısını açmaya yetecek kadar. Bir kere, sanki yanında bir sürü kablo ve daha iyisi yokmuş gibi davranmıyordu. Planın kendisine gelince, el yazısı kadar basit ve çocukçaydı.

Kapının diğer tarafından Kyou-u'nun sesini duydu. "Leggo! Bırakın beni!"

Muhafızın icabına bakmak için ne yapmayı düşündüyse, belli ki başarısız olmuştu.

"Ne yaptığınızı sanıyordunuz?"

Kyou-u yerde resmi bir oturma pozisyonundaydı, kıyafetleri küçük öfkesi yüzünden biraz dağılmıştı. Muhafız, Maomao'yu serbest bırakma girişimi olduğunu duyunca aceleyle gelen Suirei'yi çağırmıştı. Maomao da aynı şekilde odasından sürüklenerek çıkarılmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Kyou-u aptalı oynamaya çalışarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Suirei ona soğuk bir bakış attıktan sonra Maomao'ya döndü. "Onu bu işe sen bulaştırdın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Maomao elindeki kâğıt parçasını ihtiyatlı şekilde ezerek sordu.

"Oh! İşte bu, her zamanki gibi oynuyordum ki oradaki gardiyanın kaydardığını gördüm. Olan buydu." Kyou-u hiç pişmanlık duymuyordu ve Maomao en iyi seçeneğinin oyun oynamak olduğunu düşündü. Suirei bile kabul etmiş görünüyordu. Tek kişi

Topuklarını sıkışmış gibi görünen , Maomao buraya geldiğinden beri onun kapısında duran muhafızdı.

"Bana yalancı mı diyorsun?" Kyou-u talep etti.

Suirei onun itirazını duymazdan geldi ama ona sert bir bakış attı. "Yani gerçekten bir şey olmadı mı? O zaman dinle: *Hiçbir şeyin* olmasını asla istemem tekrar."

"Evet, seni anlıyorum."

Muhafız hâlâ pek memnun görünmüyordu ama her şeyin yolunda gittiği konusunda anlaşılabildikleri sürece her şey yolunda gitmişti.

En azından bitti, diye düşündü

Maomao. Ama bitmemişti.

"Tanrım, bütün bunlar da ne?"

Maomao, vücudunun her yerinde tüyleri diken diken eden bir korku şoku hissetti. Koridorda bir *tak, tak* ayak sesleri duyuldu. Ayak seslerinin bu şekilde yankılanabilmesi için ev sahibinin tahta terlik giyiyor olması gerekirdi.

Suirei'nin rengi ses yaklaştıkça daha da kötüleşti ve yalnız değildi; Kyou-u ve muhafız da solgunlaştı.

Suirei'nin işleri çabucak toparlamak için bu kadar uğraşmasının nedeni buydu.

Ve sonra Shenmei oradaydı. Banyodan yeni çıkmış olmalıydı, çünkü saçları nemliydi, toplanmıştı ama çok özenli değildi. Makyajlıydı ama her zamankinden daha inceydi ve kızardığı izlenimini veriyordu. Arkasında bekleyen iki hanımefendi ve Loulan vardı.

Kyou-u'nun gözleri onları gördüğünde bir an için parladı. Ağzı seğirdi ama ses çıkarmadı. Belki de kadınlardan biri annesiydi.

"Dikkatinizi çekecek bir şey yok hanımefendi."

"Hayır, elbette söyle bana. Ben en çok eczacının neden odasında olmadığını merak ediyorum."

Yarım yamalak bahanelerin Shenmei'ye sökmeyeceği açıktı. Suirei, gerçekliğe boyun eğerek kaba bir şekilde şöyle dedi: "Bana verilen Kyou-u'nun bu odanın dışında oynadığını ve nöbetçinin dikkatini dağıttığını anlıyorum. Sırf şekil olsun diye olaylara bakış açısı için eczacı."

"Oh? Kötü bir çocuk mu oldun?" Shenmei'nin bakışları, gözleri yaşlarla dolmaya başlayan Kyou-u'ya takıldı. "Bu olmaz. Eğer uslu durmazsan seni disipline vermek zorunda kalacağız." Önünde durdu Kyou-u ve yanağını okşadı, keskin yeşim tırnak başlıkları

parmakları yumuşak tenine batıyordu. "Belki de kışına küçük bir şaplak?"

"Leydi Shenmei-" diye başladı Suirei ama cümlesinin ortasında durdu.

"Hmm? Devam et."

"Kyou-u sadece küçük bir çocuk. Ve o hiçbir şey yapmadı
Sonuç olarak..." Sesi giderek daha da .

Kyou-u hâlâ Loulan, Suirei ve Shenmei'nin arkasında bekleyen kadını izliyordu. Kadının gözlerinde boş bir bakış vardı.

Shenmei başını eğdi. "Ama demek ki burada birileri çok küçük bir şey için çok büyük bir yaygara koparmış." Bakışları muhafıza kayd.

"Kesinlikle hayır, hanımefendi," dedi.

"Hayır mı? Yine de burada hatalı olan sizmişsiniz gibi görünüyor. Bu da disiplin altına alınmanız gerektiği anlamına geliyor."

Maomao zihninde, Shenmei'nin katlanan yelpazesinin arkasına gizlediği ağzının zalimce bükülüşünü neredeyse görebiliyordu. Bu kadın başkalarına acı çektirmekten cinsel zevk alıyor olabilir miydi?

"Belki de yaptıklarını düşünmek için su hapishanesinde biraz zaman geçirmelisin?"

"Hanımefendi...!"

Tanrım! Bu çok çirkin. Maomao "su hapishanesi "nin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bir insanı durgun suda kalmaya zorlamak için hava çok soğuktu.

Maomao, Shenmei'nin bunun nedenini umursadığından şüpheliydi; o sadece insanlara eziyet etmekten zevk alıyordu. Maomao artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ama aynı zamanda, Shenmei gibi insanlar onu . Belki de bu yüzden kendini durduramadan konuşmaya başlamıştı. "Seni yaşlı cadı."

Kelimeler ağzından sessizce döküldü ama Shenmei onları oldukça net bir şekilde duyuyor gibiydi. Ne de olsa oradaki en yaşlı kişi oydu.

Ne olduğunu anlayamadan Maomao yana doğru uçuyordu, kulağı ve şakağı zonkluyordu. Acıyla gözlerini açacak kadar mücadele ettiğinde, Shenmei'yi gördü, pancar kırmızısı, yelpazesini kaldırmıştı.

Bu doğruluyor. Ben bir aptalım, diye düşündü Maomao. Ama aptallığı henüz bitmemişti.

"Çocuğa bunu yapmasını *ben* söyledim," dedi.

Shenmei'nin yüzü öfkeyle buruştu; efsanevi bir savaşçı iblis gibi görünüyordu. Kalbi daha az cesur olan biri O anki yüz ifadesine bakarak. Ama Maomao'nun zalim yaşlı kadınlarla ilgili pek çok deneyimi vardı.

Onun sorunu, bu zalim yaşlı kadının hiçbir kısıtlama bilmemesiydi. Sonra, vantilatör sertçe omzuna indi.

"Değersiz bir eczacı daha, görüyorum!" Maomao onun omzunu tutarken Shenmei ona tükürdü. Shenmei bir nefes aldı ama öfkesi belli ki azalmamıştı. "Pekâlâ. Belki biraz pişmanlık uyandırabiliriz. *Onu* su hapishanesine koyun."

Evet. Şimdi başım belada.

Bunu kendi başına getirmişti. Satın alınmış ve ödenmiş. Belki de çenesini kapalı tutmalı, Kyou-u ya da muhafız için endişelenmemeliydi.

Ama orada tıpkı Maomao gibi başka bir aptal daha vardı.

"Ama Leydi Shenmei, o zaman yine eczacısız kalacağız." "Hm?"

Shenmei, Suirei'nin sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. Suirei bir adım attı

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi öne doğru atıldı ama yelpaze hemen omzuna indi. "Söylenmeden hareket etme."

"En içten özürlerimi sunarım . Ancak-"

Yelpaze tekrar Suirei'nin alnına indi ve bu kez deriyi yararak bir damla kırmızı kan akmasına neden oldu. Shenmei, Suirei'nin saçlarından tuttu ve yüz yüze gelmeleri için onu kendine doğru çekti. Maomao tam ne yapacağını düşünürken, Suirei'nin alnından akan kanı yaladı. Maomao ne düşüneceğinden emin değildi.

"Kan bir zamanlar ne kadar asil olursa olsun, bir kez kirlendi mi bir daha asla temiz olamaz." Shenmei kan ve tükürük karışımını bir kâğıt parçasına tükürdükten sonra Suirei'ye fırlattı. "Ben yapamam Bunu daha fazla kullanmayın," dedi ve yelpazeyi fırlatıp attı. Garson kadınlardan biri hemen ona bir tane daha uzattı. Her zaman bir erzak mı taşıyorlardı? Yoksa Shenmei insanları bu kadar sık mı dövüyor?

Suirei elindeki mendille alnını sildi ama kıpırdamadı. Gözleri Maomao'ya sabitlenmiş bir şekilde öylece durdu.

Maomao, *güçlü bir görev bilinci var gibi görünüyor*, diye düşündü. Suirei, Maomao'ya karşı bir şekilde kendini sorumlu hissediyormuş gibi davranıyordu. Doğru, eczacının bu kalede kapana kısılmış olması kısmen kendi merakından kaynaklanıyordu ama yine de Suirei belli ki onu korumaya çalışıyordu. Ancak çok fazla şeytani bir güçle karşı karşıyaydı.

Loulan annesinin arkasından yaklaştı, "Sevgili anneciğim..." derken yüzü ifadesizdi.

Shenmei yeni yelpazesıyla oynamaktan başını kaldırmadı. "Evet, ne?"

"İçin onca zahmete katlandığımıza göre... Bilirsiniz *işte*. Onu iyi bir şekilde kullanmayalı çok uzun zaman oldu."

"*Biliyorsun*" ne demek? Maomao merak etti. Loulan'ın konuşma şekli kulağa son derece anlamlı geliyordu.

"Ahh. *Taibon*," dedi Shenmei. Suirei gözle görülür bir şekilde irkildi.

Taibon mu? Kulağa belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Maomao ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

"Biraz küçük ama kesinlikle bir kişi için yeterince büyük. Hatırladığım kadarıyla son testimiz

oldukça... etkili." Bu kez yüzü daha da kansızlaşan ve yumruklarını öyle sert sıkıan Suirei'ye baktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Shenmei gülümseyerek, "Evet, bugün bununla devam edelim," dedi. Yanındaki iki muhafıza baktı; her biri Maomao'nun kollarından birini tuttu ve onu sürükleyerek götürdü.

Maomao kendini kalenin bodrumuna götürülmüş buldu; köşeli taş basamaklardan oluşan bir merdivenden aşağıya, oldukça Nemli. Ahşap bir kapıdan yaklaşık iki *kanallık* dairesel bir odaya giriliyordu. (3,5 metre) genişliğindeydi. Zemin kabaca iki *shaku* (60 santimetre) kadar çökmüştü, ancak bunun dışında hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Muhafızlar Maomao'yu iterek odaya soktular ve odanın bir köşesine bir lamba astılar.

Duvar. Tavan başının üzerindeydi; ulaşamayacağı bir yerde tek bir pencere vardı.

"Üzgünüm evlat. Leydi Shenmei'nin emirleri," dedi muhafızlardan biri. Sesi çok sempatik geliyordu.

Hücreye büyük bir tahta kutu getirildi. Gardiyan ona baktı, son derece rahatsızdı. Sonra kapağı açtı ve hemen odadan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Göğsün içinde bir şey kıpırdandı ve kıvrandı. Bir şey umutsuzca ışığa çıkmaya çalışıyordu.

Ahh... Şimdi anlıyorum.

Evet, "*taibon*" u duymuştu. Eski çağlarda çılgın bir kral tarafından icat edilmiş bir ceza yöntemi. Büyük bir çukur kazılır ve içine bir suçlu konurdu. Şu anda kutunun içinde kıvrananlar gibi yaratıklar tarafından işgal edilen bir delik.

Maomao ürperdi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Suirei'nin yılanlardan neden bu kadar korktuğunu artık biliyordu.

Kıvranan şey orak şeklindeki başını kutudan kaldırdı. Uzun, kırmızı bir dil ağzından dışarı fırladı. Nemli gözlerle onu izliyor, sanki canlı bir ip gibi görünüyordu. Bazı küçük böcekler sandıktan dışarı fırladı, onu vıraklayan bir kurbağa izledi.

Maomao gülmeye başladı. "Hah... Ha ha ha!" Gözleri doldu; bir sırıtma yüzünü kulaktan kulağa böldü. Ne kadar güzel yaratıklardı. Uzun zamandır onların benzerini görmemişti.

Maomao hâlâ gülerek saçındaki çubuğu aldı ve cübbesinin kıvrımlarından bir toka çıkardı.

Kutunun içinden sayısız yılan ve zehirli böcek çıktı.

Bölüm 18: Feifa

Maomao *bunun gerçekten işe yaradığını* düşündü. Balık etine benzeyen bir şeyin birkaç onun ucuna yapışmıştı. saç tokası - Shisui'nin ona verdiği saç süsü ikiye bölünebiliyordu ve sivri kısmı ideal bir şiş oluşturunuyordu.

Maomao cızırdayan etten damlayan yağı izlerken sesli bir şekilde yutkundu. *Keşke biraz tuzum olsaydı. Ya da soya ezmesi! Evet, istediğim her şeye sahip olabilseydim...*

Et iyice piştikten sonra, yanaklarını şişirerek içtenlikle üfledi. Biraz kemikli görünüyordu ama dilenciler Seçiciler.

Tadı tavuğa benziyordu ama belirgin bir balık tadı vardı. -Çünkü ateşte balık yağı kullanılmıştı. Et sulu ve besin - ne de olsa neredeyse kış uykusu mevsimiydi - ve Maomao'nun dudakları yağlandı.

Çiğnerken dışarıda bir tür kargaşa olduğunu fark etti. Yine de ateş sönmeden önce avını ızgarada pişirmek istiyordu, bu yüzden gürültüyü duymazdan geldi, bir parça et daha şişledi ve pişirmeye başladı. Mırıldanmadan edemedi: "*Gerçekten* biraz tuz..."

İşte zaman karşısında şaşkın şaşkın bakan bir adamın durduğunu fark etti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yemek yiyorum. Hiç tuzunuz yoktur, değil mi?" "Tabii ki hiç tuzum yok!"

Kabul etmek gerekir ki, bu biraz uzak bir .

Adam odaya baktı, sonra elini ağzına götürerek "Hıh!" dedi. Görünüşe göre kusmamak için kendini tutmaya çalışıyordu.

Onunla ilgili bir şey Maomao'ya tanıdık geldi.

onun daha önce tartışmanın bir parçası olan gardiyan olduğunu ortaya çıkardı. Onun burada ne işi vardı?

"Ne yiyorsun?"

"Snake, efendim."

"...Keşke sadece balık deseydin."

Maomao, bu muhafızın çok tuhaf şeyler söylediğini düşündü. Ama her şey yolundaydı. Pişmiş etin geri kalanını ağzına tıktı ve yuttu.

Gardiyan, "Buranın bir işkence odası olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ve sanırım bazıları için bu yaşayan bir cehennem olurdu."

Pek çok kişi bu odaya hiç adım atmak istemeyebilirdi ama Maomao için burası bir . Daracık odada yüze yakın yılan ve zehirli böcek . Bazıları parçalanmış ya da kafaları kopmuştu. Geri kalanlar ise etrafta sürünüyordu.

sıcaklık oldukça düşük olduğu için.

Ne kadar aptal olabilirsin? Maomao merak etti. Ne bekliyorlardı ki, kışın yılan kullanmayı mı? Normalde, bu hayvanlar bu noktada kış uykusuna yatmış bile olabilirlerdi - tabii ki hareket ettiler Yavaşça. Maomao gibi yılan yakalama konusunda deneyimli biri için, onları yakalamak ve sıkmak daha kolay olamazdı. boyunları. Ve böcekler daha hızlı hareket etmiyorlardı. Zaten yılanların böcekleri yemesini beklemez miydiniz? Bazı aptal kurbağalar açgözlülükle zehirli böceklerin peşinden gitti, sonra da zehirden yere yığıldı.

Maomao, saç tokasını bir gimlet gibi ve Jinshi'den aldığı saç çubuğunu da bir hançer gibi kullanarak önce tehlikeli zehirli yılanları öldürmüştü. Yılın bu zamanında yeterince yakalamakta zorlanmış olmalı, çünkü yılanların çoğu Kutudaki yılanlar zararsız, zehirsiz yaratıklardı. Böcek ve kurbağaların bile sadece yarısı zehirliydi.

Maomao bu zehirlerden birkaçını denemek için can atıyordu ama şimdi değildi. Zehirli olduğu aşikâr yılanlarla uğraştıktan sonra sıra olmadığı yılanlara geldi. Zararsız yılanları yalnız bıraktı. Yılanlar insanlara saldırmak için kendi yollarından çıkmazlardı ve yine tam olarak hızlı hareket etmiyorlardı.

Yine de Maomao yılanların sarılması konusunda istekli değildi. Bu yüzden, içinde tutuldukları kutunun oturdu ve külleri etrafına saçtı. Cübbesinin kıvrımlarında her zaman yanında ilaç taşırdı; bu

onun yolu. Aslında tütünü tercih ederdi, ama bu şartlar altında yapabileceği en iyi şey özellikle biraz yakmaktı keskin otlar ve onları saçmak. (Uygun bir ateş yerine lambayı ödünç aldı.)

Gardiyan gördüklerine inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. "Ortaya çıkmama bile gerek yoktu," diye homurdandı.

"Evet, neden buradasınız?" diye sordu.

Biraz asık suratlı görünüyordu. "Bayan Suirei ve... ve velet, benden bunu istediler. Burada sıkışıp kaldığın için cezalandırılmadığınızı söylediler. Velet benim hakkımda çenesini kapatmadı. Seni kurtarıırken bana bunu vereceğini ." Muhafızın elinde yeşim taşından bir süs eşyası vardı. Aslında oldukça zengin bir ödül. Sonra Etrafına bakındı ve yüzü solgundu. "Hakkını vermeliyim. Burada çıldırırdım. Dayanabileceğimi sanmıyorum. Bayan Suirei buradan hemen çıkmam gerektiğini söyledi. Tehlikeli bir şeyler olacak gibi görünüyor."

Muhafızın cübbesinin kıvrımları, sanki yanan bir binayı yağmalamaktan yeni gelmiş gibi belirgin bir şekilde kabarmıştı. Maomao Dışarıya baktığında yerde baygın yatan bir adam gördü; belli ki eski muhafızının işiydi.

"Bence sen de kaçmalısın," dedi kurtarıcısı. "Duman sinyali çoktan yükseldi."

"Duman sinyali mi?"

"Evet. Başkentten bir intikam ordusunun geldiğinin işareti. Tüm bu gürültü bunun için." Ve muhafızın ona neden bu kadar kolay ulaşabildiğini.

"Teşekkür . Bana çok yardımcı oldunuz," dedi Maomao içten bir minnettarlıkla. Eğer burada sıkışıp kalsaydı, işler çirkinleşebilirdi.

"Pekâlâ, ben gidiyorum," dedi adam. "Sana son bir tavsiye, eğer kabul edersen. Buranın tam karşısında aşağıya inen bir merdiven var ama oradan kaçınmak istersiniz. Aşağıda bir sürü kötü şey oluyor ve orası çok gezilen bir yer. Eğer kaçacaksan, merdivenlerden uzak dur. Ahırlara doğru ilerle ve bir at ya da onun gibi bir şey."

"Kötü şeyler mi?"

"Sanırım ateş tozu yapıyorlar. Bunu hemen anlayacaksın, leş gibi kokuyor."

Maomao'nun gözleri parladı. "Tekrar teşekkür ederim. Ben gidiyorum." "Hey! Beni dinliyor muydun?" diye bağırdı adam ama

Maomao onu görmezden geldi ve doğrudan bodruma yöneldi.

Maomao merdivenlerden inerken bir elini soğuk duvara karşı. Taşlar, aşağıda her ne oluyorsa onun titreşimlerini taşıyordu. Nihayet alt kata bir göz attığında, birkaç düzine adamın çalıştığını gördü. Kıyafetleri omuzlarını açıkta bırakıyordu ve kendine özgü bir aroma algıladı - kükürt yanmasından çok hayvan dışkısının fermantasyonu gibi.

Demek ara sıra üst kattan kendisine doğru gelen kokunun kaynağı buydu.

Bir yığın siyah vardı. *Çiftlik hayvanı gübresi mi?* Maomao merak etti. Ama bunun için çok küçüktü, fare peleti ya da başka bir küçük yaratık boyutuna daha yakındı. Vahşi hayvan gübresi duymuştu. dışkıları güherçile bileşeni olarak kullanılabilirdi - bununla yaptıkları şey bu muydu?

Bodrum beklediğinden daha sıcaktı. Muhtemelen yaptıkları ateş tozunun kurummasına yardımcı olmak için sıcaklığı yüksek tutuyorlardı. Açıkçası dehşet vericiydi. Bir ateş potaları vardı.

uzakta, kıvılcımları uzak tutmak için bir perdeyle çevrili, ama ya içlerinden biri yine de yakalanırsa? Buradaki adamlar bu ortamın ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorlar mıydı? Hiçbir şey olmasa bile Patladı, bu havayı çok uzun süre solumak sonunda kendi başına zehirli olacaktı. Çalışmak için pek de iyi bir yer değildi.

Hazır yangın tozu başka bir çıkıştan dışarı taşınyordu. İzlemeye devam ederken Maomao arkasında ayak sesleri duydu. Maomao Hızla yakındaki bir rafın arkasına saklandı, kalbi kulaklarında o kadar çarpıyordu ki, oradan geçen birinin onu duyabileceğinden korkuyordu.

Sonunda kim olduğunu gördüğünde, sadece bakabildi: bu Shisui, acımasız görünüyordu. Belki de annesininkine çok benzeyen gösterişli bir kıyafet giymiş olduğu için ona Loulan demek daha uygun olurdu. Dışkı kokan kasvetli bodrum katında hiç de uygun görünmüyordu.

"Loula-" Maomao ona seslenmeye başladı ama Loulan duymuyor gibiydi; bodruma doğru yürürken gözlerinde şiddetli bir şey vardı. Adamlar onu fark ettiklerinde mırıldanmaya başladılar. İçlerinden biri tedirgin bir şekilde bir adım öne çıktı.

Ustabaşı. "Genç yanlış-"

"Hemen buradan çıkın," dedi Loulan, sesi yeraltı odasında çınlayarak. Adamlar ne olup bittiğinden emin olamadan birbirlerine baktılar. "Bu kale yakında düşecek. Sizden gitmenizi istiyorum. önce."

Cüppesinin kıvrımlarından büyük bir kese çıkardı ve yere fırlattı. İçinden gümüş paralar döküldü ve Adamların dikkatini çekti; parayı kapmak için birbirlerini itip kakmaya başladılar.

Loulan tüm paraların alındığından emin olduktan sonra elindeki feneri aldı, başının üzerine kaldırdı ve elinden geldiğince sert bir şekilde fırlattı.

Ciddi olamaz.

Lamba havaya fırladı ve kurumakta olan ateş tozunun tam ortasına düştü.

", çıkın buradan. Eğer yapabilirsen," dedi, o masum yüzünde bir gülümseme belirdi. Maomao hemen kulaklarını kapadı ve kendini yere attı. Avuç içleri kulak zarlarına saldıran gürültüyü bastırmaya yetmedi. Adamlardan birkaçı tekmeledi ya da kaçmaya çalışırken üzerine basmış.

Patlamalar yayıldı, önce odun kömürü sonra da hayvan gübresi alev aldı.

Buradan hemen çıkmalıyım, diye düşündü Maomao, ama tam o anda birinin dramatik bir şekilde yana doğru tökezlediğini gördü. Birkaç çift ayak figürün kıyafetinin zarif kumaşına basarak onu kirletti. Maomao kişinin elini tuttu ve çekti.

"Oh? Burada ne yapıyorsun, Maomao? Hücrelerden birinde olduğunu sanıyordum." Saçları iyice dağılmış olan Loulan şaşkınlıkla ona baktı. Hayır, Loulan gibi görünmüyordu - şu anda masum tavırları onu Shisui gibi gösteriyordu.

"Ben de size benzer bir soru sormak istiyorum," dedi Maomao biraz da kızgınlıkla, bunun üzerine Loulan uzanıp onun elini tuttu yanağı, sağ kulağı.

"İyi misin? Yaralanmadın değil mi?"

"Muhafızım bana yardım etti. Yılanlar da çok lezzetliydi, teşekkürler." Maomao, Loulan'ın taibonu ceza olarak önermesinin kasıtlı olduğunu anlamıştı; sonunda planının bir parçası haline gelmişti

kendi küçük yöntemiyle. Ve Maomao bir süredir yılan eti yememişti; bunu takdir etti.

"Bununla neyi kastettiğinizden emin değilim. Yine de cezanın size uygun olmasını beklerdim."

Maomao'nun ne demek istediğini anlamadı mı? Maomao, bunu mutlu bir şekilde böcek yiyen bir kız söylüyor, diye düşündü. Ama önemli değildi; şu anda acele etmeleri ve oradan çıkmaları gerekiyordu.

"Buradan çıkıyoruz." Maomao kolunu bastırdı Loulan'ın ağzına dayadı ve bodrumdan gizlice çıkmanın bir yolunu aramaya başladı. Kaleden olabildiğince çabuk kaçmak niyetiyle Elinden geldiğince diğer kadını da peşinden sürüklemeye çalıştı. Loulan ise merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Yangın sadece yayılacak," dedi Maomao. "Sorun değil. Oraya gitmem gerek."

Sonra Loulan basamakları çıktı, hırpalanmış eteği arkasından geliyordu. Artık dumanlar yükseliyor, Maomao'nun burnuna doluyor ve gözlerini yaşartıyordu. Eğer yangın onları ele geçirmezse, zehirli dumanlar ele geçirecekti.

"Bekle. Geliyor musun?"

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum, diye düşündü Maomao, sonra da "Sanırım" dedi.

Maomao'nun kendi başına kaçması yeterince kolay olurdu; daha önce gelen adamlar zaten kalenin çıkışına doğru ilerliyor, ilk çıkan olmak için itişip kakışıyorlardı.

"Annem öğrenirse, hiç hoş olmaz. Onu tanıyorum. Bunun nasıl olduğunu bilmek isteyecektir, bu etrafta kalmak anlamına gelse bile. Biz de

küçük bir kırbaçla kurtulursa şanslı sayılır." Loulan üzgün görünüyordu; kendi annesi hakkında konuşan birine benzemiyordu.

"En azından büyürken sana değer vermiş gibi görünüyor, Loulan."

Loulan daha önce saçını bağlayamaz ya da düzgün masaj yapamazsa dayak bahsetmişti. Ama onun statüsündeki birinin başına böyle bir şey geleceğini hayal etmek zordu.

"Annem... Gerçek yüzümü bile hatırlayamıyor." Hatırlayabildiği kadarıyla Loulan'ın yüzü allık ve beyazlatıcı pudrayla boyanmıştı. Gösterdiği mutluluk ya da keder ne olursa olsun, sanki bir oyuncak bebekmiş gibi annesi içindi. Sanki bir maske takıyormuş gibi.

On yaşına gelmeden önce, hizmetçilerden biri Loulan'ın annesi tarafından çok şiddetli bir şekilde dövüldükten sonra öldüğünde ve babası kadının çocuğunu aldığı anda ablasının varlığını öğrendi. Loulan annesinin bu konuda babasıyla yüzleştığını gördüğünde saçları Her yerde öfkeli bir şeytanınki gibi, cehennemin kendisini gördüğüne ikna olmuştu.

"Annem ablama karşı hep acımasızdı," dedi Loulan. Shenmei'nin de Suirei'nin annesine aynı derecede acımasız davranmış olabileceğini ve bu yüzden kadının öldüğünü fark etti. Ve sonra Shenmei'nin ablasından neden bu nefret ettiğini öğrendi. "Anne ve çocukla birlikte onu da aptal yerine koymaya niyetli olup olmadığını sordu. Kızının da annesi gibi olduğunu, kim bilir neler yapabilecek bir fahişe olduğunu söyledi. Ne? Böylesine muhteşem giysiler içindeki birinin böylesine iğrenç sözler söylemesi çok garipti."

"Suirei... olabilir mi?" Maomao, Shenmei'nin Suirei'nin kanını yaladığında söylediklerini .

"Arka sarayda bu konuda hiç söylenti duymadınız mı? Eski imparatorun ilk kurbanı olan bir saray kadını vardı, çocuğu alınmıştı. O kadın ablamın büyükannesiydi."

O kadın arka sarayda yalnız ve kimsesiz bir şekilde ölmüştü. Daha sonraki yıllarda tek zevkinin ürkütücü şeyler toplamak olduğu söylenirdi. Hikayeler.

"Korku hikayeleri anlatırken herkesin neredeyse boğulduğu zamanı hatırlıyor musunuz? Bunu o yaşlı kadın yapmış olabilir. Annem ona o kadar korkunç şeyler yaptıktan sonra, nasıl olur da beni aşağılamaz? Kızın mı?" Loulan kıkırdadı.

"Hayaletlerin gerçekten var olup olmadığını bile söyleyemeyiz," diye yanıtladı Maomao. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. En azından onun bildiği kadarıyla.

"Bunu söylemene neden şaşırmadım ki?" Loulan sırtarak şöyle dedi. "Ablamı görmeyi çok istiyordum. Bazen hizmetçi kılığında gizlice onun evine giderdim. Annem beni hiç tanımadı ve beni çalıştırdı." Ancak Loulan doğal olarak bu görevler konusunda eğitilmiş değildi ve sık sık Shenmei'nin katlanan yelpazesinin acısını hissediyordu. Buna rağmen Yine de kız kardeşini görmeye gitti. Ve her nasılsa Shenmei kimi "terbiye ettiğini" hiç fark etmedi. Sadece aşağılık bir hizmetçi kız görüyordu, her sözünü dinleyen değerli bebeğini değil.

"Annemle babamın neden evlendiğini biliyor musun?" dedi Loulan. "Sadece beni yapmak istediler. Babam, bir kralın kanını taşıyordu. Wang Mu ile aynı kandan olduğu söyleniyor."

Maomao tilki maskelerini düşündü. Loulan bir tilki maskesi çizmişti. bir tanuki gibi onunkinin üzerine desen çizdi. Belki de Wang Mu için olduğu gibi onun için de renklerin dünyası aynıydı.

"Annem bana sürekli istedikleri şeyin yeni bir Wang Mu olmam olduğunu söylüyordu." Bununla birlikte, Loulan bir evin önünde durdu. Üçüncü kattaki oda. Maomao onunla yollarını şimdi ayırırsa, Loulan'ın ne planladığını asla öğrenemeyecekti ve bunu bilmek istiyordu. "Hey..."

Maomao nasıl devam edeceğinden emin olamayarak bir an durakladı. Loulan'la mı yoksa Shisui'yle mi konuşuyordu? Emin değildi ama kendi zihninde karşısındaki kadının kim olduğunu biliyordu. Ve bu yüzden, "...Shisui." dedi.

"Evet?" Shisui gülümseyerek sordu, eli kapının üzerindeydi.

"Arka sarayın etrafında yüzen maddeler olduğunu biliyorum düşük yapmak için tasarlanmış. Sen de yanında biraz bulundurdun mu?" Shisui hâlâ gülümsüyordu. "Kendi üzerinde kullanmak için mi?"

Shisui'nin ifadesi değişmedi. Sadece kapıyı açtı.

"Gerçekten çok zekisin Maomao. Seni buraya getirmenin doğru seçim olduğunu biliyordum."

Maomao, Shisui'nin anlattığı korkunç hikayeyi düşündü. çana benzer bir çılgılığı olan böcekler. Shisui'nin bir keresinde arka sarayda yakaladığı bir tür böcekti. Ve buradaki önceki eczacı kitaplarında onlar hakkında çok şey yazmışlardı. Onları bir kafeste tutabilirdiniz; en güzel sesi onlar çıkarırdı. Ama gelin Sonbaharda böcekler birbirini yedi. Dişi erkeği yedi. Bu onların üreme döngüsünün bir parçasıydı.

Shisui'nin hikâyesinin amacı bu gibi görünüyordu ama neden o zaman bu hikâyeyi anlatmayı seçmişti? Maomao artık bildiğini düşünüyordu. *Kendisi hakkında konuşuyordu.*

Eğer hamile kalırsa, çocuğun babasını yiyip bitirecekti.

Kafes arka saraydı; erkek ve dişi böcekler, İmparator ve kadınları. Çok saygılı bir alegori değildi ama kesinlikle uyuyordu. Shisui bundan korkmuştu. Böcekleri yakaladığı alanın yakınında fener bitkileri ve beyaz çiçeği vardı-

bir düşük ilacı için malzemeler.

Odaya girdiler. Üzerinde çocukların uyuduğu büyük bir yatak vardı. Kyou-u da oradaydı; sadece o yerde yatıyordu.

Yuvarlanmış olmalı, diye düşündü Maomao. Onları uyandırmaktan nefret ediyordu ama çocukları oradan çıkarmaları gerekiyordu. Yatağa doğru gitti ve durdu. "Bu da ne böyle?"

Bir şeyler ters gidiyordu. Çocukların ağzından salyalar akıyordu ve elleri çarşafı tutuyordu. Tenleri soğuktu. Maomao içlerinden birini bileğinden tuttu ve nabzını yokladı. "O değil nefes alıyorum."

Yatağın yanındaki masada bir sürahi ve tüm çocuklara yet kadar bardak vardı. Shisui, gözleri şefkatle dolu, yatağın yanına geldi. Yatakta, çocuklara dokunmak için uzanıyor.

Maomao öfkelenerek elini dramatik bir şekilde yukarı kaldırdı, ancak Shisui'nin üzerine yıkma dürtüsüyle savaştı. "Onları *zehirledin* mi?"

"İlaçtı..."

Maomao titreyen elini yumruk şeklinde sıktı.

"Artık elimizi gösterdik," dedi Shisui. "Bunu göremiyor musunuz? Tüm klanımız idam edilecek." Küçük çocuklar da dahil. Onlar da darağacına götürülecek, ebeveynlerinin ne yaptığını anlayamayacaklardı. "Onlar için güzel, tatlı bir meyve suyuyla karıştırdım.

Güzel, sıcak bir odada, hep birlikte bir resim parşömenine bakmanın keyfini çıkardıktan sonra. Acaba içlerinden biri bu duruma üzüldü mü? Belki anneleriyle yatmak isterlerse. Özür dilerim, küçük olanları. Ama anneleriniz benimkilerle arkadaştı. Kyou-u geç geldi. Sana yardım etmeye çalıştığı için olmalı Maomao." Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "O, sanırım bilebilirdi. Dudağını ısırıldığını gördüm ama yine de tüm meyve suyunu içti. Onu buraya getirmeyi gerçekten istemedim."

"Peki *beni* neden buraya getirdin?"

Shisui, Maomao'nun bilmesi gerektiğini söylercesine gülümsedi. "Seni buraya getirmenin başka bir yolu olmasını umuyordum ama olmadı."

Demek böyle oldu. Maomao elini bıraktı. Dışarıdan ağır bir gümbürtü geldi ama gözlerini Shisui'nin yüzünden ayıramadı.

"Annemin eskiden hiç böyle olmadığını söylüyorlar ama merak ediyorum. En azından ben doğduğumdan beri böyleydi. Hep böyle yapardı.

Ablamı her gördüğünde ona eziyet ederdi ve bekleyen genç hanımlara da. Kadın akrabalarına içki içmeyi ve kendilerini erkeklerle eğleniyorlardı. Babam ona hiçbir şey söylemedi; asla ona karşı gelemeydi. Sadece onun kendisini affetmesini bekliyordu. onu."

Shisui'nin annesi, bu Shenmei, deliydi. Açıkça görülüyordu. "O bir böcek gibi, bir çocuk olduğunda kocasını tüketiyor doğdu. Aslında böcekler daha iyi. En azından çocukları hayatta kalabilsin diye bunu yapıyorlar."

Shisui anne olma fikrinden kadar nefret ediyordu ki kendi kürtaj ilaçlarını hazırlayıp tüketiyordu. Maomao Bunun en önemli nedenini öğreniyordu. Bütün anneler Shenmei gibi değildi. Ama Shenmei, Shisui'nin sahip olduğu tek anneydi.

"Geçmişin hakkında bir şeyler öğrenme cüretini gösterdim Maomao. Görünüşe göre yetiştirilme tarzınız kız kardeşimden çok da farklı değilmiş." Belki de eski bir doktor tarafından yetiştirildiğini ya da öz babasının yüksek bir memur olduğunu kastediyordu.

"Benim bir annem ya da babam yok. Sadece beni evlat edinen babam var" dedi Maomao.

"Hee! Kız kardeşim de aynı şeyi söylüyor. Sanırım mantıklı. Ablam olmadığına yemin edip duruyor."

Shisui ne istiyordu?

"Sanırım haklı. Kız kardeşim olmasına imkan yok. Babamız bir tanuki. Eminim İmparator'un soyunu ele geçirmek için büyük bir planı vardır."

Shisui'nin kız kardeşi değil mi? Shi klanıyla hiçbir bağlantısı olmadığını söyleme şekli bu muydu?

Ne yalancı ama.

Shisui aslında Suirei'ye çok benziyordu, özellikle de şu anda takındığı ifadesiz bakışla. Shisui ablasına hayrandı, ancak şu anda bu ilişkinin var olduğunu inkâr ediyordu.

"Keşke bu küçükler de böcek olsalardı.

Kış boyunca uyuyun," dedi Shisui, eliyle çocukları bir kez daha okşayarak.

Evet, eğer böcek olsalardı.

Maomao anlamıştı. Shisui'nin onu neden burada istediğini artık biliyordu. Maomao hiçbir şey söylemeden ona baktı. Shisui'nin gözlerinde sadece bir damla yaş vardı. Maomao, Shisui'ye ulaşmak üzereydi. ama Shisui başını salladı.

O da kaçabilirdi! diye düşündü Maomao. Ancak Maomao'nun bile Shisui'nin bundan sonra ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Maomao hiçbir şey bilmiyordu.

Politika hakkında; bu konu onun daha az umurunda olamazdı. O Sadece tıp hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek, araştırmak, incelemek ve farklı ilaçlar icat etmek istiyordu. Hayattan tek istediği buydu.

Bu yeterli olmalıydı.

Diğer insanları unutun. Kendini ilk sıraya koy. Onu buraya getirirken ne olacağını düşünmüşlerdi?

Yine de Maomao elini uzattı.

Shisui onu tersledi. "Benim de oynamam gereken bir rol var. Lütfen, beni durdurmayın."

"Bunun bir anlamı var mı?" Maomao nerede olduğunu bilmiyordu. Shisui'nin kafası karışmıştı ama sonucu tahmin etmek yeterince kolaydı.

"İnatçılık. Benim inadım."

"Unut gitsin!"

Shisui muzipçe gülümsedi. "Şöyle düşün Maomao. daha önce hiç görmediğiniz bir zehir sunulduğunu ve bunu denemek için sadece bir şansınız olduğu söylendiğini varsayalım. Ne yapardınız?"

"Son damlasına kadar içerdim," diye cevap verdi hemen. Başka ne cevap olabilirdi ki?

"Ben de öyle düşünmüştüm." Shisui gülümseyerek ayağa kalktı ve odadan çıkmaya gitti, adımları sanki sadece dışarı çıkacakmış gibi hafifti Alışveriş.

Gidiyor.

Maomao ne yapacağını bilmiyordu; bu anın ne gerektirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

çıktı. Sadece uzanıp Shisui'nin elini tutabildi. "En azından bir dua etmeme izin ver."

"Dua mı? Bu senin tarzın değil Maomao."

"bir. Her mavi ayda bir." Maomao saç çubuğunu kendi saçından aldı ve Shisui'nin yakasına yerleştirdi.

"Bunun benim saçım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Saçına takarsam *çok* güzel olursun." Shisui'nin kafası çoktan saç çubuklarıyla dolmuştu. Bu aksesuarların Kötü ruhları uzak tutuyordu, ama bir kerede bu kadar çok olması onları cezbedecek gibi görünüyordu. "Bir ara bana geri ver. O bir hediyeydi."

"Sen aptalsın. Onu satacağım."

"İyi o zaman." Bu özel saç çubuğu sadeydi, ancak alışılmadık derecede iyi yapılmıştı. Bunu ona veren kişi özellikle olabiliyordu, bu yüzden tıpkı asıl sahibi gibi, bir şekilde ona geri dönmenin yolunu bulma ihtimali vardı.

"biraz is var." Maomao yatağın yanından bir ayna .

"Oh, haklısın. Bir tanukiye benziyorum." Shisui güldü. Kadın güldü ve sonra Maomao'ya baktı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Arkasını döndü.

Kapı takırtıyla kapandı. Uzaktan gelen ayak sesleri gittikçe azaldı.

Maomao kendini tavana bakarken buldu.

Nedenini bilmeden. Sadece başını arkaya yaslamış ve bakıyordu. Bina giderek daha yüksek sesli bir dizi patlamayla sarsıldı.

Bölüm 19: Ordu Yürüyor

Zamanı biraz geriye alalım.

Jinshi sallanan, sarsılan bir arabadaydı ve yüzünde ekşi bir ifade olan bir adamın karşısında oturuyordu. Ama belki de "araba" tam olarak Doğru kelime. En az on at tarafından çekilen bu, daha çok tekerlekli bir evdi. Zemini hayvan postuyla kaplıydı ve kulübenin ortasında bir masa vardı.

Lakan, acımasız sırtışıyla tanınan bir adamdı ve şimdi bariz bir sıkıntıyla haritaya bakıyordu. Arkasında, evlatlık oğlu Lakan ve Jinshi'nin yüz ifadelerini inceliyor ve cübbesinin kıvrımlarına soktu. Bu adam, Lahan, Jinshi'nin Verdigris Evi'nin hanımefendisinden sonra karşılaştığı en eli sıkı ikinci kişiydi ama bu olayda Lahan'ın kellesini kurtardığını kabul etmekten mutluluk duyuyordu.

Her an saldırıya uğrayabilecekmış gibi hissediyordu. Bu Hadım Luomen'in müdahalesi başarılı bir şekilde yatıştırılmıştı. Lakan'ın öfkesinin en kötüsüydü ama hâlâ için için yanıyordu. Jinshi'nin arkasında duran Gaoshun, kalçasındaki kılıcı her an çekmeye hazırды. Elini kaldıran böyle bir misilleme riskiyle karşılaştırdı. Ama şu anda Lakan'ın muhtemelen umurunda değildi. Jinshi onun da Jinshi'nin üzerine atlamaktan mutlu olacağından şüpheleniyordu. Jinshi ve onu anlamsızca dövdü.

Adam o kadar endişeliydi. Ancak Lahan onu kontrol etmekte yardımcı oluyordu. "Baba, tamamen varsayımsal olarak soruyorum, ama eğer bir adam İmparatorluk ailesinin bir üyesine şiddet uygularsa, suç sadece onun üzerine kalmaz, değil mi?" Elbette dolambaçlı bir soruydu ama Lakan'ı düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymaya yetti.

Jinshi'ye saldırmak bir kişinin ailesinin sonu olurdu. Lakan'ın kızı Maomao bile bağışlanmayacaktı. Lakan'ı kandırmak kolay değildi ve Jinshi'nin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

orduyu harekete geçirmesini istedi. Lahan'ın da gerçeği tahmin ettiğinden şüpheleniyordu. Neden? Sorduğunda, en çok La-cevapların klan-ish: "nk boyunuz, kilonuz, gğsnz ve gövdeniz tam olarak aynı sayıda. Böyle insanlar çok ama çok nadirdir." Her zaman olduğu gibi, Lahan'ın olaylara bakış açısı başkaları için az çok anlaşılmazdı. "ok güzelsin; kadın olarak doğmamış olman çok yazık," diye ekledi.

Bu Jinshi'nin tüylerini diken diken etti. Doğru, Maomao'nun kuzeni de onun gibi görünüyor ve davranıyordu ama ne yazık ki Jinshi o şekilde davranmıyordu.

Yine de yeteneği gördüğünde tanırdı ve bu sivil memurun bu askeri gezide kendisine eşlik etmesi için özel izin almıştı. keşif gezisi.

Bugün Jinshi, hadım Jinshi değildi. Saçları gümüş bir sa çubuğuyla ve her zamanki siyah resmi kıyafetini değil, kalın pamuklu, mavimsi mor bir zırh ve miğfer giymişti. alt kaplama.

"Umarım zafer ve yenilgiyi bizim onun kadın mı erkek mi olduğunu ayırt edebildiğimizden daha iyi ayırt edebilir." Bu Lakan'dı. Bir konuda haklıydı: Jinshi'nin hadım derisinden kurtulma zamanı gelmişti. Bir orduyu yönetiyorlardı ve aynı anda birçok planı koordine etmeye çalışıyorlardı.

"Bundan tamamen emin misin?" Jinshi sordu.

"Hiçbir sorun çıkmayacak," diye güvence verdi Lahan. Önlerindeki harita, arkasında dağlar olan bir kaleyi gösteriyordu. Kale uzun süredir kullanılmadığı için harita eskiydi ama güncellemek ve mümkün olduğunca doğru olduğundan emin olmak için bir zamanlar orada görev yapmış askerler bulmuşlardı.

Lahan'ın inancına göre bu kalede ateşli silahlar üretiliyordu. Kuzeyde bol miktarda kereste vardı. Pek çok kişi kereste kaynaklarından faydalanmak umuduyla burayı kontrol etmek istiyordu ama Shi klanı burayı kararlılıkla savunuyordu.

Yakınlarda kaplıcalar da vardı. Mükemmel bir kaynak sülfür. Ancak ateş tozu oluşturmak için gerekli olan bir madde daha vardı.

"Güherçile konusunda ne yaparlardı?"

"Küçük hayvanlar, belki de kaplıcalar bölgede kış uykusuna yatmayı seviyor. Çevrede büyük mağaralar var." Bu da önemli miktarda yarsa guanosunun varlığına işaret ediyordu. Olabilir.

dışkıdan güherçile elde etmek mümkün.

Jinshi homurdandı. Eğer savunucuların ateşli silahları varsa, saldıran bir güce karşı tek tek silah pek olası değildi. Hayır, kale duvarlarında bir saldırganı yerle bir etmek için tasarlanmış bir şey olurdu.

Toplu halde ilerleyen düşman: toplar. Toplar; asıl tehlike bu olurdu.

Ancak Jinshi bunu düşünebildiyse, Lakan'ın zaten bu olasılığın farkında olduğundan emin olabilirdi. Ona göre, harita muhtemelen Go tahtasından başka bir şeye benzemiyordu. Kalenin arkasındaki uçurumun kenarını işaret etti.

Lahan kararlı bir şekilde, "Teorik olarak onlar toplarını kullanmadan önce onları alt etmek mümkün," dedi.

Lakan evlatlık oğlunun kafasına vurarak, "Abaküs beyinliyi duydun," dedi. Bir topun çalışması için gerekli olan barut kolayca ıslanırdı. Barut her zaman silahların yanında tutulabilirdi ama eğer tutulacaksa kuru kalması için bir cephanelikte tutulmalıydı. Kale yüksek bir yerdeydi ve oraya sık sık kar yağardı. Gözcüler bu gece karın çok şiddetli yağdığını rapor etmişlerdi.

Eğer Jinshi'nin kuvvetleri kaleye doğru ilerlerse, kolay hedef olacaklardı. Bu yüzden Lakan'ın önerisi düşmanın barut depolarını kullanmasını engellemek için toplar. Ve bunu yapmak için bulduğu yol da tuhaftı. Tuhaf. -Ama mümkün. Onu bu kadar korkutucu yapan da buydu.

Lahan, "Bence bu, işleri halletmek için *çok* ekonomik bir yol olacak," dedi. Muhtemelen bu tek kelime, *ekonomik* kelimesi planı kabul etmesi için onu ikna etti. Birlikte geçirdikleri nispeten kısa sürede Jinshi adamın nasıl düşündüğünü kusursuz bir şekilde anladığını hissetti.

"Zorla içeri girip Maomao'yu bulmalıyız. Babam onu kurtaracak!"

Jinshi "baba" kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. Bu şekilde yüzünü buruşturduğu görülemezdi.

Ufak tefek genç kadını düşünürken dudağını ısırıldı. Acaba

Rehine olarak mı alınmıştı, yoksa başka bir nedeni mi vardı? Hatta belki de kendi özgür iradesiyle mi gitmişti? Her ne ise Düşman kampındaydı ve onu mümkün olan en kısa sürede kurtarmak istiyordu.

Jinshi yumruğunu sıktı. "O zaman bunu yapacağız," diye açıkladı.

"Bir dakika bekleyin lütfen," dedi Gaoshun. Kaşlarını çatarak onun önünde diz çöktü. "Bir sorun görüyorum."

"Ne tür bir sorun?" Lakan ve Lahan da en az Jinshi kadar şaşkın görünüyordu.

"Lordlarım bu ordunun doğasını unuttular mı?"

Bu büyüklükteki bir kaleyle başa çıkabilecek kadar büyük bir kuvvete liderlik ediyorlardı. Lakan'ın planını uygularlarsa neredeyse hiç kayıp beklemeyin.

"Yasak Ordu'nun pusu kurmaya tenezzül edeceğini mi ima ediyorsunuz, beyler?"

Jinshi ağır ağır yutkundu ve başındaki saç çubuğuna dokunmak için uzandı. Bir qilin şeklinde yontulmuştu.

İmparatorluk ailesi.

Bir hadım olarak o kadar uzun zaman geçirmişti ki bazen gerçek kimliğini unutmaya riskiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Ancak şu anda Jinshi değildi ve kim *olduğunun* ışığında, ona boyun eğdirmek yakışırdı

düşmana karşı cesurca ve açıkça.

Bütün bunları anlamıştı. Yine de ağzından çıkan kelimeler onu ele verdi. "Ben de büyük kralla aynı fikirdeyim. Komutan."

"Anlaşıldı efendim," dedi Gaoshun ve itaatkâr bir şekilde geri çekildi. Gözleri arkasındaki adamdaydı ve delici bakışları Jinshi'nin ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Mükemmel. Kendi kafatasımdan bir içki bardağı yapmakla ilgilenmiyorum," dedi Lakan. Sonra homurdandı ve perdenin yanından geçerek arabadan çıktı. Doğru, çok hızlı hareket etmiyorlardı ama hâlâ bir sıçrama. Jinshi, Lakan'ın yere çarparken hafifçe çökmüş gibi görüldüğünü düşündü; iyi miydi?

Lahan abaküsünü hararetle çalıştırıyor, hesaplamalarda hata olmadığından emin oluyordu.

Jinshi'nin düşünceleri bir ses tarafından bölündü. "-getsu." Bu ses

Gaoshun, onu gerçek adıyla çağırıyor. Alnındaki kırışıklık daha da derinleşmiş görünüyordu. "Bundan sonra genç bayanla iletişim şeklini değiştirmen gerekecek." Sesi sanki bir çocuğu uyarır .

"Biliyorum." Jinshi derin bir i çekti, nefesi soğuk havada buğulaniyordu. Titredi ve beyaz kapüşonlu pelerinini başının üzerine çekti.

Patlamaları duyduğunda saat gece yarısını geçiyordu. Neler olduğunu merak eden Shishou ayağa kalktı ve her zaman yatağının yanında tuttuğu kılıcını kaptı.

Yataktaydı ama uyuyamamıştı. Mahkeme onu "yaşlı tanuki" olarak görebilirdi ama onun bile küçük şeyleri vardı. geceleri onu uyutmuyordu. Gerçekten de nasıl uyuyabilirdi ki? On yıldan fazla bir süredir denemiş ve bunu imkânsız bulmuştu.

Yan odadan gelen bağrışmaları duydu, gürültüye şaşırdı, Ama çok geçmeden sustu. Eğlenen kadınların sesleri her zamanki gürültüsüne geri döndü. Bir duvar ötede, karısı şarabının tadını çıkartıyor olmalıydı. Şarabın tadını çıkartıyor gibiydi.

Klan kadınlarını iffetsizliğe sürüklüyor, paralı erkeklerle oynaşıyordu. Kızları öldüğünden beri neredeyse her gün böyle davranıyordu. Loulan doğmuştu, Shishou'nun bileceği bir yerde kendini zevk içinde kaybedeceğinden emindi.

Yanındaki kadınlar başlangıçta isteksizdi ama artık bu eğlencelerden hoşlanıyorlardı. Karısı her zaman zaten evli olan, ocuk doğurmuş, ailevi görevlerini yerine getirmiş kadınları seçerdi. görevler. Bu erdemli eşlerin kendilerini sefahat içinde görmelerinden zevk alıyordu.

Her zaman değildi. Shishou balkonuna çıktı ve uzaklara baktı. Bir düşman saldırısı, diye düşündü. Ordunun -belki de Yasak Ordu'nun- ışıkları hâlâ çok . Bu kalenin yüksek tepesinden, uzaktaki birçok *li* görmek mümkündü. Birkaç göz kırpmak için hâlâ vakti vardı.

Sonra Shishou burnunu çekti; havada tuhaf bir koku vardı. Sulfür müydü o? Odada ateş tozu yapıyorlardı.

Bodrum katında. Patlamış mıydı?

Tabii ki. Yakasını sıktı. Bir şeyler yapması gerektiğini düşündü ama hareket etmedi. Acınası bir durumdu ama gücü gelmeyecekti. İmparatoriçe tarafından tercih edilen ve hükümdarın bile gözlerine zar zor bakabildiği kurnaz yaşlı tanuki, Shishou'nun şu anda olduğu kişi değildi.

Kendisi bile bunun farkındaydı.

Karnını tutarak (kırkinci yaş gününden sonra aniden ve dramatik bir şekilde çıkmaya başlamıştı) adım adım ilerledi. Dışarı çıkıp neler olup bittiğini öğrenmek için karısının odasından geçmesi gerekecekti. Bu ona her şeyden çok acı veriyordu.

Eski imparator tarafından kendisine hediye edilen kadın, daha doğrusu yirmi yıl boyunca geri dönmesini beklediği nişanlısı Arka sarayda geçirdiği süre içinde dikenler yetiştirmişti. Sonunda Shishou'ya geri döndüğünde, Shishou'nun zaten bir karısı ve bir çocuğu vardı: Suirei.

Başka biriyle evlenmeyi hiç düşünmemişti. Karısı olan kadın bile muhtemelen bunu istememişti. Kadın

Arka sarayda doğmuş, sonra gayrimeşru bir çocuk olarak sürgüne gönderilmişti - babası eski imparatorun başkası olmadığı halde.

Bu eski hükümdarın isteğiydi. Onun isteği sağlıklı yirmi yıl önce aniden kötüleşmeye başlamıştı. "*Lütfen çocuğuma iyi bakın,*" demişti.

Shishou'nun karısında sadece dikenler değil, zehir de vardı.

Bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen. Bunu kendi kendine tekrarlayıp durdu ve sonunda kapıyı açmayı başardı. Erkek fahişeler ürkmüş görünüyordu ve kadınlar, kalan azıcık alçakgönüllülükleriyle, çarşafarla kendilerini örtmek için çabalıyorlardı.

Bu sırada karısı bir kanepeye uzanmış, piposundan uzun bir nefes çekiyordu. Gözleri keskin ve küçümseme doluydu. "Neydi o Gürültü mü?" dedi bir şekilde, ağzından mor dumanlar çıkıyordu.

Shishou tam ona bunu öğrenmeye gittiğini söylemek üzereydi ki koridorun kapısı açıldı. Loulan orada duruyordu, üstü başı is içindeydi.

"Böyle acınası bir halde burada ne yapıyorsun?" Shishou'nun

Karısı söyledi.

"Bunu bana sormaya hakkı olan en son kişi sensin," diye karşılık verdi Loulan.

kapakları. "Kendinizi aşırılıklarla dolu bir hayatın içinde kaybedebilmek için çocuklarınızı terk eden sizler."

Loulan'ın sözleriyle kendi çocuğunu hatırlayarak şoka giren kadınlardan biri odadan kaçmak istedi ancak Loulan kadının yanağına bir tokat attı. Kadın yere yığılırken, erkek fahişeler durumun ne kadar vahim bir hal aldığını fark ederek kaçmaya başladı.

Shishou kendi kızını gördüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Her zaman Loulan'ının ilkel ve itaatkâr bir çocuk olduğuna inanmıştı. Annesinin ona giymesini söylediğı kıyafetleri küçük bir oyuncak bebek gibi giyerdi.

Bu sırada Loulan odaya girdi ve duvara dayalı duran gardıropların kapaklarını kaydırarak açtı. Dolapları açtığında En büyüğünde, içine genç bir kadın buldu.

"Sevgili kardeşim. Özür dilerim. İstedimden biraz uzun sürdü."

Titreyen genç kadın elleri ve ayakları bağılıydı; disipline ediliyordu. Loulan'a çok benzeyen bu kız, Shishou'nun diğerkızı Suirei'ydi.

Loulan Suirei'yi serbest bıraktı ve sırtını nazikçe ovdu. Her şeyi ne kadar düzgün ve kolay bir şekilde yaptığından belliydi ki bu Bu ilk kez oluyordu. Ya da ikincisi. Shishou onun Ne kadar derin bir başarısızlığa uğradığını anlayınca midesi altüst oldu.

Sonra Loulan döndü ve babası Shishou'ya baktı. Ona gülümsedi.

"Baba. En azından şu son zamanlarda sorumluluk al.

anlar." *Ne için sorumlu olduğunu* soracak zamanı yoktu, çünkü kadın devam etti: "Sen tilki köyünün yaşlı tanukisi, dönüşüm geçiren hilebazısın. Rollerimizi sonuna kadar oynayalım."

Bir kükreme daha oldu ve bu sefer tüm kale

Sarsıldı. Shishou destek almak için duvara tutundu ve bu sefer ne olduğunu öğrenmek için balkona doğru ilerledi.

Her yerde uçuşan kar taneleri gördü. Kalenin doğusundaki her şey bembeyazdı ve hiçbir şey göremiyordu.

Hiçbir şey. İlk başta ne olduğunu anlayamadı. Kar bulutu dağılmaya başlayınca, onu gördü.

orada gömülü olmalıydı. Hatırladığı kadarıyla cephanelik. Şimdi yarısı karla kaplıydı.

O aptal aptal bakarken Loulan, "Bunun asla yenemeyeceğin bir rakip olduğunu bilmeliydin. Lütfen sorumluluğu al." Annesiyle ilgileneceğini de sözlerine ekledi.

Sonra kızı, hafif yanık saçları dalgalanarak annesine doğru yürüdü, düpedüz muhteşem görünüyordu ve önünde durdu.

Sorumluluk al, demişti kızı. Shishou yumruğunu sıktı, kararlıydı.

Bölüm 20: Pusu

Bu adamlar deli olmalı, diye düşündü Lihaku.

Önünde, Shishou'nun özel birlikleri davetsiz misafirlerden bunalmış bir halde sinmişlerdi. Mızrakları aceleyle kapmışlardı. Saldırganlar ortaya çıkmıştı, ama çok iyi hazırlanmış olan Lihaku ve adamlarıyla boy ölçüşemezlerdi.

Lihaku hain Shi klanını gözaltına almak için buradaydı. Bu bir ihanet olmalıydı: başka nasıl yorumlayabilirlerdi ki?

Başkentin 60 km kuzeyinde terk edilmiş bir kalenin yeniden inşası mı? Gerçek askerlerin varlığı? Bu açık bir isyan kadar iyiydi.

Kalenin büyüklüğüne rağmen, bundan başka hiçbir şey olmadan isyan planlamak aptallığın doruk noktasıydı. Shi klanı lideri Shishou, sarayda hatırı sayılır nüfuza sahip biriydi. İmparator üzerinde o kadar büyük bir nüfuza sahipti ki, eski yüksek eşlerden birini kovup yerine kendi kızını yerleştirmeyi bile başarmıştı.

Lihaku sopasını savururken şaşkınlıkla başını eğdi. Shishou açgözlülükten delirmiş miydi, yoksa sadece delirmiş miydi? Kendini köşeye sıkışmış hissetmiş olsa da, başkentten kaçıp bir Böyle bir yerde asi muamelesi görmek istemekten farksızdı. Lihaku tüm sarayda "yaşlı tanuki" olarak bilinen adamın gerçekten böyle aptalca bir şey yapıp yapmayacağını merak ediyordu.

Ama ne olursa olsun, Lihaku bir askeri yetkiliydi. Düşünmeyi başkalarına bırakabilirdi; o sadece işini yapmak zorundaydı.

Sopasını bir düşman askerinin ayağına indirdi, ardından adamın bacaklarını altından çekti. Arkasında, astları beyaz pelerinler aşırı güçlü düşmanları bağladı. Lihaku Onları gibi beyaz bir pelerin giyiyordu ama yoluna çıktığı için birkaç dakika önce pelerini atmıştı. Her neyse, kan sıçraması beyazın üzerinde çok belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Savaşta giymek için pek de uygun bir şey değildi.

Bununla birlikte, karla karışmalarını sağladı. Göz önünde saklanmak için mükemmel. Özellikle de aysız bir gecede.

Lihaku ve askerleri meşalesiz ilerledi. Bölük Kaleye yaklaştıklarında ikiye ayrılmışlardı: karda nasıl davranacaklarını bilen ve yeteneklerine güvenen adamlarla dolu bir ileri piyade birliği; ve ikinci bir grup, Birkaç önce.

Olay şöyle gelişti: kale muhafızları arkadaki grubun ışıklarını fark etti, ancak yakındaki birimi tamamen gözden kaçırdı karanlıkta sürünerek ilerliyorlardı. Düşmanın kendilerinden çok daha uzakta olduğuna inanıyorlardı.

Lihaku ve birliklerinin de bir sorunu vardı. Birkaç li boyunca açık, boş bir araziden geçmek zorundaydılar. Biraz yıldız olsa belki yapılabilirdi ama gökyüzü kapkaranlıkken yön duygusunu kaybetmek çok kolay olurdu.

Lihaku bir düşmanı bağlamayı bitirdi ve bir nefes verdi. Yakasından bir şey düştü.

Balık şeklindeki ahşap nesneyi karda düştüğü yerden kaldırarak, "Bu şeyler iyi fikir," dedi. Bu sayede kalenin yerini tespit edebilecekti.

Küçük balığın içinde bir mıknaş vardı. Onu bir kova suya koyduğunuzda hangi yöne gittiğinizi belirlemenize yardımcı olurdu. Gemilerde yaygın olarak kullanılan bir aletti. Balığın yüzeyi Garip parlayan parçacıklarla tozlanmıştı, bu yüzden gece karanlığında bile okunabiliyordu. Bu parçacıkların bir mantardan geldiği düşünülüyor. karanlıkta parlıyordu.

Pusunun başka bir yönü vardı. Lihaku uçuşunun yamacından aşağı inen çığa baktı.

küçük bir şaşkınlık. "Bu planı kim çıldırmış olmalı... Tilki gibi deli."

Bu kalenin terk edilmesinin bir nedeni de buydu: kaplıcaların yakınındaki bölgelerde çok fazla depremler. Birkaç on yıl önce yerel coğrafyayı değiştirecek kadar bir deprem olmuştu. Bu deprem Böylece kış aylarında bazen çığlar meydana geliyordu. Büyük değillerdi ve çok sık değillerdi ama

Savunma pozisyonu için umut verici bir özellik değil.

Bu çığ sadece insan yapımı. Bu yıl hava her zamankinden daha soğuktu ve kar çok derindi. Öncü gruptaki en deneyimli dağcılardan birkaçı uzaklaşmıştı,

ateş mızrakları taşıyorlardı. Lihaku nedenini merak etmişti - nedeni bu .

Kirli karın üzerinde çıtırdayarak ilerliyordu ki kaleye giren birini gördü. Beyaz pelerini ve uzun siyah saçlarıyla geceyi güzelleştiren bir adam. Lihaku, hiç beklemediği

Bir erkeği "sevimli" olarak düşünmek -savaşın ortasında bile olsa- kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi.

Bu adamı savaş alanında görmeyi hiç kimse beklemezdi. Kusursuz yüz hatlarıyla hem arka sarayın bahçesinin bekçisiydi hem de tartışmasız bir şekilde

çiçekler. Ama onun için "çiçek" başka bir anlama geliyor olabilirdi: Ka adının anlamı. Adamın kısmen bağlanmış saçları gümüş bir saç çubuğuyla yerinde tutuluyordu. Bu tasarımı gören herkes kendini yere atardı.

Ülkelerinin adı olan Li, *kılıç* karakterinin üç kez tekrarlanmasıyla yazılmıştı. Ama bu kılıçların üzerinde

Çimen *ya da çiçek* anlamına gelen bir sembol. Bütün ülkede Ka adını taşıyan sadece iki kişi vardı. O da onlardan biriydi.

Normalde buraya hiç gelmemeliydi. Bir gece yürüyüşünde olmamalıydı, tamamen sessizlik içinde birkaç li yürümeliydi. Fiziksel güçleri için özel olarak seçilmiş bu adam grubu bile sonunda zorlanmaya başlamıştı. Ama o adam, bir gök perisinininki kadar güzel ve narin bir yüzün sahibi, bir söğüt dalını tutuyordu- yaprak kılıç ve etrafındakilere kim olduğunu göstermek için mavimsi mor zırh giydi.

Orada, bir erkek pozisyonunda olması gereken yerde duran hadım Jinshi'ydi. İmparatorun olan genç haremağası o kadar yakışıklıydı ki bazen kötü söylentiler dolaşmaya başladı.

Komutayı devralmak için öne çıktığında birkaç çenenin gevşemiş olması gerekirdi ve birkaç görevli

oldukça solgundu. Genç usta her iki cinsiyet arasında da popülerdi, öyle ki erkekler bile zaman zaman ondan bahsetmeye çalışıyordu.

Lihaku da herkes gibi şok olmuştu. Her zaman Jinshi ile yakın çalışan Gaoshun son zamanlarda ondan bir dizi istekte bulunmuştu. Bunlardan biri de, atsları ve meslektaşları arasından dayanma gücü yüksek ve bu işin üstesinden gelebilecek adamlar seçmesiydi.

özellikle de soğukta. Şimdi ne hakkında olduğunu biliyordu.

Genç adam artık Jinshi adını kullanmıyordu ama Lihaku Ka adını söyleyemiyordu. Biri yazabilirdi, evet, ama gerçekten yüksek sesle söyleyebilenler gerçekten de çok azdı.

Jinshi kaleye girdi ve Lihaku geride kalmamak için onun arkasından geldi. Gaoshun ortalıkta görünmüyordu ama onun yerine sert görünümlü genç bir savaşçı Jinshi'ye yakın duruyordu. Lihaku ikisini de içeri kadar takip etti.

Kalenin içi burun sızlatan bir sesle kaplanmıştı.

Çürük yumurta gibi bir koku. Lihaku tam bunun ne olabileceğini merak ediyordu ki, aşağıda kucak dolusu kar taşıyan adamlar gördü.

Alt katta bir yangın mı çıkmıştı? Hemen adamlardan birine sordu, o da tam olarak böyle olduğunu doğruladı.

Bir patlama olmuştu.

"Eğer bu işi çabucak halledemezsek, hanımefendi..." Adam kontrolsüzce titriyor, Lihaku'nun gözleriyle buluşamıyordu. Lihaku onu bıraktı. Adamın rengini bu kadar kötü gösteren duman mıydı, yoksa bu "metres" korkusu mu? Belki de o beklenmedik dönüş kale, saldırganların beklediğinden daha az asker tarafından savunuluyordu.

Lihaku ağzını kapatarak Jinshi'nin yanına geldi ve saygıyla diz çöktü.

"Avukatınız var mı?" Jinshi sordu; Lihaku konuşmayı başlattığı minnettardı. "Rahatça konuşabilirsin."

"Emredersiniz, efendim." Böyle zamanlarda Lihaku hep daha düzgün bir diksiyon öğrenmiş olmayı dilerdi. "Bu kadar duman varken burada uzun süre kalabileceğimizi sanmıyorum. Ve sanırım içeridekiler de çıkmak için acele ediyor."

"Bunun farkındayım," dedi Jinshi. Lihaku apaçık ortada olan bir şeyi söylediği için kendine lanet etti. "Ancak, içeride kaçmasına izin verilemeyecek biri olabilir."

"O zaman efendim, tüm birliklerime onları aramalarını söyleyeceğim. Lütfen dışarı çıkın."

"Korkarım bunu yapamam."

Lihaku kaşlarını çatma dürtüsüne karşı koydu, yere doğru bakıyor olmasından memnundu. Jinshi'nin yaralanması Lihaku için hiç iyi olmazdı. Genç adamı oradan çıkarıp operasyonu güvenli bir yerden izleyebileceği bir yere götürmekten başka bir şey istemiyordu.

Ancak aynı zamanda, burası Yasak Ordu'ydu ve bu da Jinshi'nin yerinin ordunun başında olduğu anlamına geliyordu. Gerçek şu ki Esasen bir pusu kurmak onu pozisyonunu bırakmaya daha da az istekli hale getirmiş gibi görünüyordu.

Bu gücün önünde gururla durmak, hadım Jinshi-kimliğini bir kenara atmak demekti ve bu da dengeyi bozacaktı. sarayda hüküm sürmüştü. Bu dengenin bir parçası olan Shi klanı çoktan darmadağın olmuştu; Lihaku bunu bizzat görebiliyordu. Ailenin üyeleri yakalanan düşman askerleri arasında saklanıyor olabilirdi. Onları yakalamak iyi ve güzeldi ama suçları zaten belliydi. İmparatora karşı komplo kuranlar en iyi ihtimalle tüm ailelerinin yok edilmesini bekleyebilirlerdi. Hükümdarın kişisel merhameti sonucu bir nebze hafifletebilirdi ama Shi klanının tutunacak çok az umudu vardı.

Jinshi, "Büyük Kumandan Kan'ın kızı burada tutsak," dedi.

"Efendim..."

Kan çok ama çok yaygın bir isimdi. Ama ülkede sadece bir yetkili bu ismi taşıyordu: eksantrik stratejist. Görevden önce Lihaku'ya onun hakkında bilgi verilmişti -ilk olarak, var olduğu (sürprizlerle dolu bir günde bir sürpriz daha) ve ikinci olarak, neden kaçırıldığını kimsenin bilmediği.

"Onu terk edebilir misin?" Jinshi sordu.

. En azından bu kadarı kesindi.

"Bu beni yeni bir siyasi düşman yapar..." Lihaku istemeden söyledi.

Bir an için Jinshi'nin sert ifadesine karışan bir şey gördüğünü sandı. "Evet, sanırım haklısın." Sanki parçalanacakmış acı çekiyor gibiydi ama ilerledi.

Lihaku saçlarını çekiştirerek ayağa kalktı. Ancak bu şartlar altında yapabileceği tek şey, kendisine verilen görevi tamamlamaktı mümkün olduğunca çabuk.

Patlamayla birlikte büyük bir kar dalgası da geldi. Zihinsel olarak bunun bir çığ olduğunu biliyordu. Ama bu sanki arkalarındaki uçurumdan üzerlerine inen bir kar ejderhası gibiydi. Maomao'ya ulaşmamıştı ama bir tür depo olduğunu düşündüğü bir bina beyaz bir sisle örtülmüştü.

Bütün bunları balkondan izliyordu. Patlamalar bodrumdaki işçilerin çoğunu korkutmuştu ve kalan birkaç kişi yangınlarla mücadele etmeye çalışıyordu. İşlerini bölmek zorunda kalacaklardı. Çığla başa çıkmak için bir kez daha çabaladı. Askerlerin dış duvarın üzerinden atlayarak geldiğini ve manzaraya hayretle baktıklarını gördü onlardan önce.

Bir de kaçamayanlar vardı. Beyaz bir şey artık ince bir şekilde savunulan duvarların üzerinden parlayarak geldi; renk birbirine karışmıştı ve bu mesafeden ne olduğunu pek iyi göremiyordu. Fakat Birkaç paniklemiş askerin onunla yüzleştğini ve ardından gecenin içinde patlayan kırmızı bir ışık gördü.

Saf, beyaz karın üzerine kan iniyor.

Beyaz şey davetsiz bir misafirdi. Beyaz pelerinini bir kenara tam takım zırhını ortaya çıkardı.

İsyancıları dize getirmeye mi geldin?

Üst düzey bir eş için arka saraydan kaçmak isyan etmekle eşdeğerti. Ve ailesi böyle bir kalede dururken, hiçbir mazeret olamazdı.

Burada güvende miyim? Maomao merak etti. Gördüğünde durdu işgalcileri meşalelerinin uzak ışığında gördü. Nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu: onu gördüğünden emindi. Bir adam periyi andıran güzelliği savaş alanına pek uygun görünmüyordu. Pahalı renkte bir zırh giymiş, gerçek bir asker gibi gösterişli bir figür çiziyordu.

Onu kurtarmak için burada olabilir mi?

İmkânı yok. Onun bile öldürecek o kadar zamanı yok.

Gözleri onu yanıltmış olmalı. Her neyse, istilacı güçler alana akın etmeye devam ederken o şekil kısa süre içinde kayboldu.

kale. Yakında burada olacaklardı ve Maomao'nun ona nasıl davranacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Her yerde kükürt kokusu vardı - patlamadan mı? Kendisini zehirlememesi için cübbesinin kolunu ağzına bastırdı.

Gerçekten kaçmalıyım.

Kesin olan bir şey vardı: Bundan sonra Shisui'yi eleştirmek söz konusu olduğunda dayanacak bir ayağı olmayacaktı.

Neydi o, bir tür aptal mı? Aptal olmalı, diye düşündü yerinde dururken.

Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Kalbi küt küt atıyordu.

Onun işini hemen orada bitirmezlerdi. Öyle değil mi?

Her , umarım en azından beni dinler.

O anda biri kapıyı tekmeledi. Girişte mavimsi mor zırh giymiş bir asker duruyordu.

O bir şey söylemedi. Kız da bir şey söylemedi. İkisi de bir şey söylemedi. Uzun bir aradan sonra ilk konuşan Maomao oldu: "Özür dilerim ama beni korumanızı isteyebilir miyim, Üstat Jinshi?"

"Yaralandın mı?" diye sordu asker Jinshi-. Maomao'nun giysilerindeki kanı görebiliyordu.

"Ben . Sadece sıçradı." "Bu iyi değil!"

"Bu yılan kanı."

Jinshi bunun daha iyi olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu ama Maomao onun bıkkın ifadesini tuhaf bir şekilde güven verici buldu. Bu yüzden

Tanıdık. Kendi ağzının köşelerinin yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

"Hey, bu-" Jinshi yaklaştı ve söylemek üzereydi ama yaklaşan bir başka ayak sesiyle kesildi ve ifadesi aniden değişti. Yüzündeki ifade ne narin, su perisini andıran gülümsemesiyle haremağasına ne de çocuksu bir genç adama aitti.

Kaba görünümlü bir adam odaya girerken, "Varis Bey," dedi.

Varis mi?

"Bu unvan artık bana ait değil," dedi Jinshi. "Bir kraliyet oğlu doğdu."

Böylece Eş Gyokuyou çocuğunu sağ salim dünyaya getirmiştii ve o bir erkekti.

Demek gerçekte kimmiş, diye düşündü Maomao. Haremağası olmayan bir adamın arka saraya girmesi ciddi bir suçtu. Sadece İmparatorla aynı kanı paylaşanlar ya da onun özel emirlerini alanlar bunu yapabiliirdi.

"Oldukça yaşılanmış görünüyorsunuz, Üstat Jinshi." Oldukça yumuşak bir sesle konuşmasına rağmen, Jinshi ona doğru kızgınlık dolu bir bakış attı.

"Lihaku burada mı?" Jinshi askere sordu. İri, köpek gibi adam kısa süre sonra odaya daldı. Jinshi, "Bunu senin ellerine bırakıyorum," dedi ve sonra ayrıldı.

Lihaku başını eğdi, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Bağışlayın ama sarayda çalışan Maomao adındaki genç bir bayana çok benziyorsunuz."

"Çünkü ben öyleyim."

Lihaku aptalca açıklamalar yapıyor olabilir, ama her zamanki gibi Askeri makam cübbesi giymiş, uygun bir zırh kuşanmış ve bir sopa taşıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Sanırım kaçırıldım."

Lihaku'nun başının eğim açısı neredeyse yatay olana kadar daha da arttı. "Söylesene, senin baban..."

"...muhtemelen tam olarak düşündüğünüz kişi, bu yüzden lütfen adını söylemeyin. Ona sadece 'moruk' falan deyin; ne demek istediğinizi anlayacağım."

Maomao'nun isteklerine boyun eğen Lihaku devam etmedi, ancak gözle görülür bir şekilde titredi ve ardından yumruğunu avucuna vurarak sanki

her şey anlamlıydı. Maomao onun tam olarak hangi noktaları birleştirdiğini düşündüğünü bilmiyordu ama bundan hoşlandığından emin değildi.

Lihaku Maomao'yu işaret etti ve "O! Bu o!" Astlarından biri ona şüpheli bir bakış attı ama cübbesinin kıvrımlarından bir düdük çıkarıp üfledi.

Lihaku Maomao'ya şöyle dedi: "Hey, özür dilerim.

Bu konuda. Eğer öyle diyorsan, doğru olduğuna eminim. Korkunç görünüyorsun,

Yine de! Her tarafın kan içinde. Yaralandın mı?" "Bu sıçrama."

Lihaku her zamanki gibi kabaydı ama ona gerçek bir endişeyle bakıyordu. Maomao'nun yaralarının en kötüsü, Shenmei'nin yelpazesıyla ona vurduğu yerde oluşan bir yara iziydi. Asker -Maomao'nun Davranışlarına rağmen hoşlanmamayı başaramamıştı - kendisine de biraz kan bulaşmış olmalıydı, çünkü ona yaklaştığında Demir kokuyordu.

"*Lütfen* incinme," dedi Lihaku. "Yaşlı bunak zorlukla hareket edebilmesine rağmen gelmek için ısrar etti ve bilemezsiniz... şimdi hareket edemiyor."

İhtiyar osuruk. Söylemişti. Gerçekten söylemişti. Osuruk Maomao, muhtemelen bütün bu pusuyu kuran kişi olduğunu düşündü. Muhtemelen çığı başlatmak için de bir yol bulmuştur.

Lihaku çok endişeli görünmüyordu ama bu işini ciddiye almadığı anlamına gelmiyordu. "Nedir bu? Uyuyan çocuklar mı?"

Koşarak yanına gitti ama Maomao ellerini uzatarak yolunu kesti. "Nefes almıyorlar. Onlara zehir verilmiş."

Lihaku yüzünü buruşturdu, muhtemelen ne kadar korkunç bir şey gördüğünü fark etmişti. Ama eğer çocuklar hayatta kalsaydı, onları bekleyen tek şey darağacı olacaktı. Tek bir yüksek eşin hayatına kastedilmesi bile komplocunun asılmasına ve ailesinin mal varlığına el konulmasına yol açabilirdi - daha kötüsü olmasa bile. Ve burada işlenen suç çok ama çok daha vahim. Herkesin başına bir şey gelebilirdi. kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere cezalandırılmıştır.

Maomao, Lihaku'nun acı çeken yüz ifadesini inceledi. "İdam edilenlere ne oluyor" diye sordu. "Onlar sadece Terk edilmiş mi?"

"Hayır, hayır. Özel bir mezarlığa defnedildiler. Ama yakılacaklar."

"En azından anneleriyle birlikte gömülemezler mi?"

Lihaku ona anlamsız bir bakış attı ama başını kaşdı ve acıyla inledi. "Korkarım gerçekten bilmiyorum. Bu tür şeyler benim işim değil." Yine de Lihaku yaklaştı ve çocuklardan birini kucağına aldı. Örtüyü aldı ve ikiye bölerek, çocuğu gibi onlarla birlikte. "Sanki onlar

sadece uyuyor. Belki hepsini aynı anda taşıyabilirim diye düşündüm ama bu çocuk oldukça ağır."

Bir sonraki çocuğu yırtık örtülerin kalanına sardı. Sonra çarşafı da yırttı ve çocukları kundaklamaya devam etti.

Tam son çocuğu taşımaya yetmeyeceğini düşündükleri sırada, kapıda nöbet tutan asker pelerinini çıkarıp getirdi.

"Biri birkaç adam daha çağırsın," diye emretti Lihaku ve sonra her iki koluna birer çocuk aldı.

"Usta Lihaku?"

"Onları birlikte gömemeyiz ama onları burada bırakmak da beni biraz rahatsız eder. En azından onları mezarlığa yakın bir yere gömebiliriz. Sessizce." Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bunun için bir suçla suçlanmayacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Eğer öyleysem, beni kurtarmanın bir yolunu bulmanız gerekecek."

"Evet, bu kadar kolay olacağına eminim." Maomao kollarını kavuşturdu, Biraz sinirlenmişti, ama sonra Lihaku sanki bir anlık ilham gelmiş gibi baktı.

"İşte bu! Bu harika bir fikir!" dedi sırıtarak. "Neymiş efendim?"

"O moruğa 'Baba' diye hitap edersen, ne istersen yapardı, değil mi?"

Maomao'nun bu öneriye nasıl karşılık verdiğini söylememize gerek yok. Lihaku, "Ah... Özür dilerim, hiçbir şey söylememişim gibi davranın," dedi.

gözleri. Görünüşe göre yüzü o kadar korkunçtu.

Bölüm 21: Nasıl Başladı

Delici bir ısıklık sesi duyuldu. Jinshi endişesinin biraz hafiflediğini hissetti. Düdük sesi görevin yerine getirildiğinin işaretiydi. Bir sorun varsa birkaç kısa tweet, her şey yolundaysa bir uzun tweet. Lihaku Maomao'yu güvenli bir şekilde Kale.

Jinshi uzun bir koridordan çıktı. Buraya gelirken incelediği planları düşündü: Önünde geniş, açık bir oda, bir ofis ve ardından yaşam odaları olmalıydı.

Basen, Jinshi'nin hemen arkasındaydı. Normalde burası Gaoshun'un yeri olmalıydı ama Gaoshun'un yapması gereken kendi işi vardı. Ancak Basen'in babasının yerine geçerken biraz keyifsiz olmak gibi bir huyu vardı.

Jinshi, sadece Basen'in duyabileceği şekilde alçak sesle konuşarak, "Çok gergin olma," diye öğüt verdi. Diğer iki subay da onları takip etti.

Basen, "O zaman izin verin ben önden gideyim," dedi. Jinshi onun ne demek istediğini anladı; Jinshi'nin hem önde hem de arkada korunmasını istiyordu. Jinshi kıkırdadı, sonra ağır bir kapıyı iterek açmaya gitti ama aniden kötü bir duyguya kapıldı. Diğerlerine geri çekilmelerini, kapının önünde durmamalarını söyledi. Sonra kapıyı iterek açtı ve hemen kendini duvara yasladı.

neredeyse sağır edici bir kükreme geçti.

"Bu da neydi?!" Basen kaşlarını çatarak sordu.

"Beklemediğim bir şey değildi."

Eğer burada ateş tozu üretiyor olsalardı, en azından çatışmalarda feifa kullanacaklarını varsayıyordu. Bu tür silahların nerede kullanılabileceğine dair kısıtlamalar vardı. Sert havalarda ve iyi çalışır durumda olsa bile, feifa'nın yeniden doldurulması zaman alırdı. Ve en azından bu kalede olduğu kadar büyük bir alana ihtiyaç vardı.

Tam da Jinshi'nin tahmin ettiği gibiydi; kapının ardındaki geniş odada bazı adamlar çalgınca silahlarını doldurmaya çalışıyordu. "Hadi

Gidin!" Jinshi bağırdı. Aynı anda odadaki adamlar silahlarını bırakıp kılıçlarını çekmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Feifa temelde birkaç kişinin ateşi kesmesiyle kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Bu adamlar ilk yaylım ateşlerinde ıskalamışlardı ve yeni mermi dolduracak zamanları yoktu. Yaklaşık beş kişi vardı. Hepsi de muhteşem kıyafetler giymişti. Jinshi birkaç yüzü tanıdı. Ateş tozunun kendine özgü kokusu, kaldırım taşı döşeli geniş odayı sarmıştı.

"Shishou nerede?" diye sordu. Bu odadaki herkesin Shi klanının bir üyesi olduğunu varsaydı. Askerleri kaybedeceklerini anladıklarında onları terk etmişti; feifa son çırpınışlarıydı.

gelgiti tersine çevirme girişimi. "Konuşkan hissetmiyor musun?"

"Bilmiyoruz! Planımız asla bu değildi!" diye bağırdı adamlardan biri, gözleri Jinshi'ye sabitlenmişti. O kadar heyecanla bağıırıyordu ki ağzından tükürükler saçılıyordu. Basen kendini Jinshi'nin üzerine atmasından korkarak onu zapt etmek için hızla harekete geçti. "Kandırıldık! Biz sadece kandırıldık!" diye bağırdı adam Basen'in onu yere bastırıldığı yerden.

"Seni yüzsüz-!" Basen öfkeyle adamın yüzünü daha da sert bir şekilde yere bastırdı. "*Kanıtımız* var, kanıtımız, siz alçakların Bu kaleyi yeniden inşa etmek için ulusal fonları zimmetine geçirdin! Ve siz burada bize karşı silahlarınızı çekmiş duruyorsunuz - tek suçunuz bu olsa bile, bunun nelere yol açacağını biliyorsunuz!" Basen kılıcının bıçağını çıplak kılıcını adamın boynuna dayadı. Artık neredeyse köpürmüş olan adam tamamen çaresiz görünüyordu.

"Yemin ederim, bilmiyorduk! Ben ! Bunun ülke menfaati için olduğunu söyledi. Biz her şeyi milletimiz için yaptık..."

Whoosh. Kılıç düştü ve taş zemine çarparken kıvılcımlar . Adamın gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı, gevezeliğini kesti. Zemine koyu bir leke yayıldı altında kaldı. Diğer adamlar sessiz kaldılar, belki de aynı rezil duruma düşmek istemiyorlardı ama içlerindeki korku gözleri tamamlanmıştı.

Jinshi onlara kendisine öyle bakmamalarını söyleyebilmeyi diledi ama bunu nasıl yapabilirdi? Ona gözleriyle merhamet dileyebilirlerdi ama haklarındaki hüküm geri alınamazdı. Jinshi'nin yapabileceği tek şey

Şimdi yapmaları gereken sağlam durmak ve duygularının hızının içinde yer etmesine izin vermektir.

"Nazik ol. Ya şimdi kılıç ya da sonra idam sehpası. Eminim onun için buna bir son verme nezaketini gösterebilirsiniz."

Gürültülü ayak sesleri eşliğinde bir ses yaklaşırken Basen ve diğer askerler savaş pozisyonu aldılar. İri yarı bir adam ağır adımlarla odaya girdi: Shishou. Elinde bir feifa tutuyordu.

Jinshi yaşlı tanuki olarak bilinen adama baktı. "Oldukça rahatlamış görünüyorsun, Shishou." Koltuğunun kıvrımlarından bir parşömen çıkardı.

cübbeler. İmparator'un kişisel nişanıyla mühürlenmiş olan bu mektup, ona tüm Shi klanını tutuklaması talimatını veriyordu.

Sanki çok vakti varmış gibi yavaşça ilerlemeye devam eden Shishou silahını doğrulttu.

Askerlerden biri sakın bir sesle, "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. Shishou çakmaktaşı taşımıyordu ve adam bunun silahı ateşleyemeyeceği anlamına geldiğini düşündü.

Ancak Jinshi bir eliyle Basen'i, diğer eliyle de astlarından birini tutarak ikisini de yere çekti. Ardından patlama geldi. Kurşun duvardan sekti ve yerdeki Shi'nin bacağına isabet etti. Çok talihsiz bir adamdı. Çılgılığı odanın içinde yankılandı.

"Oh, kendini utandırıyorsun. Nasıl hissettirdiğini görmek için bu şeyle bir hayvanı vurmadın mı?" Shishou dedi ki Çılgılık atan adam. "Ve bunu gerçek bir insan üzerinde denemek için çok hevesliydim. Gerçekten çok yazık."

Jinshi, Shishou'nun sesindeki duygu eksikliğini fark etti, sanki bir senaryodan okuyormuş gibiydi. Yoksa Jinshi sadece hayal mi görüyordu?

"Hmm. Görünüşe göre bu son. Biraz daha zaman için neler vermezdim..." Sonra Shishou feifa'yı bir kenara attı. Jinshi'ye baktı ve bir an için yüzü yumuşadı. O neydi? söylemeye çalışıyorsun?

Jinshi'nin ona sorma şansı hiç olmadı. Belki de Shishou sorsa bile ona söylemezdi.

"Git!" Basen bağırdı, hâlâ yerdeydi. Kan aktı.

Üç kılıç neredeyse aynı anda Shishou'nun tombul gövdesine saplandı. Karnı. Bağırmadı bile, sadece yukarı doğru baktı. Ağzının etrafında kırmızı bir köpük vardı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Yine de çöktü, ama sadece kollarını yana açarak tavana baktı. Bu kahkaha mıydı, yoksa küfür mü ediyordu?

Tavanda özel bir şey yoktu. Belki de onun içinden daha yüksek bir yere bakıyordu. Jinshi anlamadı; sanki bir performans izliyormuş gibi hissediyordu, sanki burası Shishou'nun tiyatrosuydu ve bu an onun sahnesiydi.

Shishou, üzerinde onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu hiç açıklamadan son nefesini verdi. Anticlimactic, belki. Ama ölmüştü.

Büyük odanın ötesinde, incecik giysiler içinde bir koridor vardı. kadınlar ve çirkin erkekler. Kadınlar durmaksızın gevezelik ediyor, hayatları karşılığında içeride kimin olduğunu söylemeye can atıyorlardı. O da

Erkekler, kadınların aksine Shi klanının üyesi olmadıkları konusunda ısrar ediyordu. Jinshi kendi hayatını kurtarma dürtüsünü anlıyordu, Ama herkesin kendini kurtarmak için başkalarını satması görüntüsüne dayanamadı. Onları yakalama işini astlarına bıraktı.

Kendisine eski eş Loulan ve annesi Shenmei'nin en içteki odada olduğu söylenmişti. Ama geldiklerinde, ilk giren Basen, "Burada kimse yok!" diye bağırdı.

Buldukları tek şey odanın ortasında büyük bir yatak ve bazı kanepeler. Her yerde giysiler, etrafa saçılmış şarap ve pipolar ve bir tür yapışkan aroma vardı. Kolaydı.

Burada ne yaptıklarını tahmin etmeye yetecek kadar. Basen'in yüzü kızarmıştı ama öfkeden değil.

Jinshi şaşkınlık içinde tütsü kabını bir kenara fırlattı. Bir çeşit kurutulmuş bitki döküldü. Eğer eczacı kız burada olsaydı, bunların ne olduğunu ve nasıl bir etkisi olduğunu bilirdi.

"Nereye gittiler?" Yan odadaki balkonda da kimse yoktu. "Aşağı mı atladılar?"

Balkonu incelerken Jinshi'nin kafası karıştı. İçinden geçtikleri oda ile şu anda içinde bulundukları odanın planlara göre hemen hemen aynı büyüklükte gerekiyordu ama bir şey

kapalı görünüyordu. İkinci oda daha küçük geldi. Bir ileri bir geri gitti. İki oda arasında. En içteki odaya açılan tek bir kapı vardı ve uzak tarafta balkon bulunuyordu. Göreceli olarak mobilyalar daha geniş hissettiriyordu, ancak duvardan balkona olan mesafe diğer odanın boyutlarından belirgin bir şekilde daha azdı.

Tekrar geri döndü ve bu kez duvarın yanındaki çekmeceli sandığı inceledi. Diğer odadaki eksik boyutla tam olarak eşleşiyordu.

Sessizce sandığı açtı. İçeri uzandı, bir sürü şatafatlı kıyafetler. Sandığın görünüşteki sağlam yapısına rağmen, arkalık garip bir şekilde ince hissediliyordu. Hafifçe itince yukarı kalktığını fark etti.

Sandığa doğru eğildi ve içine bakmak için dört ayak üzerine düştü. Bir duvar beklediği yerde açık bir alan vardı. Gizli bir tünel. Ve loş bir ışık görebiliyordu.

"Bang!" dedi bir ses şakacı bir şekilde. Jinshi yüzüne doğru tutulan bir silahın namlusunu fark etti. Loulan oradaydı, tüneldeydi ve elinde Jinshi'nin bildiği feifa'dan çok daha karmaşık bir tür ateşli silah tutuyordu. Shishou'nun daha önce ateşlediğine benziyordu ama Daha küçük, daha taşınabilirdi; dar bir alana bile sığabiliyordu. Burada sadece barut değil, aynı zamanda en yeni ateşli silahları da ürettiklerini fark edince şok oldu.

"Size Usta Jinshi dememe izin verin. Kolaylık olsun diye," Loulan dedi, silahı hâlâ üzerinde tutuyordu. Her tarafı is içindeydi ve saçları yanmıştı. Taşıdığı mumluktaki mum her konuştuğunda titriyordu. "Benimle gelme nezaketini gösterir misiniz?"

"Ya reddedersem?"

"Bunu yapmana izin vermek isteseydim, seni tehdit etmezdim."

Jinshi onun cüretkârlığından neredeyse etkilenmişti. Mevcut model feifa'ya baktı, onunla ilgili yeni ve farklı olan her şeyi inceledi. Ellerini kaldırdı. "Anlaşıldı."

Ve böylece Loulan'ı tünele kadar takip etti.

Jinshi'nin incelediği planlar gizli bir şey göstermiyordu.

tüneller. Belki de bu onları gizli yapma amacını boşa çıkarırdı. Ya da belki Shishou bu geçidi yakın zamanda eklemişti.

Tünel dardı ve Loulan geriye doğru yürüdü, böylece silahı Jinshi'nin üzerinde tutabilirdi. Jinshi'nin önde yürümesi ve Loulan'ın silahı onun arkasında tutması daha kolay olabilirdi ama muhtemelen Jinshi'nin silahı almaya kalkışması ihtimaline karşı temkinliydi. önünden geçerken silahı aldı.

"Sadece benimle gelmene biraz şaşırdım," dedi Loulan. "Yine de bana gelmemi söyleyen sensin," diye cevap verdi, neredeyse umursamazca. Loulan kıkırdadı. Garip bir şekilde, onun arka sarayda olduğundan çok daha *insani* görüldüğünü fark etti.

"Bunu benden almanın senin için yeterince kolay olacağından emin misin?"

Evet, Jinshi emin ama onu alt edebileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğinden şüpheleniyordu. Ama bunu söylemedi, sadece sessiz kaldı.

Tünelde fazla hava olmamalıydı, çünkü mum titremeye devam ediyordu. Ama tam sönecekken gizli bir odaya vardılar. Mumun alevi yeniden güçlendi -bir açıklıktan hava giriyor olmalıydı- ve ışığı diğer iki odayı aydınlattı.

kadınlar. Bir tanesi Loulan'a çok benzeyen genç bir kadındı, ancak yüzünde koyu bir morluk vardı.

"Oh, Suirei, sevgili kardeşim. Şimdiye kadar sana kötü bir şey yapmadı, değil mi?"

Diğer kadın kısa, kesik kesik seğirmelerle başını salladı.

Suire - ölümden saraylı kadının adı buydu. Ve bu da haremağasının yüzüydü.

kısa bir süre önce arka saraya girdi.

Sonra Jinshi odadaki üçüncü kadına baktı; orta yaşlı bir kadındı ve yaşına uygun bir asaletten yoksun, çirkin kıyafetler giymiş ve makyaj yapmıştı. Bu ona Loulan'ın arka sarayda nasıl olduğunu hatırlattı.

Odadaki tek mobilya iki sandalye ve tek bir masaydı. "Loulan," diye başladı orta yaşlı kadın, "bu adam..."

"Evet, anne. Onu buraya senin dileğini gerçekleştirmek için getirdim."

Loulan'ın annesi Shenmei, Jinshi'ye gizlemediği bir bakışla baktı

Öfke.

Ama Loulan devam etti: "Ondan her zaman ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

Görünüşü. Size kimi için mi? Yoksa onu her zaman kıskandığın, onun senden çok daha güzel olmasına içerlediğin için mi?"

"Loulan!" Shenmei kızını tersledi. Loulan irkilmek şöyle dursun, Suirei titremeye başladı. Jinshi'nin anlattığından çok daha farklı görünüyordu.

"Özür dilerim. Sanırım bu bir şaka için fazla ileri gitti. O halde sizin için küçük bir performans sergilememe izin verin. Asıl olaydan önce bir ısınma."

Sonra mumu yere bıraktı, feifayı kuşağının içine soktu ve sakın, net bir şekilde bir hikaye anlatmaya başladı.

Loulan'ın hikâyesi bir önceki imparatorun zamanında geçiyordu.

Embesil hükümdar, iş siyaset yapmaya geldiğinde annesinin kuklası olmuştu. (Bu son derece saygısızca bir konuşma tarzıydı.

Eski imparator hakkında; Jinshi'yi bu konuda sinirlenmekten alıkoyan şey, hepsinin çok doğru olduğunu bilmesiydi).

Jinshi, Baba dediği adamın korkutucu olduğunu hiç düşünmemişti. Ama arkasında duran kadın, imparatoriçe *naibi*, dehşet vericiydi.

Jinshi eski bir anının peşine düştü. İmparatoriçe'nin hayatının sonunun nasıl olduğunu gerçekten bilmiyordu. Tek hatırladığı, eski imparatorun sanki annesini bir sonraki hayata takip etmek için acele ediyormuş hızla göçüp gittiğiydi.

Oğlunun yetişkinlere olan ilgisizliği karşısında her zamankinden daha sabırsız

İmparatoriçe arka sarayı en güzel kadınlarla donatmıştı. Ve sonra da saray reisine

Kuzeyli ailelerden biri, hükümdarın yüksek eşlerinden biri olarak -en azından dış görünüş olarak- kurulacak olan kızını teklif etti.

"Ne , Loulan?" Shenmei kızının anlattıkları karşısında şaşkınlıkla sordu. Hikâye pek de bildiği gibi *gitmiyordu*.

Loulan koluyla ağzını kapattı ve kıkırdadı. "Bu hikayeyi ilk kez mi duyuyorsun anne? Büyükbabam ölüm döşeginde bir mantra gibi mırıldanıyordu.

hastalık."

Nominal olarak yüksek bir gelir elde etme fikrinde yeni bir şey yoktu. etkili bir şekilde rehin tutmak için bir memurun kızına bir eş. Tarih boyunca böyle şeyler olmuştu.

"Arka sarayın neden bu kadar biliyor musun?" Loulan Jinshi'ye sordu.

"Duyduğuma göre babanın kışkırtmasıyla İmparatoriçe'nin kulağına fısıldamışlar."

Mahkeme içindeki genel görüş de bu yöndeydi: Shishou'nun imparatoriçenin yakın çevresine girmeyi başardı. Shishou aslında imparatoriçenin

Shi ailesinin bir kolunun sıradan bir oğluydu ama kendi zekâsı ve damarlarındaki kan sayesinde, varisi olmayan ana ev tarafından evlat edinilmiş ve kendisine Shishou adı verilmişti.

Ana ev: Shenmei'nin ailesinin eviydi. O da Shishou'ya imparator tarafından hediye edilmeden önce nişanlanmıştı.

"Doğru," dedi Loulan. "Sanırım yeni bir bayındırlık programı olarak arka sarayın genişletilmesini önerdi."

Jinshi bunu söylemenin güzel bir yolu olduğunu düşündü. Arka sarayın küçülmesi konusu her gündeme geldiğinde konuyu geçiştirmenin bir yolu.

"Bunu köle ticaretiyle bağlantılı olarak önerdi."

Bu Jinshi'nin gözlerinin açılmasına neden oldu. Shenmei de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Bu arada Suirei ifadesiz kaldı.

Loulan Jinshi'ye kıkırdadı. Sonra Shenmei'ye baktı. "Bunların hiçbirini gerçekten bilmiyordun, değil mi anne? Ne olduğunu bilmiyorsun Büyükbabam imparatoriçenin çekmek için yaptı? Onu hizada tutmak için kızını neden arka saraya vermek zorunda kaldı?"

Kölelik o dönemde canlı ve iyiydi; hatta sarayda köleleştirilmiş haremağaları çalışıyordu. Ama Loulan köle *ticaretinden* söz etmişti.

Li'nin hükümet onaylı kölelik sistemi, genelevlerine benzer ilkelerle işliyordu: Bir kişi satın alma bedelini geri ödeyecek kadar uzun süre çalıştığında veya belirli bir hizmet süresini yerine getirdiğinde

özgürleşmiş sayılabilirdi. Ancak bu sadece ulusun sınırları içinde geçerliydi. Kölelerin diğer ülkelere ihracı yasak olması gerekiyordu, ama yine de...

"Görünüşe göre köleler oldukça kârlı bir meta. Yasak olsun ya da olmasın, o kasaya elini sokmaya hevesli insanların haddi hesabı yok. O zamanlar, genç bayanlar özellikle yüksek fiyat."

En önde gelen kızlarından biri rehin tutulan Shi klanı, köle ticareti operasyonunu küçültmek zorunda kalmıştı. Ancak ticaret tamamen ortadan kalkmadı ve geriye kalanların arka saray etrafında yoğunlaştığı söyleniyordu. Sadece gençleri değil kadınlar, ama genellikle köle olarak satılmadan önce hadım edilen erkekler.

Shishou'nun önerisi buydu: arka sarayı kullanarak Aksi takdirde yurtdışına satılacak olan kadınları barındırmak. Onun düşüncesi, önerisini bir taşla iki kuş vurmanın bir yolu olarak gören imparatoriçe naibinin düşüncesiyle birebir örtüşüyordu politik olarak ve oğluyla ilgili olarak.

Ebeveynler kızlarını satmak zorunda kaldıkları için suçluluk duyuyorlardı ve seçme şansları olsa köle olarak götürülmektense arka sarayda hizmet etmelerini tercih ederlerdi. İki yıllık hizmetin onlara bazı beceriler ya da eğitimler kazandırması da muhtemeldi. Sonrasında köleliğe düşme ihtimalleri vardı. Her şeyden önce, arka sarayda görev yapmak başlı başına seçkin bir nitelikti. Ne yazık ki, arka sarayın dramatik bir şekilde genişlemesiyle, eğitim ve benzeri planlar çok az kaldı.

"Ama tabii ki imparatoriçenin ateşte birden fazla demiri vardı, babamın da öyle."

İmparatoriçe'nin güvenini kazanarak Shi Klanı'nın itibarını onarmayı umuyordu. Ve eğer bu imkansız olursa.

"İşlerin senin için zor olduğunu biliyorum anne. Eğer her şey bu şekilde sona erecekse, keşke her şey bitmeden kaçsaydın. başladı. Babam sana bu şansı vermek için onca zahmete girdikten sonra."

Arka saraydan çıkan gizli geçitten mi bahsediyordu? Bunun için miydi? Jinshi merak etti.

Shenmei'nin yüzü fırtına gibiydi.

"Seninle ayrılmak için pozisyonunu bir kenara atacağını söyleyen bir adama güvenemediğin için mi?"

"Loulan, seni küçük..." Kızına bakarken Shenmei'nin yüzünde derin kırışıklıklar oluştu, ancak Loulan değil Suirei'ydı korkmuş görünüyordu. Shenmei bunu fark etmiş gibiydi; bir Suirei'ye yerdeki bir pisliğe bakar gibi baktı. "Elbette ona güvenmedim. Nasıl ki? Babamın bedeni neredeyse hiç soğuk değildi. ailenin reisliğini devralmadan ve *bu* fahişenin annesiyle evlenmeden önce!"

Suirei hâlâ titreyen Shenmei'yi izliyordu.

Loulan tekrar kıkırdadı ve Suirei'nin yanına gitti. Başka bir anneden olan bu kız kardeşin elini tuttu, diğer elini Suirei'nin yakasına koydu ve etrafından sarkan bir şeyi çekiştirdi

Boyun. Jinshi'nin bir ipe asılı gümüş saç çubuğuna çok benzeyen bir şeydi. Ancak Jinshi'ninki bir qilin tasvir ederken, Suirei'ninki bir kuş şeklindeydi. Onu tanıyanlar bir anka kuşu olduğunu bilirdi. Tıpkı qilin gibi, sadece seçkin birkaç kişi bunu takma hakkına sahipti. sembolü.

"Sanırım Eski Majesteleri kendini suçlu hissetmiş olmalı. Arka saraydan kovduğu bebek için endişeliydi. Çünkü görünen o ki Babamın iyi onu sık sık ziyaret ettim."

Arka saraydan sürgün edilen doktor ve çocuğu gizlice koruyan Shishou'ydu. Zamanla çocuk büyümüş, Shishou ailenin reisliğini üstlenmiş ve genç kadın evlenecek yaşa gelmişti.

"İmparator bir zamanlar kızını reddetmişti, ama zamanla onun kendisinin olduğu gerçeğini kabullenmiş olmalı. Çünkü babama ne dedi biliyor musun?"

Kızımı karın olarak alma nezaketini gösterir misin?

İmparatoriçe tarafından güvenilen ve eski imparatorun kendisi için neredeyse bir aile gibi olan Shishou, hükümdar için ideal bir damat gibi görünmüş olmalı. Eski imparator her dileği yerine getirmeye yemin etmişti.

Shishou olabilirdi - o zaman nasıl reddedebilirdi?

Böylece imparatoriçe naibi tarafından böylesine dikkatle incelenen Shi klanının eski lideri hasta yatağında öldü ve Liderlik, imparatoriçenin güvendiği Shishou'ya geçti.

Artık Shenmei'yi rehine olarak tutmaya gerek yoktu. Arka sarayın çiçeklerine ne olacağı konusunda nihai takdir yetkisi imparatora aitti. Shishou hükümdarın kızıyla evlenmiş ve bir çocukları dünyaya gelmişti.

Adını da

Shisui, ona Shi klan adını verdi. Bu artık Suirei olarak bilinen kadındı.

"Ve böylece sen, Anne, lütufkar bir şekilde Babama bahşedildin."

Eski imparator aptalın tekiydi ve bu seçimin kendi üzerinde yaratacağı etkiyi anlamakta tamamen başarısız olmuştu.

Kızı. Suirei'nin annesi kısa bir süre sonra "hastalıktan" öldü ve Suirei eski arka saray doktoru tarafından alındı. Bu adam daha sonra bir iksir yaratmak için kiralanacak ve tam da bu kaleye getirilecekti.

ölümsüzlük- ama bu başka bir hikaye.

Doktorun Suirei'yi yanına aldığı sıralarda, eski imparator odasına kapandı ve o zamandan ölümüne kadar geçen on yılı aşkın süre boyunca kendisinden hiç haber alınamadı. Sadece bir parça gümüş mücevherle kalan Suirei olarak bilinen kız, eski imparatorun torunu olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi ve Loulan doğduktan sonra da ona bir cariye'nin çocuğundan daha iyi. İsmi bile ondan alınıp yeni doğan küçük kız kardeşine verildi.

"Yalan söylüyorsun. Bu kadar akılsızca saçmalık yeter!" Gerçekle yüzleşen Shenmei geri çekildi.

Hikâye Suirei için de şok edici olmalıydı ama neredeyse hiç etkilenmemiş görünüyordu. Sadece, tedirgin bir şekilde Shenmei. Belki de Suirei başından beri biliyordu.

Loulan hâlâ gülümseyerek Shenmei'ye yaklaştı. "Saçmalık mı anne? Babam hayatının geri kalanında senin için çalıştıktan sonra. Sonunun sadece yıkım olacağını bile bile. Jinshi Usta'nın neden burada olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?" Annesine baktı.

küçümseyerek Jinshi'ye döndü. "Bize babamın hayatının sonunu anlat."

"O... gülerek öldü," dedi Jinshi. Shishou'nun ne düşünmüş olabileceğini bilmediği için kahkahanın ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Yine de Loulan'ın hikâyesini dinledikten sonra farklı bir bakış açısı sezdiğini düşünmeye başladı. Hatta Shishou'nun

Shi klanının isyanına başından beri yanlış açıdan mı bakıyordu acaba?

"O adam... Tek istediği güçtü. Eminim benimle evlenmesinin tek nedeni aile reisliği üzerinde hak iddia edebilmektir." Shenmei'nin yüzü buruştu.

Loulan yine de gülümsedi. "Yine de, klan içinde egemen olan sendin, değil mi anne? Ne olduğunu anlıyor musun?"

Sizi pohpohlamak için çok çalışan aile üyeleri nasıl insanlardı?"

Rüşvet alan ve zimmetlerine para geçiren aptallardı ama Shenmei'ye yalakalık yapıyorlardı, onun girerlerse klanın sözde başkanı Shishou'nun hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorlardı. O sadece bir

Ne de olsa evlat edinilmiş, aileye tesadüfen katılmış küçük bir çocuktuk; sarayda ne kadar nüfuz sahibi olursa olsun, klan içinde gücü çok azdı. Shenmei hoşuna gitmeyen şeyler söyleyen herkesi sistematik olarak kovalıyordu; ta ki sonunda çürümeyi kontrol edecek hiçbir şey kalmayana kadar. Ve bu da tehlikeli bir yanlış anlamının kaynağıydı.

Bir yandan arka sarayın genişletilmesi, diğer yandan da ulusal hazinenin zimmete geçirilmesinin ardındaki motivasyon neydi? Bu ikisi Shi klanının tüm yaptıkları olarak değil, ayrı ayrı ele alınmalıdır.

Loulan Jinshi'ye baktı ve gülümsedi, çünkü onun ne söylemeye çalıştığını anladığını görebiliyordu.

Köle ticareti mevcut İmparatorun tahta çıkmasıyla kaldırılmıştı - evet, yeraltında devam ediyordu ama Shishou ve imparatoriçe naibi tarafından atılan temeller sayesinde

sistemin az çok kolayca sona erdirilmesine izin verdi. Şimdi Jinshi, arka saray yeniden küçülürken onun yerini alabilecek bir şey arıyordu ve bu durumda bile Shi klanı

Müdahale et.

"Herkes babama hep tanuki derdi, ama tanukilerin korkak yaratıklar olduğunu unuturlardı. Çünkü korkak olduklarını biliyorlar.

gizlice o kadar küçük ve zayıflar ki herkesi kandırmak için çok uğraşıyorlar."

Bununla birlikte Jinshi anladı. Shishou'nun neden öldüğünü biliyordu. Gülüyordu: çünkü korkak tanuki herkesi sonuna kadar kandırmayı başarmıştı.

"Babam rolünü doğru oynadı mı? Olması gereken kötü adam mıydı?" Loulan yüzünde bir gülümseme belirerek sordu.

Jinshi sonunda Shishou'nun neyi anlamıştı. O, ülkenin tüm kötülüklerini bir araya getirerek yolsuzluğu tek bir yerde topladı. Asla ödüllendirilemeyeceği, asla kutlanamayacağı bir rol.

Jinshi yumruğunu o kadar sert sıktı ki tırnakları avucunu ısırdı ve kan aktı. "Bunların doğru olduğuna dair herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Mahkemeyi içten içe tüketen yolsuzluk büyük ölçüde ortadan kaldırıldı mı, kaldırılmadı mı?"

"Planının işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Eğer böyle olmasaydı, her zaman bir darbeye başvurabilirdik. Eğer bir ulus böyle bir yolsuzluğa sürüklenecek kadar zayıfsa, var olmaması daha iyidir." Loulan'ın sesi neredeyse hazırlıksız geliyordu.

"Sen... Başından beri bunu sen mi planlıyordun?!" Shenmei sesi titreyerek sordu. "Sen ve o, bunca zamandır beni kandırıyor muydunuz?!"

"Seni kandırmak mı? Tam olarak dediğin şeyi yaptım anne. Bu ulusun yok olmayı hak ettiğini söylememiş miydin? Sonra da sizin gibi düşünmeyen her klan üyesini kovdunuz ve etrafınızı her sözünüze kulak asan dalkavuklarla çevirdiniz. Sen de Böyle bir ayaktakımının ülkenin kendi ordusunu yenebileceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Shenmei kızının sert sözleri karşısında öfkeli görünüyordu. Sonunda Loulan'ın üzerine atladı ve tırnakları kızının yanağında iki uzun kırmızı çizgi bıraktı.

"*Bunlar bunun için değil mi?*" Shenmei talep etti. Feifa'yı yakalamıştı.

"Bu senin kaldırabileceğinden daha fazla anne. Geri ver lütfen." "Sessiz ol!"

Ama Loulan sadece alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?" Shenmei tersledi.

"Anne... Beş para etmez bir haydut gibi konuşuyorsun."

Shenmei'nin yüzü korkunç bir şekilde buruştu ve silahı ateşledi. Jinshi kendini yere attı. Yanından bir şey uçarak geçti,

kulakları patlatan kükreme eşliğinde.

"Ben çok kötü bir kızım. Babamla aynı şeyi gerçekten isteseydim, bunu asla yapmazdım."

Loulan'ın yüzü kan içindeydi. Onun karşısında, Shenmei'nin üzeri tamamen bununla kaplıydı. Elinde patlayan feifa'dan geriye kalanlar vardı.

"Bu yeni feifa çok karmaşık. Bu bir prototip." Onu sadece Jinshi'nin gözünü korkutmak için getirmişti. İçine bir şeyler doldurmuş olabilir. "Onu benden almak hiç aklınıza gelmedi mi, Üstat Jinshi? Eğer arıyor olsaydınız, elbette bir sürü şansınız olurdu."

"Bana söylemek istediğin bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Hee hee! Keşke o güzel kafan göründüğü kadar boş olsaydı."

Loulan gülerek (ve hala oldukça kaba davranarak) feifa'yı Shenmei'nin kana bulanmış elinden aldı ve attı. Sonra annesini yavaşça yere yatırdı ve titreyen elini tuttu. "Babam öldü.

En azından onun için bir damla gözyaşı dökebilirsiniz. Hayatı boyunca seni bekledi. Eğer ağlasaydın... Yaptığım şeyi söylemezdim."

Eski imparator isteğini dile getirene kadar, Shishou tamamen iffetli kalmış, tek bir

cariye. Bu, ancak kalbi hâlâ sadece gençken nişanlandığı kadın için çarpan bir adamın sahip olabileceği türden bir saflıktı.

Shenmei konuşmadı, . Uçan metal parçaları patlamanın etkisiyle yüzünü . Eski güzelliğinden eser kalmamıştı.

Sadece kırmızı bir karmaşa kaldı.

Suirei tüm bunları titreyerek izledi.

Jinshi ayağa kalkarak, "Başka bir yolu olmalıydı," dedi.

"Belki," diye yanıtladı Loulan. "Ama herkese istediğini vermek zor. Bunun için yeterince bilge değiliz."

Shenmei sadece kötü niyetliydi. Kendisini bu kadar aptal yerine koyan ülkeyi yok etmek istemişti. Shishou; onun her şeyi Shenmei'nin iyiliği için yapmıştı. Her ne kadar geri tepmiş olsa da, her şeyi ona olan hisleri yüzünden yapmıştı. Yine de aynı zamanda ülkesini terk edemeyen sadık bir hizmetkârdı. Ve

Böylece onlarca yıl boyunca sonuna kadar kötü adamı oynamış .

Jinshi, Suirei'nin ne düşündüğünü anlayamadı. Onun için bu, annesinin ve büyükannesinin ruhlarını yatıştırmakla mı ilgiliydi? Ve boş bakışları Suirei'nin üzerine yerleşirken bir şekilde rahatlamış görünüyor muydu?

Shenmei, nefes nefese mi? Yoksa bu sadece Jinshi'nin hayal gücü müydü?

Loulan'a gelince.

"Talepte bulunacak konumda olmadığımı biliyorum, ama belki sizden iki iyilik isteyebilirim?" dedi.

"Nedir onlar?"

"Teşekkür ederim," dedi önce, derin bir selam vererek. Jinshi'nin kendisini dinlemesini beklemek için hiçbir nedeni olmadığını biliyordu. Sonra cüppesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı. O da üzerinde ne yazdığını görünce nefesi kesildi, çünkü yazılanlar hayal bile edilemezdi.

"Doğrusu, bunu hayatım için pazarlık yapmak için kullanmayı umuyordum. Ama artık bunun beni çok uzağa götüreceğini sanmıyorum. O kâğıt bu ülkenin başına neler geleceğini gösteriyor. Eğer Shi klanı o zamanlar hala var olsaydı, durumu daha da kötüleştirebilir ve ulusu yok edebilirlerdi."

Kâğıt parçasının üzerinde bu isyandan çok daha kötü bir şeyin öngörüsü yazılıydı.

Loulan'ın parmakları annesinin tenini okşadı. Shenmei'nin nefesi hızla azalıyordu.

"Klanımızın akli başında olan tüm üyeleri Shi ismini uzun zaman önce terk etti. Ablam da aynı şekilde. Zaten bir kez öldüler... bu yüzden belki de sizden onları görmezden gelmenizi isteyebilirim."

Bir ritim vardı. "geleni yapacağım," dedi Jinshi.

"Ölülerin' yatmasına izin vereceksin o zaman?" Loulan teyit için tekrarladı. "Minnettarım."

Suirei, eski imparatorla bağlantısı olan biri olarak tamamen göz ardı edilemezdi.

"Çok teşekkür ederim." Loulan tekrar başını eğdi ve Shenmei'nin elini tuttu. Deforme olmuş tırnak hâlâ zar zor tutunuyordu Loulan onları kendi parmak uçlarına taktı.

Aynı anda, Jinshi birini hissettiğini düşündü. Basen ve diğerleri sonunda onun kayıp olduğunu fark etmiş ve

Sonunda gizli geçidi bulmayı başardılar. Loulan geldiklerini fark etti mi?

"O halde ikinci dileğim." Jinshi'ye doğru uzandı ve uzun tırnak başlıklarıyla süslü elini ona doğru uzattı. Jinshi çok yavaş hareket ediyormuş gibi görünüyordu. İsteseydi ondan kolayca kaçabilirdi. Yine de Jinshi hareket etmedi, kabul etti.

Korkunç tırnak kapağı yanağını ısırarak derisini ve etini yırttı. Gözüne birkaç damla kan kaçtı; gözünü sıkarak kapattı ama açık gözüyle Loulan'a baktı.

"Çok teşekkür ederim," diye tekrarladı ve üçüncü kez eğildi. Ölümünden kaçamayan annesinin yaptığını yapmıştı. yapma fırsatı bulamamış ve Shenmei'nin o kadar aşağıladığı yüzünü yaralamıştı. Şimdi anlamsız bir hareket gibi görünebilir ama Loulan'ın kaderini mühürledi.

"Acaba babamdan daha iyi bir aktör olabilir miyim?" dedi ve sonra dönüp Shenmei'ye baktı. "Sevgili anneciğim, yapabileceğim her şeyi yaptım." Hâlâ gülümseyerek karşılarındaki kapıyı açtı ve kar yağdığını gördü. Kalenin çatısındaydılar. Loulan kapıdan dışarı fırladı, kolları sallanıyordu, siyah saçları uçuyordu; dans eden pullar sarmıştı.

Basen ve diğerleri dar geçitte kendilerine uygun anı bekliyorlardı. Basen, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde öne doğru sıçradı. ne anlamaya çalışıyordu. Loulan onun odada olduğundan emin olunca uzun tırnaklı parmaklarını havaya kaldırdı. Zayıf ay ışığında bile üzerlerindeki kanı görebiliyordunuz. Loulan, kan izleri Yüzünde neredeyse karın üzerinde süzülüyormuş gibi bir ifade vardı. Onun arkasında ise yanağında taze bir yara olan Jinshi vardı.

Loulan aniden yüksek sesle ve uzun uzun güldü. "Ahhh ha ha ha ha ha !" Sesi karda yankılandı. Sesi çılgıncaydı ama en azından gözlerinden hâlâ akli başında olduğu anlaşılıyordu.

Basen ve arkadaşlarının yüzleri katıksız bir öfkeye dönüştü.

Shenmei'nin gözlerindeki ışık sönmüştü. İnsan sadece ektiğini biçtiğini düşünebilirdi.

Suirei hâlâ titreyerek elini uzattı ama Loulan'a ulaşamadı.

Jinshi, Loulan'ın kendisine verdiği kâğıt parçasını tutarak onun son anlarına tanıklık etmekten başka bir şey yapamadı.

Karda kolları uçuşuyor ve saçları savruluyordu. Kahkahasına aniden silah sesleri eşlik etti.

Loulan, kurşunlar kollarının arasından geçip yanağını sıyrırken bile dans etti. Sonunda Jinshi emindi: burası onun sahnesiydi. Ve etrafındaki herkes onun performansına dahil olan yardımcı oyunculardı.

Arka saray bir sahne ve ülkenin kendisiydi ve belki de kendi rolünü bunları altüst edecek bir kötü kadın olarak görüyordu. Eğer babası Shishou bir tanuki idiyse, belki de Loulan bir tilkiydi.

Ne de olsa hikayelerde, bir ülkenin felaketine neden olan kötü kadının her zaman bir cadaloz olduğu ortaya çıkmıştır.

Loulan dans etmeye devam etti. Bu kadar derin karın arasında nasıl bu kadar zarif hareket edebiliyordu? Kısa sürede yetişen askerler, onun peşinden koşmaktan çok tüfeklerini ateşlemekle meşguldü.

Onu durdurmalı mıydı? Hayır, durduramazdı.

Zamanının en büyük kötüsünün performansına gölge düşüremezdi. Gözlerini bile ondan alamadı.

Bir atış daha. Kaç taneydi o?

Bir gümbürtü duyuldu ve Loulan hareket etmeyi bıraktı. O anda Havada burnu sızlatan bir ateş tozu kokusu dolaşıyordu.

Kurşun Loulan'ın göğsüne isabet etmişti. Geriye doğru savruldu, acı yüzüne yayıldı.

"Tutuklayın onu!" Basen adamlarına bağırdı. Jinshi için bu fikir iğrenç görünüyordu. Yapılacak yanlış bir şey değildi. Ama sanki birisi ona, hoşuna giden bir hikâyenin sonunu, hikâyeye başlamadan önce söylemiş gibi hissediyordu.

Gülümseme Loulan'ın çarpık yüzüne geri döndü. Sonra tekrar kayboldu...

Hayır, sadece yok olmuş gibiydi. Geriye doğru yuvarlanmıştı ve arkasında hiçbir şey yoktu. Çatıdan düşüşü dışında.

Bu Loulan'ı son görüşüydü.

Vücudu inanılmaz derecede ağırlaşmıştı, sanki son birkaç günün tüm yorgunluğu sonunda onu yakalamıştı.

Kaleden çıkar çıkmaz bir yedek birlikle bağlantı kurdular ve ona ilk yardım yapıldı.

Yanağına dikiş atıyorlardı. Dikiş attıran oydu, peki neden diğer herkes acı çekiyormuş gibi görünüyordu? Acaba Anestezi almadan gittiği için mi?

Sonunda Gaoshun'u da tekrar gördüler ve o da Jinshi'ye hemen biraz uyumasını söyledi. Elbette Gaoshun da oradaydı; hikâyeye göre Jinshi başından beri arka birlikteydi, dolayısıyla Gaoshun da orada olmalıydı. Orada görülmüş.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Jinshi son birkaç gündür gerçekten uyumadığını ancak şimdi fark ediyordu.

"Kız nasıl?"

"O iyi, git uyu."

Gerçekten bu kadar yorgun mu görünüyordu? Belki de öyleydi ama kendini dinlenmeye ikna edemiyordu. Gaoshun, Jinshi'nin uzlaşmazlığından açıkça bıkmıştı, bir arabayı işaret etti. "korumanızı tavsiye ederim."

Jinshi hemen onu görmezden geldi ve araca girdi. Orada is lekeli ve kanlar içinde, ufak tefek bir genç kadınla karşılaştı. birkaç battaniyenin üzerinde uyuyakalmıştı. Bir bebek gibi , bu da onu normalde olduğundan daha da küçük gösteriyordu. Etrafı beyaz bezlere sarılmış bir nesne koleksiyonuyla çevriliydi.

"Shi klanının ölü çocukları," diye açıkladı Gaoshun. "Neden *onlarla* yatıyor?"

"Aklına bir fikir geldiğinde onu bir şeyden vazgeçirmenin imkansız olduğunu biliyorsun."

Haklıydı; Maomao adındaki bu genç kadının belirgin bir inatçı bir çizgi. olmak istemesinin bir nedeni var mıydı? "Berbat görünüyor."

Gaoshun yüzünü buruşturarak, "Kendi adınıza konuşun, efendim," dedi. Gaoshun'un Basen'i dövdükten sonraki görüntüsünü hatırlamak Jinshi'ye acı veriyordu.

geri döndü. Jinshi yaralanmıştı, evet ve görevinde başarısız olan bir askerin cezalandırılması gerektiğini biliyordu ama bunun tek nedeni

Jinshi o kaybolan cadalozun isteğini yerine getirmişti.

"Beni boş ver," dedi kaba bir şekilde. "Her halükarda, stratejistin onu görmesine izin vermeyerek doğru bir seçim yaptınız." Jinshi'nin söylediklerinden

Duyduğuna göre, adam arabadan atlarken çok zarif bir iniş yapmamış ve sırtını incitmişti. Kendi başına bir adım bile atamıyormuş.

Jinshi arabaya tırmandı. "Dışarıda bekle." Gaoshun yavaşça başını salladı.

Jinshi Maomao'nun yüzüne baktı. Üzerinde kan vardı ve merhem sürülmüş olmasına rağmen sol kulağı şişmişti.

Maomao onunla hiç ilişkiye girmemiş olsaydı bunların hiçbirisi başına gelmeyecekti. Bu düşünce kalbini sızlattı.

Kulağı dışında konuşulacak bir yarası yoktu ama boynunda koyu bir morluk görebiliyordu. Biri ona vurmuş muydu? Ve kan, bir yerden gelmiş olmalıydı.

Jinshi yavaşça elini uzattı. Ve sonra...

"Affedersiniz, Jinshi Usta, ama ne sorabilir miyim?" Maomao ona tıpkı pis bir karasineği uzaklaştırmaya çalışan biri gibi baktı.

Bölüm 22: Tilkinin Pençesinde

Maomao gözlerini açtığında karşısında sevimli bir asilzade buldu. Nedendir bilinmez, adam ona doğru eğilmiş ve yakasına doğru uzanmıştı.

Jinshi'ye ters ters bakarak, "Şey, ben-" diye haykırmasına neden oldu. Sözcükleri tökezledi ve masumiyetini protesto etmek istercesine ellerini salladı.

Normalde bakışlarını biraz daha uzun tutabilirdi ama adamın yüzündeki bandajı fark etmeden edemedi. "Usta Jinshi, o nedir?" diye sordu yakasını düzelterek.

"Önemli bir şey değil. Bir sıyrık." Eliyle gizlemeye çalıştı. Maomao sinirli görünüyordu.

"Bir bakayım."

"Size göstermeye değmez."

Elbette bu Maomao'nun ilgisini daha da artırdı. İleri doğru bastırdı, Jinshi'ye doğru o kadar hızlı eğildi ki Jinshi hafifçe geri çekildi.

Sonunda onu sırtı duvara dönük bir şekilde yakaladığında Maomao yavaşça elini uzattı. Bir an için hiçbir şey söylemedi. Mükemmel bir mücevher olan yüzünde şimdi dikişlerle onarılmış bir yara vardı, sağ yanağından aşağıya çapraz olarak iniyordu. Yüzeysel bir çizikten daha fazlasıydı; bir şey eti yırtmıştı.

Dikişler düzensizdi; mümkün olan en kısa sürede yeniden yapılmalı en iyisi olacaktı. Maomao bunu hemen o anda kendisi yapmak isterdi ama elleri aşırı yorgunluktan titriyordu.

"Sen de savaştaydın," dedi.

"Başkaları kendilerini tehlikeye atarken arkama yaslanıp izleyemezdim, değil mi?"

"Neden olmasın? Sen yeterince önemlisin." Kızgınlığı ses tonuna yansımaya başlamıştı. "Keşke bir daha

tehlike. Kendinize zarar verirsiniz, bu sadece herkes için sorun yaratacaktır."

Başını kaşıdı ve biraz acı acı gülümsedi. "Evet, ben Basen'e bunu yapmamın büyük haksızlık olduğunu itiraf etmeliyim. Gaoshun'un istediğinde ne kadar güçlü olabildiği şaşırtıcı." Sargıyı beceriksizce yeniden takmaya başladı ama Maomao onu elinden aldı.

"Kesinlikle yaralanmak niyetinde değildim," dedi

Jinshi. "Kimin var ki?"

"Sadece... Birisi benden çok sıra dışı bir istekte bulundu." Alnını kırıştırdı. Obsidyen gözlerinde hüznün vardı. "Loulan'la yakın mıydınız?"

Soru oldukça ani gelmişti. "Nispeten," dedi Maomao. "Arkadaş mıydınız?"

"Bildiğimden emin değilim."

Gerçekten bilmiyordu. Bu ilişkinin Arkadaşlığa yakın bir şeydi ya da en azından ona öyle gelmişti. Ama Loulan'ın ne düşündüğü konusunda bir şey söyleyemezdi. Sohbet ederken

Xiaolan ve Loulan -daha doğrusu Shisui- o kadar da kötü bir his değildi.

"Onun hakkında bilmediğim pek çok şey vardı."

"Görünüşe göre aynı şey benim için de geçerliydi." Jinshi'nin yüzündeki acı daha da yoğunlaştı. "Ve şimdi onu anlama şansını kaybettik."

Maomao onun ne demek istediğini anladı. "Anlıyorum, efendim."

Tabii ki. Maomao bunun böyle olacağını biliyordu. Çünkü Shisui odadan çıktığında Maomao'ya bir şey emanet etmiş ve kaderiyle buluşacağını bilerek dışarı çıkmıştı. Maomao'nun yapabileceği tek şey kendisine emanet edilen şeyi onurlandırmaktı...

"Jinshi Usta, dinlenmek istemiyor musunuz?" "Evet... Gerçekten çok yorgunum."

Ten rengi iyi değildi. Jinshi kaçırılan kişi olmasına rağmen muhtemelen Maomao'dan çok daha kötü . Gözlerinin altında belirgin torbalar vardı ve dudakları kuru ve donuktu.

Yapılacak en doğru şey, onun kendi evine dönmesi olurdu. ama Maomao'yu hayrete düşürerek kendi aracındaki postun üzerine uzandı.

Maomao hayal kırıklığının yüzüne yansımalarına izin verdi. "Burada uyumamanızı rica etmek zorundayım, Usta Jinshi."

"Neden olmasın? Yorgunum."

"Açıklamama gerek yok herhalde?" Maomao etrafına bakındı. Arabada onlarla birlikte Shi klanının çocukları olan beş bohça vardı. "Burası kirli bir yer."

"Bunun farkındayım." "O zaman neden-"

Kız konuşmasını bitiremeden, adam bileğinden tutup onu kendine çekti. Eli çok soğuktu.

Kendilerini hayvan derisi üzerinde karşılıklı yatarken buldular.

"O zaman neden buradasın?"

"Ben bile çocuklara acımayı bilirim," dedi, prova ettiği sözleri tekrarlayarak.

"mi? Merak ediyorum." Jinshi hâlâ orada yatarken başını eğdi. "Tıp öğretmeniniz ölü bedenlere dokunmanızı yasaklamamış mıydı?"

Bunu hatırladığı için ona lanet olsun! Maomao kaşlarını çatma isteğiyle savaştı.

Jinshi, "Böyle bir emir verme ihtiyacı hissettiğini düşünürsek, bir yerde çok uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum," dedi. Keskin sezgilere sahip olmak için en kötü zamanları seçmişti.

Maomao şimdi kendisini dikkatle inceleyen gözlerden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. O düşüncelerinde donup kalmışken, Jinshi tekrar uzandı. Maomao'nun yakasını geri çevirdi. "Peki *sana* ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak. Yakasının altındaki deride, Shenmei'nin Maomao'ya yelpazesıyla vurduğu yerde koyu, çirkin bir morluk vardı.

Maomao biraz utandı ama işleri bir an önce ilerletmenin en iyisi olacağına karar verdi. "Biriyle tanıştım. güzel."

"Saldırıya uğradınız," dedi Jinshi, sesi gibiydi.

"Bir kadındı," diye eklemeyi ihmal Maomao. Jinshi görünüyordu Diğer herkesin iffeti hakkında çok endişeliydi. Adam parmaklarını çürüğün üzerinde gezdirirken irkildi.

"Bir yara izi kalacağını düşünmüyor musun?"

"Ne, bundan mı? Sen farkına bile varmadan gitmiş olacak."
Parmaklarını teninde hissetmekten rahatsız olan Maomao geri çekildi ama Jinshi sadece daha uzağa uzandı. Sonunda Maomao çareyi oturup yakasını düzeltmekte buldu.

"Sakın yara izi bırakma," dedi Jinshi.

"Ben de aynı şeyi size söyleyebilirim, efendim."

Jinshi kaşlarını çatı. "Ben bir erkeğim. Benim için ne önemi var?" "Oh, sen 'bir erkeği' oldukça aşırıyorsun."

"Sanki umurumdaydı."

"O zaman benim de umurumda değil. Eğer bir yara izi değerimi yok etmeye yetecekse, öyle olsun."

"Ve sen bana aklının bir parçasını verdikten sonra." Jinshi ama Maomao'nun bileğini de bırakmadı. Eline bir miktar sıcaklık geri dönmeye başlamıştı. "Tek bir yara izi değerimi yok edecek kadar değerli miyim?" diye sordu eli sıkılaşı. "Yüzümden başka bir şey değil miyim?"

Maomao içgüdüsel olarak başını salladı. "Açıkçası, biraz yara izi sana iyi gelebilir," dedi, kastettiğinden daha dürüstçe. Jinshi çok güzeldi; onu görenlerin keyfini kaçırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ve etrafındakiler onun görünüşüne çok fazla odaklandılar. Hatta Maomao, görüldüğü kadar çiçekli ve narin biri olmasa da daha sert bir yapıya sahip olduğunu düşünüyordu. Ona göre, etrafındaki sadece küçük bir avuç insan bunu anlıyordu.

"Sence de seni eskisinden daha erkeksi göstermiyor mu?" dedi. Bunu söylediğinde adamın dudaklarının gerildiğini fark etti. Adam baktı huzursuzca etrafına bakındı, gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Sorun nedir, efendim?"

Jinshi boşta eliyle ensesini kaşıdı.

"Koşullar göz önüne alındığında, belki de sadece sırtıp katlanırım diye düşündüm..."

"Hiçbir şeye katlanmanıza gerek yok. Yorulduysan acele et ve-"

-*Buradan çıkalım ve dinlenelim*, demek üzereydi. Ancak Jinshi'nin dayanmaya çalıştığı şey uyku hali değilmiş gibi görünüyordu. O tekrar bileğinden çekti ve yüzü ona dönük olarak oturduğunda, diğer kolunun üst kısmını yakaladı.

"Yaranıza baktığımda elimden geldiğince sakın davranmaya çalıştım."

dedi. Tedirgin edici yüzü giderek onunkine yaklaştı; nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. "Şaşırdım... Yani, ben Sanırım beklediğimden daha sakın

görünüyordum." "Ha?"

O anda aklına geldi: Daha önce de buna benzer bir durumla karşılaşmışlardı, değil mi? Ve gerçekten de tehlikeye mi atıyordu? Sırtını vagonun destek direklerinden birine dayamıştı; kaçacak hiçbir yeri yoktu.

"Jinshi Usta, biraz uyusanız iyi olmaz mı?" "Hala iyiyim."

Gözlerinin altındaki o kocaman torbalarla bunu nasıl söyleyebilirdi?

"Yaranıza yeniden dikiş atacağım, efendim. Gidip biraz ağrı kesici getireyim..." "Yarım saat daha dayanabilirim."

"Bir yarım saat daha, gerçekten!"

Jinshi onu görmezden geldi. Belki de gözlerini vahşi bir köpeğinkine benzeten şey yorgunluğuydu.

Bu hiç iyi değil. Kadın büktü ve çekti ama adam ondan daha güçlüydü.

Jinshi gittikçe yaklaşmaya devam etti ve burunları neredeyse birbirine değecekken... bir takırtı duyuldu.

Jinshi neredeyse havaya sıçrayacaktı. "O da neydi?" Gürültünün çocukların dinlendiği yerden geldiğini fark ettiğinde, daha da görünüyordu. Bu Maomao için mükemmeldi, onu iterek geçti ve sesin kaynağına doğru ilerledi. Kundaktaki çocukların bileklerini teker teker yokladı.

Hayır... Hayır... diye düşündü ve sonra üçüncü çocuğun bileğini hissetti.

Küçük dudaklar kıpırdadı; neredeyse fark edilmeyen bir nefes kesilmesi oldu. Nabzın zayıf ama hissedilebilir olduğunu fark etti.

Shisui, *"Keşke bu küçükler böcek olsalardı, kışı uyuyarak geçirebilirlerdi,"* demişti. O böcekler ki

Çan sesine benzeyen bu sesle dişiler erkekleri yedi ve sonra onlar da öldü. Sadece yavruları hayatta kaldı, soğukta kış uykusuna yattılar. aylar.

Shisui klanını böceklerle benzetmişti ve Maomao'ya bir ipucu daha vermişti.

Bazen ilacın gizli uygulamalarda kullanıldığı başka bir ülke daha vardı. Bir insanı öldürebilir ve sonra tekrar hayata döndürebilirdi. Onları zehirle öldürüyordu, ama zamanla zehir

dağıldı ve tamamen etkisiz hale geldiğinde, ölü kişi yeniden canlandı.

Suirei, Maomao'ya diriliş ilacını öğretmişti. Bu da Shisui'nin planının bir parçası mıydı?

"Yaşıyorlar mı?" Jinshi arkasından sordu ama Maomao'nun onun sorusuyla ilgilenecek zamanı yoktu. Bir yandan da çocukların bedenleri, umutsuzca diriltme etkisinin işe yaramasını umarak. Shisui'nin onu buraya getirmesinin tek sebebi buydu.

Maomao, Jinshi'nin yeniden canlandırılmış olanla ne yapacağını bilmiyordu.

Ama ne onlara ne de kendisine açıklama yapacak zamanı vardı. "Sıcak su! Usta Jinshi, lütfen biraz sıcak su getirin. Ve Onları ısıtacak bir şey. Kıyafet, yiyecek, fark etmez."

"'Ölü' yalan söylesin, ha?" Jinshi kıkırdadı. "Beni yakaladı. Cadalog istediğini aldı."

"Usta Jinshi!" Maomao bağırdı. Kendi kendine mırıldanıyor ama Maomao'nun bunu umursayacak zamanı yoktu.

"Evet, elbette," dedi ve sesinde neredeyse neşeli bir ton olduğu izleniminden kurtulamadı. İfadesi öncekinden çok daha yumuşaktı - yine de biraz

hayal kırıklığı da.

Maomao tamamen çocuklara odaklanmıştı.

yavaş yavaş yeniden nefes almaya başlamıştı. Jinshi battaniyeler ve bir kova sıcak suyla döndüğünde, eğilip kızın kulağına fısıldadı: "Buna daha sonra devam edebilir miyiz?"

"Elbette, her neyse," diye yanıtladı Maomao, bu konu hakkında fazla düşüneyecek kadar meşguldü. Endişelenmesi gereken küçükler vardı.

Sonsöz

Başkent o gün tam bir kargaşa içindeydi. Zira İmparator nihayet bir İmparatoriçe edinmiş ve aynı zamanda yeni bir Veliaht Prens takdim edilmişti. Kutlama atmosferi, yeni yıl beklentisi üzerine inşa edilerek, eğlence bölgesine bile ulaştı ve genç Çırac kızlar heyecandan kendilerinden geçmişlerdi.

İmparatoriçe'nin adı Gyokuyou'ydu ve Veliaht Prens de onun oğluydu. Çocuk sağ salim doğmuştu.

Bu ne kadar sevindirici olsa da, aynı zamanda Maomao'nun artık ve böylece onu tekrar yıkık dökük eczacı dükkânında ot öğütürken buluyoruz.

"Hey, Çilli, bir şeyler atıştırmaya ne dersin?" Sesi değişmeyecek kadar genç bir çocuk kapıyı açtı ve içeri girdi. Adı Chou-u'ydu: ön dişlerinde aptal bir boşluk olan bir çocuk. Onlar eski adını terk etti. Yeni isminin kulağa hoş gelmesi Bu biraz da çaresizlikten kaynaklanan bir taktikti, çünkü çocuk bir zamanlar kendisine ne dendiğini hatırlıyor gibiydi.

Hâlâ asi bir çocuk olduğu açıkça görülüyordu, ancak birkaç gün önce nihayet ayağa kalkabilmişti. O zamana kadar bir tür uyuşukluk içindeydi; tekrar bu kadar aktif olabilmesinin gençliğinden mi yoksa şansından mı kaynaklandığını söylemek imkansızdı.

Sonunda beş çocuk da hayata dönmüştü. Maomao onların nefes almasını sağlamak için her türlü çabayı göstermişti. Başka bir yere taşınmış olan Suirei, yardım için çağrıldı "dirilişler". Deneylerin henüz bitmediğini söylemişti. Şüphesiz böyle bir şey yapmadan önce ilacın etkileri daha iyi anlaşılana kadar beklemek isterdi. Ama koşullar çocuklara ilacı vermekten başka seçenek bırakmamıştı. ilaç kullanmışlardır. Sonuç olarak, birçoğu yan etkilerden muzdarip olmuştur.

Beş kişiden en son uyanan Chou-u olmuştu.

Aksi takdirde aileleriyle birlikte darağacına gidecek olan bu çocuklara yeni isimler verildi ve yeni bir aile tarafından kabul edildiler.

Eve. Chou-u ise eğlence bölgesinde kaldı. İyi ya da kötü, hafızasını kaybetmişti. Ayrıca vücudunun yarısında hafif bir felç kalmıştı ama bu şartlar altında şanslı olduğunu söylemek . Bir süre için, hiç uyanamayacakmış gibi görünüyordu.

Kimse çocukların nasıl hayatta kaldığını tam olarak bilmiyor gibiydi ama her halükarda eski eşleriyle yaşamaya gideceklerdi.

Eş Ah-Duo. Bazıları farklı yerlere gönderilmeleri gerektiğini savundu, ancak Ah-Duo bunun gereksiz yere zalimlik olacağını düşündü.

Maomao eski eşi gördüğünde şaşırды: nedense erkek kıyafetleri giymişti ama arka sarayda yaşarken olduğundan çok daha canlı görünüyordu. Maomao'yu asıl ürküten şey ise eski eşin Jinshi'ye benziyor.

Merak ettim. Acaba-

Hayır, hayır. Bu düşünceyi bir kenara bırakalım. Maomao bir zamanlar aklından geçirdiği fanteziyi zorla aklından çıkardı.

Ah-Duo sadece çocukları değil, Suirei'yi de yanına almıştı. Evet, arka sarayın başına bela olmuştu,

Ama içinde bulunduğu koşullar göz önünde bulundurulabilirdi ve hepsinden önemlisi, damarlarında eski imparatorun kanının akıyor olması onun lehine bir durumdu. Kesinlikle yakından izlenecekti, ama hayatı bağışlanacaktı.

Chou-u'nun zevk bölgesine gönderilmesinin nedeni, anılarından yoksun olarak yetiştirilmesinin daha iyi olacağı düşüncesi idi.

diğer çocuklardan ayrı olarak. Maomao bunun bir karışıklık yaratabileceğini düşündü ama bunun kendisiyle bir ilgisi yoktu. Ya da en azından olmaması gerekiyordu - peki bu yaramaz veledin onun dükkânında ne işi vardı? Buranın onun için gerçekten en güvenli yer olduğu konusunda ısrar etmişlerdi ama Maomao bunun nasıl olduğunu bildiğine inanamıyordu.

Velet ecza dolabını karıştırmaya başladı ve Maomao kafasının tepesine sağlam bir yumruk indirdi.

"Yowch! Bunu neden yaptın?!"

Maomao, kız kardeşlerinden birinin getirdiği pahalı pirinç krakeri paketini elinden kaparak, "Onu sen yemeyeceksin," dedi. ona verdi. Bunun yerine aynı çekmecedен ona bir parça esmer şeker attı. Bu Chou-u'yu tatmin etmeye yetmiş görünüyordu, o da lokmasını çiğneyerek dükkândan çıktı. İyi huylu bir Bazen onunla oynayan gardiyan; muhtemelen oraya gidiyordu.

Çocukların son derece uyumlu olduğunu söylerler ve Chou-u bunun canlı bir kanıtıydı. Hafızasını kaybettiği için depresyona girmek yerine, üzerine titreyen güzel hanımlara ve oyun arkadaşı olacak dost canlısı bir adama sahip olmanın keyfini çıkarıyordu. Aslında, şu an için neredeyse hiç şikâyeti yok gibiydi. Bu arada yaşlı hanımefendi de Onu yanına almasının karşılığını alıyordu ve hiçbir şey maddi bir talih kuşu kadar içini ısıtamazdı. Başka bir deyişle, ona kızması için bir süre geçmesi gerekecekti.

Maomao tembel tembel yere uzanmış, tuzlu pirinç krakerlerini kemiriyordu. Eski püskü bir minder katladı ve altına koydu. sonra arkasına yaslandı ve yukarı baktı.

Yaşlı adamı Luomen, eğlence bölgesine geri dönmeyecekti; şimdilik, onun sarayda kalacaktı. Şüpheli gerekçelerle sürgün edilmişti, evet ama mükemmel yeteneklere sahip bir adamdı. İmparator'un onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Peki Maomao neden yine Jinshi'ye hizmet etmek yerine buradaydı? Bunun da bir nedeni .

Seki-u bir noktada Maomao'yu ziyaret etmişti. (Maomao'nun bir eczacı olduğunu bilmesine rağmen, zevk bölgesinin onun operasyon üssü olduğunu keşfettiğinde şaşırmıştı). "En azından bunları sana ulaştırmazsam uyuyamayacaktım," dedi ve Maomao'ya ham kâğıda yazılmış iki mektup verdi. Gönderenin adı, toprağa yazarak tekrar tekrar pratik yaptıkları bir isimdi: Xiaolan'dan geliyorlardı.

Seki-u, Maomao ve Shisui'nin aynı anda ortadan kaybolması nedeniyle Xiaolan'ın oldukça yalnız söyledi.

Görünüşe göre, kamuoyuna yansıyan hikaye her ikisinin de arka saraydan kovulduğu yönündeydi.

"Bu konuda çok üzgündü," dedi Seki-u. "Sen de en azından onunla vedalaştım." Xiaolan'ın nasıl olduğunu oldukça ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam etti; Maomao bunu hissetmeye başladı, Xiaolan'ı tamamen yalnız bırakamayan Seki-u, onun arkadaşı olma görevini üstlenmişti. "Yapabileceği çok fazla iş yok ama onun gibi neşeli olmak çok işe yarıyor."

Xiaolan kendisini arka tarafta tutmayı başaramamıştı. sarayda çalışıyordu, ama aşağı tabakadan biri ondan hoşlanmış ve ona bir tanışma mektubu yazmıştı; şimdi aile evlerinde eşin küçük kız kardeşiyle tanıştırdı. Maomao, büyüleyici Xiaolan'ın yakında tamamen haneye entegre edilmiştir.

Mektuplardan biri Maomao'ya, diğeri ise Shisui'ye . Maomao kendisine gönderilen mektubu açtı. Mektup el yazısı arzulanan bir şey bıraktı, açıkça Xiaolan karakterlerini hâlâ öğrenmekte olan biriydi ama mevcut durumunu anlatan bu not için harcadığı çaba ortadaydı. Birkaç yerde hatalar ve düzeltmeler vardı, ancak kağıt Xiaolan için mektubu yeniden yazmak için hala çok lüks bir kaynaktı; bunun yerine hataları sildi.

En sonunda şöyle yazmıştı: *"Umarım seni bir ara tekrar görebilirim. Daha fazla dondurma istiyorum!"*

Shisui'nin mektubuna gelince, Maomao aldı ama açmadı. Yine de, başka ne yazarsa yazsın, son satırın muhtemelen aynı olduğundan şüpheleniyordu.

Yanağından aşağı sıcak bir şeyin hafifçe yuvarlandığını hissetti. *Ploop*, gitti, kağıdın üzerine düştü ve karakterleri bozdu.

Shisui'nin cesedini bulamamışlardı. Bir feifa ile vurulmuş ve sonra kalenin çatısından düşmüştü, ancak aşağıdaki kar yığınlarını ne kadar eşeleseler de hiçbir şey bulamadılar. İlkbaharda karlar eridiğinde cesedi tekrar arayacaklarını söylediler. Maomao, cesedi asla bulamayacaklarını umuyordu.

Gidip daha fazla tıbbi malzeme bulmam gerekecek.

Maomao'nun eğlence bölgesinde, muhtemelen sarayda olduğundan çok daha fazla işi vardı. Yaşlı adamı

Gitmeden önce bir miktar ilaç hazırlamıştı ama o da çoktan gitmişti ve tarlaların da çoktan ölmüş olduğundan şüpheleniyordu.

Shi kalesinden ayrıldıklarından beri Jinshi'yi görmemişti. Görmek istese bile, Jinshi tam olarak görebileceği türden biri değildi. ve görüşme talep et.

Bir ordunun komutasını ele geçirmiş ve yüzünde bunu kanıtlayacak yara izi olan bir adamın arka sarayda haremağası gibi davranmaya devam etmesine imkân yoktu. Jinshi sonunda gerçekte olduğu kişi olmaya geri dönmüş olmalıydı. Maomao onun gerçek adını bilmiyordu; bilse bile kullanamazdı. Yaşadıkları dünyalar çok farklıydı.

Yarasına gelince, etrafta işinin ehli bir sürü doktor vardı; Maomao'ya ihtiyacı yoktu. Babası saraydaydı. Maomao yardım etseydi bile hiçbir şey yapamazdı. hazır bulundu.

Her neyse, Jinshi artık bir hadım olmadığına göre, etrafında alt tabakadan bir kız tutarak paçayı . Zaten artık gizlice casusluk yapmasına gerek kalmayacaktı. Bu yüzden Maomao'nun eczacı dükkânına geri dönmesi gerçekten de en iyisiydi.

Bölge. En azından babası artık orada olmadığına göre, madam muhtemelen onu satmaya çalışmaktan vazgeçecektir.

Ugh... Çok yorgunum.

Bir gece önce bütün gece ilaç yapmak için ayaktaydı. Yeni ilaçlar yaratmak zorlu bir çabaydı. Karıştırabilirsin Bir etkinin gücünü artırmak için çeşitli malzemeler dener, ancak bazen yanlışlıkla bunun yerine bir zehir elde edersiniz. Bazılarını test etmek için sol kolunda birkaç yeni yara açmıştı ama istediği sonucu tam olarak alamamıştı. Hatta yaptığı karışımın bir kısmını kulağındaki yaraya sürmeyi bile denedi.

(neden boşa gitsin ki?), ama bu ona pek bir şey söylemedi. Bunca yıldan sonra, acıya karşı oldukça yüksek bir tolerans geliştirmiş gibi görünüyordu.

Emin olmak istiyorsam daha derinden kesmeliyim. Maomao sol eline baktı, sonra serçe parmağının etrafına sıkıca bir ip bağladı. Ayağa kalktı ve dolaptan küçük bir bıçak aldı. *Al bakalım!*

Tam bıçağı indirecekken, güzel bir ses

kesti: "Ne yapıyorsun?"

Tek kelime etmeden, dükkanın girişinde duran alışılmadık maskeli bir adam görmek için döndü. Arkasında bir tanıdık vardı, Çok çalışmış olduğu her halinden belli olan orta yaşlı bir adam ve ellerini ovuşturarak onlara içten bir gülümseme sunan madam.

"Tüm işlerini bitirdin mi?" Maomao parmağındaki ipi çözüp bıçağı dolaba geri koyarak sordu.

"İnsanın bir mola vermeye hakkı yok mu?"

çayı doldurdu ve hâlâ gülümseyerek, "Lütfen rahatlayın," dedi. İçecek, en iyi beyaz çay yapraklarından yapılmıştı ve yanında küçük ince yontulmuş şeker parçaları vardı.

Genellikle Üç Prenses'in konukları için ayrılmış pahalı konaklama yerleri.

"Bunun uygun bir toplantı olduğundan emin misiniz?"

Yeriniz efendim?" diye sordu, ama nedense Gaoshun'a soruyordu. Adam başını salladı ve yaşlı kadın biraz hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle geri çekildi ve kapıyı bir kez daha kapattı: "Sakin ol. Al bakalım zaman."

Burada neler oluyor? Maomao merak etti.

Jinshi sonunda maskesini çıkardı ve bir yanağından aşağıya doğru inen yara izi dışında mükemmel bir mücevher gibi duran yüzü ortaya çıktı. Maomao katlanmış mindere bir şaplak atarak onu düzeltti ve Jinshi'nin önüne koydu.

Maomao, Jinshi'nin önüne çay ve atıştırma malzemeleri koyduktan sonra, "Eminim çok çalışıyorsunuzdur, efendim," dedi.

İçkisinden bir yudum aldı. "Kolay olduğunu iddia etmeyeceğim. Personel ile uğraşmak tam bir kabus oldu ve bunun üzerine bir de Shi klanının toprakları meselesi var." Uzun bir nefes verdi İç çekti, kaşları çatıldı. Bu sadece Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa Gaoshun onu etkilemiş ?

Shi klanı üyelerinin çoktan idam edilmişlerdi - zaten çoğu da kaledeydi. Bölgeleri hükümetin kontrolü altına girecekti ve kuzeydeki kereste kaynaklarının zenginliği göz önüne alındığında, ulusun kasasına yüklü bir katkı sağlaması beklenebilirdi. Shi klanı aracı olmadan, bölgedeki vergi oranını düşürebilir ve yine de bol miktarda kâr elde edebilirlerdi. Ve bir kişinin yapabileceği o kadar çok şey vardı ki

kereste ile yapabilirdi.

Umarım bunu kâğıda dönüştürürler. Maomao gülümsedi, umarım Kuzeyde iyi kâğıt yapmak için doğru türde ağaçlar yoktu. Tam da ülkenin ana kadar bir kâğıt endüstrisi kuramamış olmasının Shi klanının müdahalesinden kaynaklandığını düşünüyordu ki havanda ilaç öğüttüğünü fark etti.

"Burada değilmişim gibi davranma," dedi Jinshi. "Özür dilerim efendim. Eski alışkanlık."

"Boş ver. Bunun için endişelenme." Jinshi atıştırmalıklardan bir ısırik aldı ve çayının geri kalanını içti. Maomao daha fazlasını yapmak için ayağa kalktığında, Jinshi'nin bileğini tuttuğunu gördü.

"Evet, efendim? Ne oldu?"

Adam çekiştirerek onu tekrar zorladı. Bir yandan da yüzünün yan tarafına, kulağına bakıyordu. Darbe aldığı yerdeki morluğun şimdiye kadar geçtiğinden oldukça emindi.

Tatlı kokuyor. Bu atıştırmalıkların değil, parfümünün kokusuydu. Suiren'in her zaman iyi zevki vardı, diye düşündü Maomao, hafif yaramaz hizmetkâr kadının görüntüsü gözünün önünden geçti.

Jinshi, "Belki de senden sözünü yerine getirmeni istememin zamanı gelmiştir," dedi.

Söz mü? Maomao hatırlamaya çalışarak tavana baktı ve Jinshi kaşlarını çattı.

"Unutmuş gibi davranamazsın. Sana dondurma malzemelerini getirdim, değil mi?"

Oh! Tanrım! İşte bu! Hatırladığında neredeyse ellerini çırpacaktı. Ama sonra bu sözün tam olarak ne olduğu aklına gelince bakışları tavana geri döndü.

"Ne oldu?"

"Oh, şey, hiçbir şey. Saç çubuğunuzla ilgili." Maomao'nun sesi o kadar kısıldı ki neredeyse kaybolacaktı. "Ben, uh... onu Birisi."

Jinshi bir şey söylemedi ama yüzü gerginleşti. hayal kırıklığından çok öfkeden kaynaklanıyor gibiydi. Maomao bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu; onu yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Ama baharda bulabilirler!"

"Nedenmiş o?"

"Şey, ve sonra tekrar... olmayabilirler." Bulmamaları daha iyiydi. Çünkü onu bulamazlarsa... "Eninde sonunda başkentteki dükkanlardan geri dönebilir."

"*Sattın* mı?!"

"Hayır, efendim, yapmadım!" Hmm. Bu zor bir durumdu. Ne söylemeliydi? "Onu Shisui'ye verdim... Yani Loulan'a. bir gün geri vermesini söyledim."

"Demek bahsettiğin şey bu," dedi Jinshi ve sonra doğrudan ona baktı. "Bu durumda, belki de senden diğer sözünü yerine getirmeni isteyeceğim."

Diğer söz. Başka bir söz. Ah!

"Biri benimle konuşurken onu dinlemeyi mi kastediyorsun?" Jinshi memnun bir ifadeyle, "İşte bu," dedi.

Maomao, Jinshi ile yüzleşti ve resmi bir oturma pozisyonu aldı. "Pekâlâ o zaman efendim. Devam edin." Ama Jinshi hiçbir şey söylemedi.

"Devam et," diye tekrarladı Maomao. Yine de konuşmadı, sadece ona baktı. "Söyleyecek bir şeyiniz yok muydu?"

"Söyledim, evet. Ama düşününce, size söylemek üzere olduğum şeyi zaten bildiğinize eminim." Muhtemelen gerçek konumunu ima ediyordu ama Maomao zaten bunun farkındaydı. Şimdi bunu ona anlatmasının bir anlamı yoktu.

"O zaman başka bir şey?" diye önerdi.

"Başka bir şey..." Jinshi söze başladı ama sonra başka bir şey söylemedi.

İkisi de konuşmadı, sessizlik uzayıp gitti.

Ne , söyleyecek bir şeyi yok muydu? Maomao düşündü. üzereydi, işinin başına dönmek için sabırsızlanıyordu. Jinshi aniden yaklaşıp boynuna dolanmaya başladığında ilaçlar.

"Tam olarak ne yaptığınızı sorabilir efendim?"

Nemli ve sıcak bir şeyin boynunu , hayır, sardığını hissetti. Dişlerini hissetti; tatlı tatlı, nazıkçe ısırıldığını fark etti.

"Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Jinshi sordu.

"İnsan tükürüğü zehirli olabilir." Vahşi bir hayvandan gelen ısırığın iltihaplanmaması için dikkatlice dezenfekte edilmesi gerektiği gibi, bir insandan gelen ısırık için de aynı önlemlerin alınması gerekiyordu.

Jinshi kesinlikle hiçbir şey söylemedi.

"İşime geri dönmek istiyorum, efendim."

"Sizi rahatsız etmek için küçük bir toksinden daha fazlası gerektiğini biliyorum."

Daha sert ısırıldı. Biraz acımaya başladı ve Maomao onun sırtına vurdu. Adam yine daha sert ısırıldı ve Maomao kendini durduramadan adamın omuzlarına sertçe vurdu. Sonunda adamın dudaklarının boynundan uzaklaştığını hissetti. Bir dizi tükürük uzandı. Sonunda kopmadan önce aralarında iyi bir *shaku* için. "Ne yani, beni ısırıp öldürecek misin?"

"Zaman zaman bunu istedim."

Maomao tam bu adamın nesi olduğunu merak ediyordu ki, onu kendisine sarılırken buldu.

Jinshi sıırttı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Yakından bakınca, yanağındaki dikişlerin henüz çıkmadığını gördü, ancak eskisinden daha düzgünlerdi, bu da yeniden yapıldıklarını gösteriyordu. *Acaba bu benim babamın işi mi*, diye düşündü. Kendini Jinshi'nin yüzüne doğru uzanırken buldu. Gözleri bir gülümsemeyle yumuşamış, bir şekilde masum görünüyordu.

"Peki sen de zehirli misin?" Jinshi tam Maomao'nun çenesine uzanmıştı ki:

"Freckles!" Girişin karşısında bulunan ve müşterilerin ilaçlarını alabildikleri camın kırılmasıyla bir gürültü koptu. Açık. "Şuna bir bak! Bunlardan bir tane istediğini biliyordum!" Chou-u, kendinden son derece memnun görünüyordu. Başının üzerinde bir kertenkele tutuyordu.

"Ooh! Bir tane bulmuşsun!" Maomao, Jinshi'nin yanından geçip gitti. kederle sarktı ve kertenkeleyi yakalayıp doğrudan bir kavanozun içine koydu.

"Ha? O adamın yerde ne işi var?"

"İşten dolayı çok yorgun. Al, ödülün." Maomao ona bir parça esmer şeker verdi. Chou-u yine koşarak gitti.

Yerden Jinshi'nin "Onu darağacına göndermem gerektiğini biliyordum..." diye hırladığı duyulabiliyordu. Sesi gerçekten de vahşi bir köpek gibiydi.

Belki de yanağındaki yara izi Jinshi'yi eskisinden daha az çift cinsiyetli gösteriyordu; sanki şimdi daha cesur çizgilerle çizilmiş gibiydi.

Maomao, kapıda küçük bir çatlak ve bakan bir göz küresi görebildiğini fark etti. Kapıyı gürültüyle açtığında, yaşlı madam ve Gaoshun'un çok ürkmüş olduğunu gördü.

"Büyükanne, yatak odasını hazırla. Uykuyu teşvik eden bir tütsü seç."

"Evet, tabii," dedi yaşlı kadın hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla.

Yaşlı kadın giderken Maomao hâlâ yerde yatan Jinshi'ye baktı.

"Çok yorgun görünüyorsunuz, Üstat Jinshi," dedi. Jinshi ona sadece boş boş baktı. "Bence dinlenseniz iyi olur."

"Evet, tamam. Bunu yapacağım."

Bu en iyisi olacak, diye düşündü Maomao ama Jinshi . "Usta Jinshi?" Eğildi ve onun omuzlarını sarstı.

Huh, diye düşündü, *aslında, belki de artık ona sadece Jinshi diyebilirim.*

O bunları düşünürken Jinshi, "Bu benim yastığım olacak" dedi ve başını Maomao'nun dizlerinin üzerine koydu. Başının tepesi Maomao'nun karnına doğru bastırılmış ve kolları Maomao'nun sırtına dolanmıştı.

"Usta Jinshi..."

Hiçbir şey söylemedi. Uyuyor muydu, yoksa numara mı yapıyordu?

Madam sessizce odanın bir köşesine ince bir minder ve biraz tütsü koyduktan sonra kendini dışarı attı. Maomao içini çekti ve havanına uzandı. Ezmekte olduğu ilacın kokusu tütsüye karıştı ve havanın çalışma sesine Jinshi'nin düzenli nefes alış veriş eşlik etti.

Maomao yeni bir ilaç üzerinde çalışmaya başlarken, "*Bacaklarım uyuyacak*," diye düşündü.

Yeni yılın başlamasından günler sonra, adam hâlâ dinlenecek vakit bulamamıştı. Başkentte bir tür kargaşa vardı ama burada, bu uzak liman kasabasında, her ne ise önemsiz görünüyordu

-Burnundan kıl *aldırmıyordu*. Bu adam için asıl önemli olan, şenlik havası sürerken mallarını satmaktı. Bir kutlama sırasında erkekler kadınlarına en iyi yanlarını göstermek isterlerdi. Her tüccar bunu bilirdi ve her tüccar bundan faydalanırdı.

Bu adamın açık hava tezgâhında çocuk oyuncağı gibi görünen yüzüklerden süslü ithal kolyelere kadar her şey vardı. Rengarenkti. mal koleksiyonu, ancak havai fişeklerin patladığı bir ana uyuyordu.

"İşiniz için teşekkürler!"

Ah, başka bir satış. Değer bilmeyen başka bir adam. Bu müşteri, giysi giydirme oyunu oynayan bir çocuğu utandıracak bir çift küpeyle uzaklaşıyordu. Köyüne dönüp bunları sevgilisine vereceğini söylüyordu ama sevgilisi onun zevkini gördüğünde, küçümseyici bir kahkahadan başka bir şey duymazsa şanslı sayılırdı.

Yine de, tüccar bir tüccardı ve malları, hatta berbat şeyleri bile övmek onun işiydi. Müşteriyi zor kazandığı paraları vermeye değer olduğuna ikna etmek.

Genç bir kadın dükkânda belirdiğinde, tüccarın en son müşterisi neredeyse sekerek uzaklaşıyordu, tanımadığı biriydi. Daha önce hiç görmediği tipti. Kıyafeti dağınık ve biraz kirliydi. Kıyafetler iyi malzemedен yapılmıştı,

Yine de, buranın çok kuzeyinde tercih ettikleri bir tarzda.

Tam bir sonraki alışverişine engel olmasın diye onu kovmak üzereydi ki, kadın ona baktı. "Hey, bayım, bu bir ağustos böceği mi?"

"Ah, evet. Eski zamanlarda mücevherlerden yapılırdı." Sorusuna basitçe cevap vermek istememişti; kızın kıyafetlerinden çok daha zarif olan bakışları onu şaşırtmış olmalıydı. İfadesinde masumiyet kırıntıları vardı ama vücudu

yetişkin bir kadına ait olduğu belliydi.

"Huh, bu harika! Mücevherler, ha?" Mücevherli böceği parmağıyla dürtüklledi.

"Hey, bunu satmaya çalışıyorum! Eğer satın almayacaksan, dokunma!" Ağustos böceği narin değildi, ama onun pis parmaklarını üzerinde gezdirmesine izin verecek değildi. Bir süre sonra, "Satın alacak mısınız?" diye sordu.

"Hmm... Fazla param yok..."

"O zaman unut gitsin, evlat." Ne kadar güzel olduğu önemli değildi. Bir yerde sınırı çizmek .

Ağustos böceği genç kadının aklını başından almış olmalı. Çünkü gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Eğer ona, sözüm ona, bu arabanın bu şekilde yapıldığını söylerse nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

ölü bir insanın ağzına yerleştirilmiş. Evet, bu muhtemelen başka bir yere gitmesini sağlayacak kadar korkuttu. Tam ona gerçeği bildirmek üzereydi ki:

"İşte." Genç kadın cüppesinin kıvrımlarından bir saç çubuğu çıkardı.

"Bu da ne?"

"Ayni ödeme. misin?"

"Hmmm..." Adam gözlerini kısarak ona baktı ve aldı. Bu saç çubuğu her neyse, çok değerli olması muhtemel değildi. Sonra tekrar, onun güzelliği ve ince işçiliği, bu türden bir şey olmadığını gösteriyordu. ortalama bir mücevher dükkanında bulabileceğiniz bir şey. Biraz vardı Bir parçasının hasar görmesi çok yazık oldu; fiyatı önemli ölçüde düşürebilirdi. Ama tek kusur buydu. Garipti.

Saç çubuğunun düz kısmı sanki delinmiş gibi bir iz gösteriyordu. Sanki içine yuvarlak bir şey sıkışmış gibiydi.

"Buna ne dersin?"

"Tabii, bu görür."

Tüccar ne olur ne olmaz diye nereden geldiğini sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Hayır, sadece teşekkür etmeliydi.

Böyle bir şeye sahip olduğum için şanslıyım. Bu saç çubuğunun üzerindeki arma başlı başına mükemmeldi. Bunu kullanabilirdi. desenli taban ve süslemeyi başka bir şeyle değiştirirseniz, yine de oldukça yüksek bir meblağa satılacaktır.

"O zaman bunu alıyorum!" Genç kadın mücevherli ağustos böceğini güneşe tutarak parlamasını sağladı ve güldü. Onun kurnaz gülümsemesi

Kirli kıyafeti bile parlıyormuş gibi görünüyordu. Tüccar İmparator'un çiçek bahçesini, arka sarayı düşündü; bu genç kadın orada açan çiçeklerden biri olmalıydı.

Gülümsemesinden etkilenen adam kendini onunla konuşurken buldu kendini durduramadan. "Senin gibi güzel bir şey, eğer İmparator'un çiçek bahçesinin bir parçası olsaydın, istediğin tüm lükslere sahip olabilirdin. Biliyorsun, Majestelerinin en sevdiği konsorsiyumun adı neydi? Err..."

"Konsolos Gyokuyou'yu mu kastediyorsunuz?"

"Evet, işte . Onun artık İmparatoriçe olduğunu söylediler."

Bazen kitapçı onun resimlerini satardı. Sıradan insanların alamayacağı kadar pahalıydılar ama müşteri çekmek için iyi iş görüyorlardı.

"Oh, Gyokuyou..." Bir gözü hala ödülünde olan genç kadın, bir şey görene kadar etrafına bakındı: ağındaki balıkları ve deniz yosunlarını ayıran bir balıkçı. "Söyleyin bayım. Benim adım Tamamo."

"Tamamo" mu? Deniz yosunu için kullanılan süslü bir kelime, değil mi? Kulağa okyanusun kutsamasına uygun bir isim gibi geliyor."

"Biliyorum, değil mi? Denizin ötesinde ne olduğunu gerçekten merak ediyorum."

Tamamo adındaki kız sırttı ve limana yanaşmış bir tekneye baktı Uzak bir ada ülkesinden gelen bir gemi limana yanaştı. Getirdiği ticari malların birçoğu bu tezgâha bile ulaşmıştı.

Kız havaya zıpladı ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Tamam, teşekkürler.

Güle güle!" Tüccara neşeyle el salladı ve doğru koşmaya başladı.

The DİGER Diaries

Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

4

“You don’t
mind if I
touch your
belly?”

Maomao mn

enzilr s

oldukça

genis

Gyokuyou’s

Göbek. J

Bir çekmeci açtı.
that contained an
herbal remedy.
Suddenly she found
Maomao curled
around her ankles.
She tried to nudge
the kitten out of the
way in annoyance,
but the cat ran
her claws along
Maomao's skirt.

“Stop,
you’ll
tear it!”

“Give it
back!”

Consort Lishu

kadına töre

’s Yaka,

grabbing the

mirror back.

"Save to
make it
tastes right,
don't we?"

Maomao

buzdan bir
kaşık aldı ve

put it in
Xiaolan's

m

For a moment,
she didn't say
anything.

His perfect jewel of a face now had a wound, mended
with stitches, running diagonally down the right
cheek. It was more than just a superficial scratch;
something had torn through the flesh.

Maomao
Adamın sırtı
duvara
dönükken,
kadın yavaşça
uzandı.

"Let me
see it."

Yeni ıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki
posta listemize kaydolun!

[Haber Blteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son blmleri (bu serinin 5. Cildi
gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 4 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2015

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2022 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan. E-kitap baskısı
1.0: Ocak 2022

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

